This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

3 3433 08161945 8

303

Warburton Davies

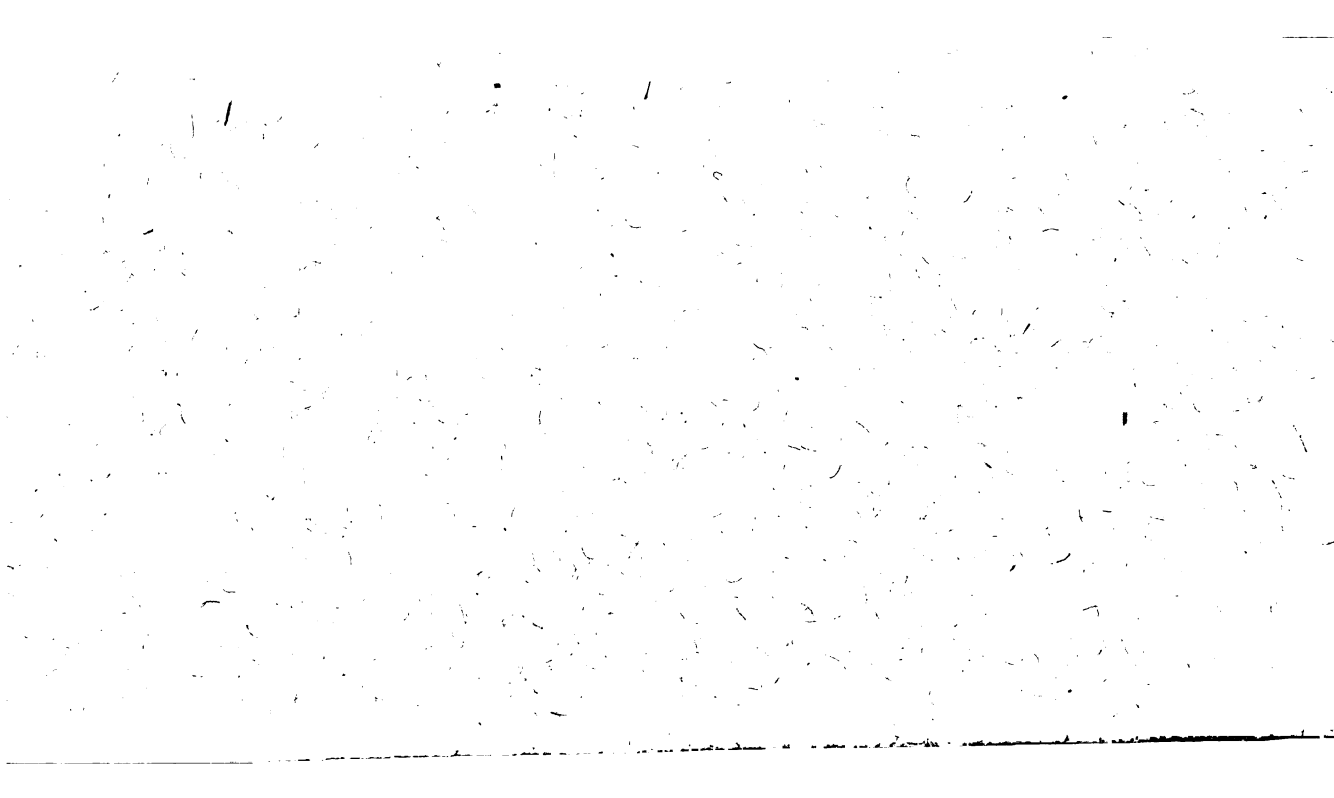

1797
N5E

ΑΙ ΤΟΥ

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ

ΣΩΖΟΜΕΝΑΙ.

EURIPIDIS

TRAGOEDIAE

QUAE SUPERSUNT,

EX RECENSIONE SAMUELIS MUSGRAVII.

TOMUS QUINTUS.

ASTOR LIBRARY
NEW-YORK

GLASGUAE:
EXCUDEBAT ANDREAS FOULIS.
EDINBURGI PROSTANT VENALES APUD G. LAING,
ET APUD D. BREMNER LONDINI.
MDCC.XCVII.

NEW YORK PUBLIC LIBRARY

Ὁ ΤΟΥ

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Η ΕΝ ΑΥΛΙΔΙ.

ΤΠΟΘΕΣΙΣ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ κατὰ χρησμὸν ἐλθὼν εἰς Ταύρους τὴν Σκυθίας μετὰ Πυλάδου, παρακινηθεὶς, τὸ παρ' αὐτοῖς τιμώμενον τῆς Ἀρτέμιδος ξόανον ὑφελέσθαι προῃρεῖτο· παρελθὼν δ' ἀπὸ τῆς νεὼς, καὶ φανεὶς ὑπὸ τῶν ἐντοπίων, ἅμα τῷ φίλῳ συληθεὶς, ἀνήχθη κατὰ τὸν παρ' αὐτοῖς ἐθισμὸν, ὅπως τῷ τῆς Ἀρτέμιδος Ἱερῷ σφάγιον γένωνται· ὅτι γὰρ κατακλύσαντας ξένους ἀπέσφαττον. Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν, Ταύροις τῆς Σκυθίας· ὁ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἐξ Ἑλληνίδων γυναικῶν, θεραπαινίδων τῆς Ἰφιγενείας.

Ὁ τοῦ

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ, Η ΕΝ ΑΥΛΙΔΙ.

Τὰ τῦ Δράματος

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Προλογίζει δὲ ὁ Ἀγαμέμνων.

IPHIGENIA IN AULIDE.

AGAMEMNON.

ANAPAESTI.

O Senex, ante hanc domum A
Procede. S. Procedo. Quid vero novi moliris,
Rex Agamemnon? A. Audies. S. Festino.
Usu *enim* senectutem meam insomnem,
Et vegetam oculis, praestiti.
A. Quae stella haec vehitur coelo?
S. Sirius prope septemplicem
Leporem currens in medio sublimis adhuc.
A. Non igitur est sonitus neque avium,
Neque maris, et silentia Ventorum
Circa Euripum hunc regnant.
S. Quid vero tu extra tentorium proruis,
Agamemnon rex?
Adhuc enim quies, hic in Aulide,
Et *sunt* immotae custodiae murorum.
An abimus intro? A. Felicem duco te, senex.
Felicem quoque duco mortalium, quicunque sine

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ
Η ΕΝ ΑΥΛΙΔΙ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ὦ πρέσβυ, δόμων τῶνδε πάροιθεν
Στεῖχε. Π. Στείχω· τί δὲ καινεργεῖς,
Ἀγάμεμνον ἄναξ; Α. Πεύση. Π. Σπεύδω.
Μάλα το γῆρας τεμὸν ἄϋπνον,
Καὶ ἐπ' ὀφθαλμοῖς ὀξὺ πάρεσιν.
Α. Τίς ποτ' ἄρ' ἀστὴρ ὅδε πορθμεύει;
Π. Σείριος, ἐγγὺς τῆς ἑπταπόρου
Πλειάδος αἴσσων ἔτι μεσσήρης.
Α. Οὔκουν φθόγγος γ' οὔτ' ὀρνίθων,
Οὔτε θαλάσσης· σιγαὶ δ' ἀνέμων
Τόνδε κατ' Εὔριπον ἔχουσιν.
Π. Τί δὲ σὺ σκηνῆς ἐκτὸς αἴσσεις,
Ἀγάμεμνον ἄναξ;
Ἔτι δ' ἡσυχία τῆδε κατ' Αὐλιν,
Καὶ ἀκίνητοι φυλακαὶ τειχέων.
Στείχομεν εἴσω; Α. Ζηλῶ σε, γέρον·
Ζηλῶ δ', ἀνδρῶν ὃς ἀκίνδυνον

Βίον ἐξεπέρασ' ἀγνὼς, ἀκλεής·
Τὰς δ' ἐν τιμαῖς ἧσσον ζηλῶ.
Π. Καὶ μὴν τὸ καλόν γ' ἐνταῦθα βίᾳ.
Α. Τοῦτο δέ γ' ἐστὶν τὸ καλὸν σφαλερόν·
Καὶ τὸ φιλότιμον
Γλυκὺ μὲν, λυπεῖ δὲ προσιστάμενον.
Τοτὲ μὲν τὰ θεῶν ἐκ ὀρθωθέν-
τ' ἀνέτρεψε βίον,
Τοτὲ δ' ἀνθρώπων γνῶμαι πολλαὶ
Καὶ δυσάρεστοι διέκναισαν.
Π. Οὐκ ἄγαμαι ταῦτ' ἀνδρὸς ἀριστέος.
Οὐκ ἐπὶ πᾶσιν σ' ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς,
Ἀγάμεμνον, Ἀτρεύς.
Δεῖ δέ σε χαίρειν, καὶ λυπεῖσθαι·
Θνητὸς γὰρ ἔφυς· κἂν μὴ σὺ θέλῃς,
Τὰ θεῶν ὕστω βελόμεν' ἔσαι.
Σὺ δὲ λαμπτῆρος φάος ἀμπετάσας,
Δέλτον τε γράφεις
Τήνδ', ἣν πρὸ χερῶν ἔτι βαστάζεις,
Καὶ ταῦτα πάλιν γράμματα συγχεῖς,
Καὶ σφραγίζεις, λύεις τ' ὀπίσω,
Ῥίπτεις τε πέδῳ πεύκην, θαλερὸν
Κατὰ δάκρυ χέων·

Periculo vitam tranſegit ignotus, inglorius:
Minus vero felices duco illos, qui ſunt in honoribus.
S. Atqui decus hic *eſt* vitae.
A. Hoc vero decus eſt lubricum:
Et principatus
Dulcis quidem *eſt*, ſed moleſtia afficit cum adeſt.
Aliquando enim Deorum cultus non rite peractus evertit vitam:
Aliquando vero hominum ſententiae variae
Et moroſae male habent.
S. Non laudo iſta *in* viro principe.
Non ad omnia bona genuit te,
O Agamemnon, Atreus:
Oportet enim te gaudere, et dolere;
Es enim mortalis: et, etiamſi tu non velis,
Deorum ea eſt voluntas.
Tu vero lucernae lumen aperiens,
Epiſtolam ſcribis
Hanc, quam adhuc geris in manibus:
Et eaſdem literas rurſus confundis,
Et obſignas, et poſtea *reſignas*,
Abjiciſque tabulas humi, largas
Lachrymas effundens:

Et nulla perturbatione indiges,
Ne infanire credaris; quid laboras? quid laberas?
Quid novi, quid novi tibi adeſt, o rex?
Age, communica ſermonem nobiſcum:
Dices enim viro bono, et fideli.
Nam tuae conjugi quondam Tyndareus me
Miſit munus dotale,
Probumque ſponſae communem curatorem.

IAMBI.

A. Fuerunt Ledae Theſtiadi tres virgines,
Phoebe, et Clytaemneſtra mea conjunx,
Et Helena: hujus praeſtantes opibus
Proci fuerunt Graeciae.
Atroces vero minae, et mutuae caedes parabantur
Ab eo, quiſquis non conſecutus fuiſſet virginem. Haec
Igitur res valde anxium habebat patrem Tyndareum,
Sive daret, ſive non daret, et quomodo rem
Optime aggrederetur: et hoc ei venit in mentem,
Ut jusjurandum mutuo darent, et dextras
Conjungerent proci inter ſe, et per ardentes victimas
Libationes demitterent, diriſque ſe aſtringerent, *ſe*,
Cui uxor obtigiſſet Tyndaris puella,
Huic ſimul opitulaturos eſſe, ſi quis ex domo

Καὶ τῶν ἀπόρων ἄδενος ἐνδεῖς
Μὴ ἐ μαίνεσθαι· τί πονεῖς; τί πονεῖς;
Τί νέον, τί νέον περὶ σοὶ, βασιλεῦ;
Φέρε, κοίνωσον μῦθον ἐς ἡμᾶς·
Πρὸς δ' ἄνδρ' ἀγαθὸν πιστόν τε φράσεις.
Σῇ γάρ μ' ἀλόχῳ τότε Τυνδάρεως
Πέμπεν φερνὴν,
Συνυμφοκόμον τε δίκαιον.

ΙΑΜΒΟΙ.

Α. Ἐγένοντο Λήδᾳ Θεστιάδι τρεῖς παρθένοι,
Φοίβη, Κλυταμνήστρα τ' ἐμὴ ξυνάορος,
Ἑλένη τε· ταύτης, οἱ τὰ πρῶτ' ὠλβισμένοι,
Μνηστῆρες ἦλθον Ἑλλάδος νεανίαι.
Δειναὶ δ' ἀπειλαὶ, καὶ κατ' ἀλλήλων φόνος
Ξυνίσαθ', ὅστις μὴ λάβοι τὴν παρθένον.
Τὸ πρᾶγμα δ' ἀπόρως εἶχε Τυνδάρεῳ πάλαι,
Δῶναί τε, μὴ δῶναί τε, τῆς τύχης ὅπως
Ἄψαυτ' ἄρισα· καί νιν εἰσῆλθεν τάδε,
Ὅρκους συνάψαι, δεξιάς τε συμβαλεῖν
Μνηστῆρας ἀλλήλοισι, καὶ δι' ἐμπύρων
Σπονδὰς καθεῖναι, κἀπαράσασθαι τάδε,
Ὅτῳ γυνὴ γένοιτο Τυνδαρὶς κόρη,
Τούτῳ συναμύνειν, εἴ τις ἐκ δόμων λαβὼν

Οἴχοιτο, τόν τ' ἔχοντ' ἀπωθόιη λέχȣς,
Κἀπιςρατεύσειν, καὶ κατασκαψειν πόλιν,
Ἕλλην' ὁμοίως, βάρβαρόν θ', ὅπλων μέτα.
Ἐπεὶ δ' ἐπιςώθησαν, εὖ δέ πως γέρων
Ὑπῆλθεν αὐτȣ̀ς Τυνδάρεως πυκνῇ φρενὶ,
Δίδωσ' ἑλέσθαι θυγατρὶ μνηςήρων ἕνα,
Ὅτȣ πνοαὶ φέροιεν Ἀφροδίτης φίλαι.
Ἡ δ' εἵλεθ', ὥς γε μή ποτ' ὤφελεν λαβεῖν,
Μενέλαον· ἐλθὼν δ' ȣ̓κ Φρυγῶν ὁ τὰς θεὰς
Κρίνας ὅδ', ὡς ὁ μῦθος ἀνθρώπων ἔχει,
Λακεδαίμον', ἀνθηρὸς μὲν εἱμάτων ςολῇ,
Χρυσῷ τε λαμπρὸς, βαρβάρῳ χλιδήματι,
Ἐρῶν ἐρῶσαν ᾤχετ' ἐξαναρπάσας
Ἑλένην πρὸς Ἴδης βȣ́ςαθμ' ἔκδημον λαβὼν
Μενέλαον· ὁ δὲ καθ' Ἑλλάδ' οἰςρήσας μόνος
Ὅρκȣς παλαιȣ̀ς Τυνδάρεω μαρτύρεται,
Ὡς χρὴ βοηθεῖν τοῖσιν ἠδικημένοις.
Τȣ̀ντεῦθεν οὖν Ἕλληνες ἀΐξαντες ποσὶ,
Τεύχη λαβόντες, ςενόπορ' Αὐλίδος βάθρα
Ἥκȣσι τῆσδε, ναυσὶ ἀσπίσιν θ' ὁμοῦ,
Ἵπποις τε, πολλοῖς θ' ἅρμασίν γ' ἠσκημένοι·
Κἀμὲ ςρατηγεῖν, κἆτα Μενέλεω χάριν,
Εἵλοντο, σύγγονόν γε· τἀξίωμα δὲ

Capiens *eam* abiret, et depelleret a lecto maritum,
Et adverſus illum militaturos, et everſuros urbem,
Graecam pariter et barbaram, manu armata.
Poſtquam autem *mutuo* fidem dederunt, et aſtute
Senex Tyndareus eos fefellerat callido conſilio,
Conceſſit *tunc* filiae ut eligeret unum ex procis,
Ad quemcunque grati Veneris flatus *eam* ferrent.
Illa vero elegit, utinam ipſe nunquam duxiſſet *eam*,
Menelaum. Veniens autem ex Phrygibus dearum
Iſte judex, ut habet ſermo hominum,
Lacedaemona, florens ornatu veſtium,
Et auro ſplendens, barbarico luxu,
Amans amantem abiit abreptam vehens
Helenam in Idae bovilia, peregre profectum nactus
Menelaum. Ille autem per Graeciam aeſtuans
Aegritudine teſtatur vetus jusjurandum Tyndareo
Datum, quod oporteat opem ferre injuria affectis.
Hinc igitur Graeci parantes navigia,
Armis correptis *in* Aulidis ſedes freto vicinas
Hujus veniunt, navibus, et clypeis ſimul,
Ac equis, et multis curribus inſtructi.
Et me ſummam belli adminiſtrare, Menelai gratia,
Elegerunt, fratrem *ipſius*. Dignitatem vero

Hanc utinam aliquis alius nactus esset pro me.
Collecto autem, et congregato exercitu,
Sedemus, cum non possimus navigare, in Aulide.
Calchas vero vates nesciis quid ageremus,
Respondit: Iphigeniam, quam genui ego,
Mactandam Dianae habitanti hoc solum: et
Futuram simul navigationem et eversionem Phrygum,
Mactantibus *Iphigeniam*, at non mactantibus non fore
Haec. Haec autem audiens ego, claro praeconio
Jussi Talthybium dimittere totum exercitum,
Ut nunquam meam filiam occidere sustenturus.
Donec tandem me frater, omne admovens
Argumentum, persuasit sustinere atrocia: et in epistolae
Plicis scribens misi ad meam uxorem,
Ut mittat filiam tanquam nupturam Achilli,
Et amplificans dignitatem viri,
Et dicens, quod non velit navigare cum Achivis,
Nisi a nobis veniat connubium in Phthiam. Hanc
Enim persuasionem habui ad conjugem meam,
Falsas praetexens de puella nuptias.
Soli vero ex Graecis scimus, quomodo se habeant haec,
Calchas, Ulysses, et Menelaus. Sed quae non recte
Tunc decrevi, rursus rescribo recte

Ἄλλος τις ὤφελ' αὐτ' ἐμοῦ λαβεῖν τόδε.
Ἡθροισμένου δὲ καὶ ξυνεζωτος στρατοῦ,
Ἥμεθ', ἁπλοίᾳ χρώμενοι κατ' Αὐλίδα.
Κάλχας δ' ὁ μάντις ἀπορίᾳ κεχρημένος
Ἀνεῖλεν, Ἰφιγένειαν, ἣν ἔσπειρ' ἐγὼ,
Ἀρτέμιδι θῦσαι, τῇ τόδ' οἰκιστὴ πέδου·
Καὶ πλεῖν τ' ἔσεσθαι, καὶ καλασκαφὰς Φρυγῶν
Θύσασι, μὴ θύσασι δ' οὐκ εἶναι τάδε.
Κλύων δ' ἐγὼ ταῦτ', ὀρθίῳ κηρύγματι
Ταλθύβιον εἶπον πάντ' ἀφιέναι στρατὸν,
Ὡς οὔποτ' ἂν τλαὶς θυγατέρα κτανεῖν ἐμήν.
Οὗ δή μ' ἀδελφὸς, πάντα προσφέρων λόγον,
Ἔπεισε τλῆναι δεινά· κἄν δέλτοι πτυχαῖς
Γράψας, ἔπεμψα πρὸς δάμαρτα τὴν ἐμὴν,
Πέμπειν Ἀχιλλεῖ θυγατέρ' ὡς γαμουμένην,
Τό, τ' ἄξιωμα τἀνδρὸς ἐκγαυρούμενος,
Συμπλεῖν τ' Ἀχαιοῖς τἄνεκ' ἃ θέλοι λέγων,
Εἰ μὴ παρ' ἡμῶν εἶσιν εἰς Φθίαν λέχος.
Πειθὼ γὰρ εἶχον τήνδε πρὸς δάμαρτ' ἐμὴν,
Ψευδῆ συνάψας ἀντὶ παρθένου γάμον.
Μόνοι δ' Ἀχαιῶν ἴσμεν ὡς ἔχει τάδε
Κάλχας, Ὀδυσσεὺς, Μενέλεως θ'· ἃ δ' ἐκαλῶς
Ἔγνων τότ', αὖθις μεταγράφω καλῶς πάλιν

Εἰς τήνδε δέλτον, ἣν κατ' εὐφρόνης σκιὰν
Λύοντα καὶ συνδοῦντά μ' εἰσεῖδες, γέρον.
Ἀλλ' εἶα, χώρει, τάσδ' ἐπιστολὰς λαβών,
Πρὸς Ἄργος· ἃ δ' ἥκευθε δέλτος ἐν πτυχαῖς,
Λόγῳ φράσω σοι πάντα τἀγγεγραμμένα·
Πιστὸς γὰρ ἀλόχῳ τοῖς τ' ἐμοῖς δόμοισιν εἶ.
Π. Λέγε καὶ σήμαιν', ἵνα καὶ γλώσσῃ
Σύντονα τοῖς σοῖς γράμμασιν αὐδῶ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Πέμπω σοι πρὸς ταῖς πρόσθεν
Δέλτοις, ὦ Λήδας ἔρνος·
Α. Μὴ σφέλλειν τὰν σὰν ἵνιν πρὸς
Τὰν κολπώδη πτέρυγ' Εὐβοίας,
Αὖλιν ἀκλύσαν·
Εἰς τὰς ἄλλας ὥρας γὰρ δὴ
Παιδὸς δαίσομεν ὑμεναίους.
Π. Καὶ πῶς Ἀχιλεὺς, λέκτρ' ἀμπλακών,
Οὐ μέγα φυσῶν θυμὸν ἐπαίρει
Σοί, σῇ τ' ἀλόχῳ;
Α. Τόδε καὶ δεινόν. Π. Σήμαιν' ὅ, τὶ φής.
Α. Ὄνομ', οὐκ ἔργον, παρέχων Ἀχιλλεὺς,
Οὐκ οἶδε γάμους, οὐδ' ὅ, τι πράσσομεν,
Οὐδ' ὅτι κείνῳ παῖδ' ἐπέφησα

In has tabellas literis, quas in umbra noctis
Solventem et colligentem vidisti me, senex.
Sed eja vade, accipiens hanc epistolam,
Ad Argos. Sed quae occultat epistola in plicis,
Verbis exponam tibi omnia, quae in *ea sunt* scripta:
Es enim fidelis conjugi et meae familiae.
S. Dic et significa, ut lingua quoque
Consentanea tuis scriptis dicam.

ANAPAESTI.

A. *Has* mitto tibi praeter priores
Literas, o Ledae germen,
Ne mittas tuam filiam ad
Sinuosam alam Euboeae,
Et Aulidem, fluctibus non vexatam:
Nam in aliud tempus
Filiae Hymenaeos dilatos celebrabimus.
S. Et quomodo Achilles frustratus conjugio,
Non valde incandescens incitabit iram
Adversus te, et tuam conjugem?
A. Hoc etiam est incommodum. S. Expone, quid
Velis. A. Nomen, non rem, praebens Achilles,
Haud novit nuptias, neque quid agamus,
Neque quod illi filiam promiserim

Nuptialia in ulnarum
Vincula me daturum lectis.
S. Atrocia certe audes, rex Agamemnon.
Qui Deae *Thetidis* filio tuam filiam ſponſam
Dicens, ducebas victimam pro Danais.
A. Hei mihi, mente excidi.
Heu, heu. Incido enim in calamitatem.
Sed vade agitans tuum pedem, ſenectae
Nihil cedens.
S. Propero, rex.
A. Ne nunc, ne nemoribus cinctos confideas *juxta*
Fontes, neque demulcearis ſomno.
S. Bona verba, quaeſo.
A. Ubique vero praeteriens biviam viam,
Vide, obſervans ne forte te lateat
Velocibus rotis praetervecta,
Filiam *meam* portans huc rheda,
Danaorum ad naves.
S. Fiet. A. Ex portis igitur ocyus exi:
Nam ſi ejus comitatui occurras,
Retro flectes fraena illico,
Mittens ad Cyclopum atria.
S. Quomodo autem fidem conſequar dicens haec

Νυμφείως εἰς ἀγκώνων
Εὐνὰς ἐνδώσειν λέκτροις.
Π. Δεινά γε τολμᾷς, Ἀγάμεμνον ἄναξ,
Ὅς, τῷ τῆς θεᾶς σὴν παῖδ' ἄλοχον
Φατίσας, ἦγες σφάγιον Δαναοῖς.
Α. Οἴμοι, γνώμας ἐξέσαν.
Αἰ, αἰ· πίπτω δ' εἰς ἄταν.
Ἀλλ' ἴθ', ἐρέσσων σὸν πόδα, γήρᾳ
Μηδὲν ὑπείκων.
Π. Σπεύδω, βασιλεῦ.
Α. Μὴ νῦν μήτ' ἀλσώδεις ἴζῃ
Κρήνας, μήθ' ὕπνῳ θελχθῇς.
Π. Εὔφημα θρόει.
Α. Πάντῃ δὲ, πόρον σχίσὸν ἀμείβων,
Λεῦσσε, φυλάσσων μή τι σε λάθῃ,
Τροχάλοισιν ὄχοις παραμειψαμένη,
Παῖδα κομίζουσ' ἐνθάδ' ἀπήνη
Δαναῶν πρὸς ναῦς.
Π. Ἔσαι τάδε. Α. Κλήθρων δ' ἐξόρμα·
Ἢν γάρ νιν πομπᾶις ἀντήσῃς,
Πάλιν ἐξορμάσεις τὰς χαλινάς,
Ἐπὶ Κυκλώπων ἰεὶς θυμέλας.
Π. Πιστὸς δὲ, φράσας τάδε, πῶς ἔσομαι,

Λέγε, παιδὶ σέθεν, τῇ σῇ τ' ἀλόχῳ;
Α. Σφραγῖδα φύλασσ', ἣν ἐπὶ δέλτῳ
Τῇδε κομίζεις.
Ἴθι· λευκαίνει τόδε φῶς ἤδη
Λάμπουσ' ἠώς,
Πύρ τε τεθρίππων τῶν ἀελίου
Σύλλαβε μόχθων.
Θνητῶν δ' ὄλβιος εἰς τέλος οὐδείς,
Οὐδ' εὐδαίμων·
Οὔπω γὰρ ἔφυ τις ἄλυπος.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Ἔμολον ἀμφὶ παραλτίαν
Ψάμαθον Αὐλίδος ἐναλίας,
Εὐρίπου διὰ χευμάτων
Κέλσασα ξενόπορθμον
Χαλκίδα, πόλιν ἐμὰν προλιπεῖν
σ', ἀγχιάλων ὑδάτων τροφὸν,
Τᾶς κλεινὰς Ἀρεθούσας,
Ἀχαιῶν στρατιὰν ὡς ἴδοιμ' ἄν,
Ἀχαιῶν τε πλάτας ναυσιπόρους
Ἡμιθέων· ὡς ἐπὶ Τροί-
αν ἐλάταις χιλιόναυσιν

Apud filiam tuam et tuam conjugem? dic.
A. Serva sigillum, quod supra literas
Has portas.
Vade; jam enim albescit lucem hanc
Aurora accendens,
Et ignis curruum Solis:
Adjuva *me in his* laboribus.
Nemo enim mortalium *est* ad finem usque beatus,
Neque felix:
Nullus enim adhuc natus est omnis doloris expers.

EPODICA.

STROPHE I.

C. Veni ad littoralem
Arenam maritimae Aulidis,
Per fluctus Euripi
Navigans, angusto trajectu
Chalcidem, urbem meam relin-
quens, altricem aquarum vicinarum mari,
Inclytae Arethusae:
Ut videam exercitum Achivorum,
Et remos, qui naves promovent Achivorum
Juvenum: quos ad Troj-
am remis mille navium

Flavum Menelaum
Noſtri mariti
Dicunt, et nobilem Agamemnonem,
Ducere, ad Helenam *repetendam*:
Ab Eurota arundinoſo
Quam abduxit Paris Paſtor,
Munus Veneris:
Quando ad rorem fontanum,
Cum Junone et Pallade litem, litem
De forma Venus habuit.

ANTISTROPHE I.

Per nemus multorem ſacrificiorum Dianae veni, ſpectatam
Genam meam rubefaciens
Pudore juvenili,
Clypeatorum munimentum, et tentoria
Armifera Danaorum volens et equorum turmas videre.
Vidi autem duos Ajaces contubernales,
Oïlei, et Telamonis filium,
Decus Salaminis,
Et Proteſilaum, in ſedibus

Τὸν ξανθὸν Μενέλαον
Ἀμέτεροι πόσεις
Ἐνέπουσ', Ἀγαμέμνονά τ' εὐπατρίδαν,
Στέλλειν ἐπὶ τὰν Ἑλέναν,
Ἀπ' Εὐρώτα δοναχοτρόφω
Πάρις ὁ βυκόλος ἂν ἔλαζεν
Δῶρον τᾶς Ἀφροδίτας.
Ὅτ' ἐπὶ κρηναίαισι δρόσοις
Ἥρα Παλλάδι τ' ἔριν ἔριν
Μορφᾶς ἁ Κύπρις ἔχεν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Πολύθυτον δὲ δι' ἄλσος Ἀρ-
τέμιδος ἦλυθον, ὁρωμέναν
Φοινίσσουσα παρηίδ' ἐμὰν
Αἰχύνα νεοθαλεῖ,
Ἀσπίδος ἔρυμα, καὶ κλισίας
Ὁπλοφόρους Δαναῶν θέλξ-
σ', ἵππων ὄχλον τ', ἰδέσθαι.
Κατεῖδον δὲ δύ' Αἴαντε συνέδρω,
Τὸν Οἰλέως, Τελαμῶνός τε, γόνον,
Τᾶς Σαλαμῖνος σέφανον,
Πρωτεσίλαόν τ', ἐπὶ θάκοις

Πεσσῶν ἡδομένους μορ-
φαῖσι πολυπλόκοις·
Παλαμήδεά θ', ὃν τέκε παῖς ὁ Ποσει-
δᾶνος· Διομήδεά θ', ἡ-
δοναῖς δίσκου κεχαρημένον·
Παρὰ δὲ Μηριόνην, Ἄρεος
Ὄζον, θαῦμα βροτοῖσι,
Τὸν ἀπὸ νησαίων τ' ὀρέων
Λαέρτα τόκον· ἅμα δὲ Νι-
ρέα κάλλιστον Ἀχαιῶν·

ΕΠΩΔΟΣ Α'.

Τὸν ἰσάνεμον τε ποδοῖν
Λαιψηροδρόμον Ἀχιλῆα,
Τὸν ἁ Θέτις τέκε, καὶ
Χείρων ἐξεπόνασεν,
Εἶδον, αἰγιαλοῖσι
Παρά τε χροκάλαις
Δρόμον ἔχοντα σὺν ὅπλοις·
Ἅμιλλαν δ' ἐπόνει ποδοῖν
Πρὸς ἅρμα τέτρωρον
Ἐλίσσων περὶ νίκας.
Ὁ δὲ διφρηλάτας βοᾷ τ' Εὔ-
μηλος Φερητιάδας,

Delectantes se tesserarum figuris multiplicibus:
Et Palamedem, quem genuit filius Neptuni, et Diomedem voluptatibus disci gaudentem:
Et juxta Merionem Martis
Germen, miraculum hominibus:
Et a montibus insularibus *profectum*
Laërtis filium *Ulyssem*, et simul Nireum formosissimum Graecorum.

EPODUS I.

Et parem-vento pedibus
Celeriter-currentem Achillem,
Quem genuit Thetis, et
Chiron instituit,
Vidi *in* littore,
Et ad areas
Cursum habentem, cum armis,
Et faciebat certamen pedibus
Cum curru quadrijugo,
Flectens cursum circa metam:
Auriga vero clamabat Eumelus Pheretiades,

Cui vidi pulcherrimos
Equos fraenis, auro varie ornatis insignes,
Stimulo impelli;
Medicos quidem jugales al-
bis maculis distincta coma varios,
Exteriores vero funales
Obliquos flexibus cursuum
Rufis conspicuos pilis, et solid-
ungulis sub cruribus,
Variegatos pellem:
Juxta quos currebat
Pelides armatus, juxta rotarum orbem,
Et *modiolos* curules.

STROPHE 2.

Navium deinde ad multitudinem veni,
Et spectaculum inenarrabile,
Muliebrem delectationem oculorum
Ut explerem, suavem voluptatem.
Et ad cornu quidem erat
Dextrum, classem protegens,
Phthioticus Myrmidonum exercitus,
Quinquaginta navibus impetuosis:
Aureis vero simulachris

Ὦ, καλλίστας εἰδόμαν
Χρυσοδαιδάλτοις ὁμίοισι πώλοις
Κέντρῳ θεινομένους· τοὺς
Μὲν μέσους ζυγίους, λευ-
κοστίκτῳ τριχὶ βαλιούς,
Τοὺς δ' ἔξω σειραφόρους,
Ἀντήρεις καμπαῖσι δρόμων,
Πυρρότριχας, μονό-
χαλα δ' ὑπὸ σφυρὰ
Ποικιλοδέρμονας·
Οἷς παρεπάλλετο
Πηλείδας σὺν ὅπλοις παρ' ἄντυγα,
Καὶ αὐρίγγας ἁρματείους.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Ναῶν δ' εἰς ἀριθμὸν ἦλυθον,
Καὶ θέαν ἀθέσφατον,
Τὰν γυναικείαν ὄψιν ὀμμάτων
Ὡς πλήσαιμι μείλινον ἀδονάν.
Καὶ κέρας μὲν ἦν
Δεξιὸν πλάτας ἔχων
Φθιώτας ὁ Μυρμιδόνων Ἄρης,
Πεντήκοντα ναυσὶ θουρίαις.
Χρυσέαις δ' εἰκόσιν

Κατ' ἄκραν Νηρῇδες ἔσασαν θεαὶ,
Πρύμναις σῆμ' Ἀχιλλείᾳ στρατῷ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Ἀργείων δὲ ταῖσδ' ἰσήρετμοι
Νᾶες ἔσασαν πέλας·
Ὧν ὁ Μηκιστέως στρατηλάτας
Παῖς ἦν, Ταλαὸς ὃν τρέφει πάτηρ·
Καπανέως τε παῖς
Σθένελος· Ἀτθίδος δ' ἄγων
Ἑξήκοντα νῆας ὁ Θησέως
Παῖς ἐξῆς ἐναυλόχει, θεὰν
Παλλάδ' ἐν μωνύχοις
Ἔχων πτερωτοῖσιν ἅρμασιν, θετὸν
Εὔσημόν τε φάσμα ναυβάταις.

ΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Τῶν Βοιωτῶν δ' ὅπλισμα, ποντίας
Πεντήκοντα νῆας εἰδόμαν,
Σημείοις εὖ στολισμένας.
Τοῖς δὲ Κάδμος ἦν
Χρύσεον δράκοντ' ἔχων
Ἀμφὶ ναῶν κόρυμβα.
Λήϊτος δ' ὁ γηγενὴς
Ἦρχε ναΐᾳ στρατῷ,

In ſummitate ſtabant Nereides Deae
Puppis, ſignum exercitus Achillei.

ANTISTROPHE 2.

Argivorum vero paribus inſtructae remis
Naves ſtabant prope iſtas.
Quarum Dux Meciſtei
Erat filius, quem educat pater Talaus:
Et Capanei filius
Sthenelus. Ex Attica vero ducens
Sexaginta naves Theſei
Filius deinceps habebat ſtationem, Deam
Palladem in equeſtribus
Alatis curribus habens venuſtum
Fauſtumque ſignum nautis.

STROPHE 3.

Et exercitum Boeotorum, marinas
Naves quinquaginta vidi,
Ornatas ſignis fauſtis:
Quippe quibus Cadmus,
Aureum draconem tenens,
In navium roſtris erat;
Leïtus vero terrigena
Dux erat navalis exercitus:

Phocidis vero pone erat turba:
Locriſque ordinabat pares numero ducens
Naves Oïlei filius, claram
Throniada urbem relinquens.

ANTISTROPHE 3.

Ex Mycenis vero Cyclopeis
Filius Atrei mittebat nautas
Centum navium collectos:
Et ſimul erat Adraſtus
Dux, ut amicus cum amico,
Helenae illius quae deſeruerat domum *ſuam*,
Barbararum gratia nuptiarum;
Ut acciperet Graecia compenſationem.
Ex Pylo autem Neſtoris
Gerenii, vidi . . . . . .
In puppibus ſignum taurinis-pedibus videndum,
Accolam Alpheum.

EPODUS 3.

Aenianorum autem duodecim roſtra.
Navium erant, quibus rex Guneus
Imperabat: prope vero iſtos
Elidis principes,
Quos Epeos vocabat omnis populus:

Φωκίδος δ' ἀπὸ χθονός.
Λοκροῖς δὲ τοῖσδ' ἴσας ἄγων
Ναῦς Οἰλέως τόκος, κλυτὰν
Θρονιάδ' ἐκλιπὼν πόλιν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Ἐκ Μυκήνας δὲ τᾶς Κυκλωπίας
Παῖς Ἀτρέως ἔπεμπε ναυβάτας
Ναῶν ἑκατὸν ἡθροισμένους.
Σὺν δ' Ἄδραστος ἦν
Ταγὸς [illegible]ρίλος φίλῳ,
Τᾶς φυγοδίκας μέλαθρα
Βαρβάρων χάριν γάμων,
Πρᾶξιν Ἑλλὰς ὡς λάβοι.
Ἐκ Πύλας δὲ Νέστορος
Γερηνίας κατειδόμαν
Πρύμνας, σῆμα ταυρόπων ὁρᾶν,
Τὸν πάροικον Ἀλφέον.

ΕΠΩΔΟΣ Γ'.

Αἰνιάνων δὲ δώδεκα στόλοι
Ναῶν ἦσαν· ὧν ἄναξ Γυνεὺς
Ἦρχε· τῶνδε δ' αὖ πέλας
Ἡλιοδὸς δυνάστορες,
Οὓς Ἐπειοὺς ὠνόμαζε πᾶς λεώς·

Εὔρυτος δ' ἄνασσε τῶνδε.
Λευκήρετμον δ' ἄρη
Τάφιον ἦγεν, ὧν Μέγης
Ἄνασσε, Φυλέως λόχευμα,
Τὰς Ἐχίδνας λιπὼν
Νήσους, ναυβάταις ἀπροσφόρους.
Αἴας δ', ὁ Σαλαμῖνος ἔντροφος,
Δεξιὸν κέρας
Πρὸς τὸ λαιὸν ξύναγε·
Τῶν ἆσσον ὥρμει πλάταισιν
Ἐχάταισι συμπλέκων
Δώδεκ' εὐστροφωτάταισι
Ναυσὶν, ὡς ἄϊον· καὶ ναυβάταν
Εἰδόμαν λεών,
Ὥ' τις εἰ προσαρμόσει
Βαρβάρους βάριδας,
Νόστον οὐκ ἀποίσεται.
Ἔνθα δαΐον εἰδόμαν
Ναΐων πόρευμα.
Τάδε κατ' οἴκους κλύουσα, συγκλήτου
Μνήμην σώζομαι στρατεύματος.

IAMBOI.

Π. Μενέλαε, ὀλμᾶς δεῖν', ἃς' ὑ ὀλμᾶν χρεών.

Eurytus autem imperabat his.
Albis vero remis instructum *exercitum*
Taphium mirabar, cui Meges
Praeerat, Phylei filius,
Relictis Echinadibus
Insulis, quae nautis sunt inaccessae.
Ajax autem, alumnus Salaminis,
Dextrum cornu
Sinistro conjungebat.
Quibus propius habebat stationem, ratibus
Extremis cohaerens,
Duodecim celerrimis
Navibus, ut audivi, et nauticum
Populum vidi.
Cui si quis committat
Barbaricas naves,
Non consequentur reditum. [*Salve mihi Aulis*]
Ubi bellicam, vidi
Navalem expeditionem.
Alia vero audiens domi, convocati
Memoriam servo exercitus.

IAMBI.

S. Menelae, audes atrocia, quae te non decet audere.

M. Apage, nimis fidelis es dominis.

S. Honeſtum ſane probrum mihi exprobras.

M. Plorabis, ſi facias, quae te non decet facere.

S. Non oportebat te aperire literas, quas ego ferebam.

M. Neque oportet te ferre mala omnibus Graecis.

S. Cum aliis de his contendito; relinque vero mihi Has *literas*. M. Non relinquam. S. Neque ego Dimittam. M. Cito igitur cruentabo caput tuum Sceptro. S. Sed glorioſum eſt mori pro dominis.

M. Dimitte; cum enim ſervus es dicis longas Orationes. S. O domine, injuria afficimur: tuas enim Epiſtolas hicce rapiens ex meis manibus vi, Agamemnon, non vult uti jure.

TROCHAEI.

A. Eja, quiſnam tumultus eſt in foribus, et verborum indecentia?

S. Mea, non hujus, oratio eſt potior dici.

A. Tu vero Menelae quare veniſti cum iſto in contentionem, et ducis eum vi?

M. Reſpice ad nos, ut hinc ſumam initium orationis.

Μ. Ἄπελθε, λίαν δεσπόταισι πιστὸς εἶ.
Π. Καλὸν γέ μοι τἄνειδος ἐξωνείδισας.
Μ. Κλαίοις ἄν, εἰ πράσσοις ἃ μὴ πράσσειν σε δεῖ.
Π. Οὐ χρῆν σε λῦσαι δέλτον, ἣν ἐγὼ 'φέρον.
Μ. Οὐδέ σε φέρειν δεῖ πᾶσιν Ἕλλησιν κακά.
Π. Ἄλλως ἀμιλλῶ ταῦτ'· ἄφες δὲ τήνδ' ἐμοί.
Μ. Οὐκ ἄν μεθείμην. Π. Οὐδ' ἔγωγ' ἀφήσομαι.
Μ. Σκήπτρῳ τάχ' ἆρα σὸν καθαιμάξω κάρα.
Π. Ἀλλ' εὐκλεές τοι δεσποτῶν θνήσκειν ὕπερ.
Μ. Μέθες· μακρὰς δὲ δῆλος ὢν λέξεις λόγους.
Π. Ὦ δέσποτ', ἀδικούμεθα· σὰς δ' ἐπιστολὰς
Ἐξαρπάσας ὅδ' ἐκ χερῶν ἐμῶν βίᾳ,
Ἀγάμεμνον, ἔδρᾳ τῇ δίκῃ χρῆσθαι θέλει.

ΤΡΟΧΑΙΟΙ.

Α. Ἔα· τίς δῆτ' ἐν πύλαισι θόρυβος, καὶ λόγων ἀκοσμία;
Π. Οὐ 'μός, οὐχ ὁ τῇδε μῦθος, κυριώτερος λέξειν.
Α. Σὺ δὲ τί τῷδ' ἐς ἔριν ἀφῖξαι, Μενέλεως, βίᾳ τ' ἄγεις;
Μ. Βλέψον εἰς ἡμᾶς, ἵν' ἀρχὰς τῶν λόγων ταύτας λάβω.

Α. Μῶν τρέσας οὐκ ἀνακαλύψω βλέφαρον, Ἀτρέως γεγώς;

Μ. Τήνδ' ὁρᾷς δέλτον, κακίστων γραμμάτων ὑπηρέτιν;

Α. Εἰσορῶ· καὶ πρῶτα ταύτην σῶν ἀπάλλαξον χερῶν.

Μ. Οὐ, πρὶν ἂν δείξω Δαναοῖς ἅπασι τἀγγεγραμμένα.

Α. Ἦ γὰρ οἶδ' ἃ μή σε καιρὸς εἰδέναι, σήμαντρ' ἀνεὶς;

Μ. Ὡς σ' ἀλγῦναί γ', ἀνοίξας ἃ σὺ κάκ' εἰργάσω λάθρα.

Α. Πῦ δὲ κἄλαβές νιν; ὦ θεοί, σῆς ἀναισχύντου φρενός.

Μ. Προσδοκῶν σὴν παῖδ' ἀπ' Ἄργους εἰς στράτευμ' ἀφίξεται.

Α. Τί δέ σε τἀμὰ δεῖ φυλάσσειν; οὐκ ἀναισχύντῳ τόδε;

Μ. Ὅτι τὸ βέλεσθαί μ' ἔκνιζε· σὸς δὲ δοῦλος οὐκ ἔφυν.

Α. Οὐχὶ δεινά; τὸν ἐμὸν οἰκεῖν οἶκον οὐκ ἐάσομαι;

A. Num timens non aperiam palpebras, natus ex Atreo?

M. Videſne hanc tabulam miniſtram peſſimorum facinorum?

A. Video, et primum hanc ex tuis manibus dimitte,

M. Non, priuſquam oſtendero omnibus Graecis quae in *ea ſunt* ſcripta.

A. An igitur ſcis quae non decet te ſcire, relaxato figillo?

M. Quantum te dolore afficiet, detegens quae clam tu patraſti, mala?

A. Ubi vero has *literas* cepiſti? o dii, o tuae impudentis mentis.

M. Expectans tuam filiam, num Argis veniat *ad* exercitum.

A. Quid vero te *res* meas obſervare oportet? nonne impudentis hoc *eſt*?

M. Quia voluntas me pungebat: tuus autem ſervus non eram.

A. Non *ſunt haec* atrocia? non ſinar regere meam domum?

M. Obliqua enim ſentis, alia quidem nunc, alia olim, alia mox.

A. Facundus extitiſti. Malum eſt lingua ad odium concitandum ſolers.

M. Animus vero inſtabilis, neque certus amicis, mala haberi res.

Volo autem te convincere, tu vero ne prae ira
Averſare verum, etiamſi valde te ego vellicavero.
Meminiſti quando cupiebas praefici Graecis ad Ilium euntibus,
Specie quidem non volens, voluntate vero cupiens,
Quam eras humilis, omnem dextram prehenſans,
Et habens fores patentes cuilibet popularium,
Et dans alloquium ordine omnibus, etiam ſi quis
Non volebat, moribus quaerens imperium a vulgo redimere?
Deinde poſtquam potitus es imperio mutans mores,
Amicis non amplius fuiſti, ſicut ante, amicus,
Difficilis aditu, et rarus extra clauſtra; virum non decet

Μ. Πλάγια γὰρ φρονεῖς· τὰ μὲν νῦν, τὰ δὲ πάλαι, τὰ δ' αὐτίκα.

Α. Ἐκκεκόμψευσαι· πονηρὸν γλῶσσ' ἐπὶ φθόνον σοφή.

Μ. Νοῦς δὲ γ' οὐ βέβαιος ἄδικον κτῆμα, κοὐ σαφὲς φίλοις.

Βούλομαι δέ σ' ἐξελέγξαι, καὶ σὺ μήτ' ὀργῆς ὕπο
Ἀποτρέπου τἀληθές· οὔτοι καταινῶ λίαν σ' ἐγώ.
Οἶσθ', ὅτ' ἐσπούδαζες ἄρχειν Δαναΐδαις πρὸς Ἴλιον,
Τῷ δοκεῖν μὲν οὐχὶ χρῄζων, τῷ δὲ βούλεσθαι θέλων,
Ὡς ταπεινὸς ἦς, ἁπάσης δεξιᾶς προσθιγγάνων,
Καὶ θύρας ἔχων ἀκλείστους τῷ θέλοντι δημοτῶν,
Καὶ διδοὺς πρόσρησιν ἑξῆς πᾶσι, κεἰ μή τις θέλοι,
Τοῖς τρόποις ζητῶν πρίασθαι τὸ φιλότιμον ἐκ μέσου;
Κᾆτ' ἐπεὶ κατέσχες ἀρχὰς, μεταβαλὼν ἄλλους τρόπους,
Τοῖς φίλοισιν οὐκ ἔτ' ἦσθα τοῖς πρὶν, ὡς πρόσθεν, φίλος,
Δυσπρόσιτος, ἔσω τε κλείθρων σπάνιος; ἄνδρα δ' οὐ χρεὼν

Τὸν ἀγαθὸν, πράσσοντα μεγάλα, τὰς τρόπους
μεθιςάναι,
Ἀλλὰ καὶ βέβαιον εἶναι λότε μάλιςα λοῖς φίλοις,
Ἡνίκ' ὠφελεῖν μάλιςα δυνατός ἐςιν εὐτυχῶν.
Ταῦτα μέν σε πρῶτ' ἐπῆλθον, ἵνα σε πρῶθ'
εὕρω κακόν.
Ὡς δ' ἐς Αὐλιν ἦλθες αὖθις, χ' ὡ πανελλήνων
ςρατὸς,
Οὐδὲν ἦσθ', ἀλλ' ἐξηπλήσσου τῇ τύχῃ τῇ
τῶν θεῶν,
Οὐρίας πομπῆς σπανίζων. Δαναΐδαι δ' ἀφιέναι
Ναῦς διήγγελλον, μάτην ἢ μὴ πονεῖν ἐν Αὐλίδι.
Ὡς δ' ἄνολβον εἶχες ὄμμα, σύγχυσίν τε, μὴ
νεῶν
Χιλίων ἄρχων, Πριάμου τε πεδίον ἐμπλήσας
δορός.
Κἀμὲ παρεκάλεις, τί δράσω; τίνα δὲ πόρον
εὕρω πόθεν;
Ὥςε μὴ ςρέντα σ' ἀρχᾶς ἀπολέσαι καλὸν
κλέος.
Κἄτ', ἐπεὶ Κάλχας ἐν ἱεροῖς εἶπε σὴν θῦσαι
κόρην

Probum, *res* magnas gerentem, mores mutare:
Sed tunc maxime firmum esse amicis,
Quando ipse fortunatus maxime potest *eos* juvare.
Haec igitur tibi primum objeci, ut in primis te invenirem malum.
Postquam vero etiam in Aulin venisti, et totus Graecorum exercitus,
Nullus eras: sed consternabaris calamitate divinitus immissa, secunda navigatione
Carens: Graeci vero, ut dimitteres naves, flagitabant,
Et ne frustra laborares in Aulide. Quam vero
Miserum vultum habuisti et quantam perturbationem, nisi navibus
Mille praepositus, Priami campum armis impleturus esses?
Et me consulebas, quid faciam? quamnam viam alicubi reperiam?
Ne privatus imperio praeclaram gloriam amittam.
Deinde postquam in sacrificiis Calchas dixit, ut mactares tuam filiam

Dianae, atque ita secundam navigationem fore
Graecis, gavisus animo,
Libens mactaturum te esse filiam tuam promisisti,
et volens mandas
Uxori tuae, non coactus vi, ne dixeris istud, tuam
Filiam huc mittere, hoc praetextu, tanquam
Nupturam Achilli. Deinde mutata sententia clam
alias literas misisti,
Quod non sis futurus interfector filiae tuae ullo
modo.
Hic idem aether est testis, qui de te haec audivit.
Innumeris autem hoc accidit in rerum administratione;
Ut penes ipsos sit, labore consequuntur; tandem
vero excedunt turpiter:
Partim quidem ob stultum civium judicium, partim
Vero juste, cum non possint ipsi tueri Rempublicam.
Ego potissimum gemo miseram Graeciam, quae
Cum velit aliquid glorioſum gerere contra barbaros,
Nihili homines, dimittet *eos* ridentes propter te et
tuam filiam.
Neminem ego facerem praefectum alicujus loci
propter affinitatem,

Ἀρτέμιδι, καὶ πλεῖν ἔσεσθαι Δαναΐδας, ἡδεῖς φρένας,
Ἄσμενος θύσειν ὑπέρης παῖδα· χὴ πέμπεις ἑκών,
Οὐ βίᾳ, μὴ τοῦτο λέξῃς, σῇ δάμαρτι, παῖδα σὴν
Δεῦρ' ἀποστέλλειν, Ἀχιλλεῖ πρόφασιν ὡς γαμούμενην.
Κᾆθ' ὑποστρέψας λέληψαι, μεταβαλὼν ἄλλας γραφάς,
Ὡς φονεὺς ἀκέτι θυγατρὸς σῆς ἔσῃ μάλιστά γε.
Οὗτος αὐτός ἐστιν αἰθὴρ, ὃς τάδ' ἤκουσεν σέθεν.
Μυρίοι δέ τοι πεπόνθασ' αὐτὸ πρὸς τὰ πράγματα,
Ἐκπονῆσ' ἔχοντες, εἶτα δ' ἐξεχώρησαν κακῶς,
Τὰ μὲν ὑπὸ γνώμας πολιτῶν ἀσυνέτου, τὰ δ' ἐνδίκως,
Ἀδύναλοι γεγῶτες αὐτοὶ διαφυλάξασθαι πόλιν.
Ἑλλάδος μάλις' ἔζωσε τῆς ταλαιπώρου γένυ,
Ἥ, θέλουσα δρᾶν τι κεδνὸν βαρβάρους, τοὺς ἐδέναις,
Καταγελῶντας ἐξανήσει διά σε, καὶ τὴν σὴν κόρην.
Μηδὲν' ἂν χρέος ἕκατι προσάτην δείμην χθονὸς,

Μήδ' ὅπλων ἄρχοντα· νῦν χρὴ τὸν στρατηλάτην ἔχειν

Πόλεος· ὡς ἄρχων ἀνὴρ πᾶς, ξύνεσιν ἣν ἔχων τύχῃ.

Χ. Δεινόν, κασιγνήτοισι γίνεσθαι λόγους,

Μάχας θ', ὅταν ποτ' ἐμπέσωσιν εἰς ἔριν.

Α. Βέλομαί σ' εἰπεῖν κακῶς εὖ, βραχέα, μὴ λίαν ἄν ὦ

Βλέφαρα πρὸς τἀναιδὲς ἀγαγών· ἀλλὰ σωφρονέστερος,

Ὡς ἀδελφὸν ὄντ'· ἀνὴρ γὰρ αἰσχρὸς αἰδεῖσθ' ὃ φιλεῖ.

Εἰπέ μοι, τί δεινὰ φυσᾷς, αἱμαλῆρὸν ὄμμ' ἔχων;

Τίς ἀδικεῖ σε; τῦ κέχρησαι; λέκτρ' ἑρᾷς γε χρηστὰ λαβεῖν;

Οὐκ ἔχοιμ' ἄν σοι παραχεῖν· ὧν γὰρ ἐκτήσω, κακῶς

Ἦρχες· εἶτ' ἐγὼ δίκην δώσω κακῶν, ὁ μὴ σφαλείς;

Ἢ δάκνει σε τὸ φιλότιμον τῦμόν; ἀλλ' ἐν ἀγκάλαις

Εὐπρεπῆ γυναῖκα χρήζεις, τὸ λελογισμένον παρεὶς

Neque ducem exercitus: oportet ſapere duc-
torem:
Quivis enim vir civitates ornaverit, ſi ſapientiam
habeat.
C. Acerba *res eſt*, inter fratres fieri convitia
Et pugnas, quando in contentionem inciderint.
A. Volo te vituperare paucis, non nimis ſurſum
Palpebras impudenter attollens, ſed mo-
deſtius:
Quippe fratrem, etiam improbum, probus reveri
amat.
Dic mihi quare acerba ſpiras, habens cruentum
Oculum? quis te injuria afficit? qua re indiges?
conjugium, bonum utique, adipiſci cupis?
Non poſſum equidem tibi praeſtare: quae enim
poſſidebas, male
Rexiſti. An igitur ego poenas dabo malorum tuo-
rum, qui non peccavi?
An te mea ambitio mordet? At in complexi-
bus
Formoſam conjugem vis, ratione con-
tempta,

Et honeſtate, habere ? Hominis mali malae *ſunt*
voluptates.
Quod vero ego non recte prius ſentiens, ſententiam
mutarim prudenter,
An inſanio ? tu magis, qui amiſſa mala con-
juge,
Eam recipere vis, Deo tibi fortunam ſecundam
Largiente. Quando juraverunt Tyndarei illud
Jusjurandum excordes nuptiarum-cupidi Proci,
Spes, credo, cecinit Deos,
Ad praeſtandum vero adegit aemulatio, non Tu,
aut tuum robur :
Quos aſſumens bellum aggredere : quo eos infanos
agunt mentium deliriationes :
Non enim excors eſt Numen, ſed intelligere poteſt
Male pactum jusjurandum, et per vim extor-
tum.
Ego vero non interficiam meos liberos : unde tibi
feliciter
Praeter jus erit, vindicta peſſimae conjugis.
Me vero conficient noctes, dieſque lachrymis,
Si faciam iniqua, et injuſta in liberos, quos genui.

Καὶ τὸ καλὸν, ἔχειν ; πονηροῦ φωτὸς ἡδοναὶ κακαί.
Εἰ δ' ἐγὼ, γνὺς πρόσθεν οὐκ εὖ, μετετέθην εὐβελίᾳ,
Μαίνομαι; σὺ μᾶλλον, ὅστις, ἀπολέσας κακὸν λέχος,
Ἀναλαβεῖν θέλεις, θεᾷ σοι λὴν τύχην διδόντος εὖ.
Ὤμοσαν τὸν Τυνδάρειον ὅρκον οἱ κακόφρονες
Φιλόγαμοι μνηστῆρες· ἡ δέ γ' Ἑλπὶς, οἶμαι μὲν, θεὸς,
Κἀξέπραξεν αὐτὸ μᾶλλον, ἢ σὺ, καὶ τὸ σὸν σθένος·
Οὓς λαβὼν στράτευέ γ'· οἶμαι δ' εἴσῃ μωρίᾳ φρενῶν·
Οὐ γὰρ ἀσύνετον τὸ θεῖον, ἀλλ' ἔχει συνιέναι
Τοὺς κακῶς παγέντας ὅρκους, καὶ κατηναγκασμένους.
Τἀμὰ δ' οὐκ ἀποκτενῶ 'γὼ τέκνα· καὶ τὸ σὸν μὲν εὖ
Πέρα δίκης ἔσαι, κακίστης εὐνίδος τιμωρία.
Ἐμὲ δὲ συντήξουσι νύκτες ἡμέραι τε δακρύοις,
Ἄνομα δρῶντα κοὐ δίκαια παῖδας, οὓς ἐγεινάμην,

Ταῦτά σοι βραχέα λέλεκται, καὶ σαφῆ, καὶ ῥάδια.
Εἰ δὲ μὴ βούλει φρονεῖν εὖ, τἄμ' ἐγὼ θήσω καλῶς.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χ. Οἵ δ' αὖ διάφοροι τῶν πάρος λελεγμένων
Μύθων· καλῶς δ' ἔχουσι φείδεσθαι τέκνων.
Μ. Αἰ, αἰ· φίλος ἆρ' ὐχὶ κεκτήμην τάλας.
Α. Εἰ τὸν φίλον γε μὴ θέλεις ἀπολλύναι.
Μ. Δείξεις δὲ πῶ μοι παῖδος ἐκ ταυτῶ γεγώς;
Α. Συνασφρονεῖν σοι βούλομ', ἀλλ' ὐ συννοσεῖν.
Μ. Ἐς κοινὸν ἀλγεῖν τοῖς φίλοισι χρὴ φίλους.
Α. Εὖ δρῶν παρακάλει μ', ἀλλὰ μὴ λυπῶν ἐμέ.
Μ. Οὐκ ἄρα δοκεῖ σοι ἥδε πονεῖν σὺν Ἑλλάδι;
Α. Ἑλλὰς δὲ σὺν σοὶ κατὰ θεὸν νοσεῖ τινα.
Μ. Σκήπτρῳ νῦν αὐχεῖς, σὸν κασίγνητον προδούς.
Ἐγὼ δ' ἐπ' ἄλλας εἶμι μηχανάς τινας,
Φίλους τ' ἐπ' ἄλλους. Α. Ὦ Πανελλήνων ἄναξ
Ἀγάμεμνον, ἥκω παῖδά σοι τὴν σὴν ἄγων,
Ἣν Ἰφιγενείαν ὠνόμασας πότ' ἐν δόμοις.
Μήτηρ δ' ὁμαρτεῖ, σῆς Κλυταιμνήστρας δέμας,
Καὶ παῖς Ὀρέστης, ὥστε τερφθείης ἰδών,

Haec tibi pauca dicta sunt et clara, et facilia:
Quod si non vis sapere, ego mea recte curabo.

IAMBI.

C. Hi dissimiles sunt prius dictis sermonibus;
Probe autem habent, ut parcatur liberis.
M. Heu, heu! non igitur habeo miser amicos?
A. *Imo*, si modo non vis perdere amicos.
M. Ubi vero offendes quod sis ex eodem patre natus?
A. Volo tecum sapere, sed non simul furere.
M. Atqui oportet amicos cum amicis dolere
Communiter. A. Mone me, beneficio sed non
Dolore afficiens. M. Annon tibi videtur in his
Laborandum esse cum Graecia? A. Graecia vero a
Nescio quo lymphata Deo tecum insanit. M. Tu
gloriare nunc regno, prodens tuum fratrem.
Ego vero ad alias artes me conferam,
Et ad alios amicos. N. O rex omnium Graecorum
Agamemnon, adsum adducens tibi tuam filiam,
Quam Iphigeniam olim nominasti in aedibus;
Mater autem comitatur, tua conjunx Clytaemnestra,
Et filius Orestes, ut delecteris conspectu *horum*,

Jam pridem a *tuis* aedibus peregre agens.
Sed quia longum *iter* fecerunt, ad limpidum
Fontem reficiunt foemineos pedes,
Ipſaeque et equae: in gramen vero pratorum
Dimiſimus haſce, ut geſtent cibum.
Ego vero praecurſor propter tuum apparatum
Venio; exercitus enim *hoc* audivit: quia velox
Pervaſit *ipſum* fama, veniſſe tuam filiam.
Omnis igitur turba curſu venit ad ſpectaculum,
Ut videat tuam filiam. Fortunati vero *viri*
Inter omnes homines *ſunt* inclyti, et conſpicui.
Dicunt autem, Eſtne aliquis hymenaeus? aut quid
Agitur? an deſiderio affectus rex Agamemnon filiae
Curavit adduci eam? ab aliis vero haec audires:
Dianae initiant adoleſcentulam,
Reginae Aulidis. Quiſnam eam ducet?
Sed eja. Quae proxima ſunt auſpicare Caniſtra,
Coronate capita, et tu, rex Menelae,
Appara nuptias, et in domo
Sonet tibia, et ſonitus ſit pedum:
Venit enim hic dies felix puellae.
A. Laudo: ſed vade intra aedes.
Reliqua enim favente fortuna fient.

Χρόνον παλαιὸν δωμάτων ἔκθημος ὤν.
Ἀλλ', ὡς μακρὰν ἔτεινον, Εὔρυτον πάρα
Κρήνην ἀναψύχεσι θηλύπουν βάσιν,
Αὐταί τε πῶλοί γ'· εἰς δὲ λειμώνων χλόην
Καθεῖμεν αὐτάς, ὡς βορᾶς γευσαίατο.
Ἐγὼ δὲ πρόδρομος σῆς παρασκευῆς χάριν
Ἧκω· πέπυσται γὰρ στρατὸς· ταχεῖα δὲ
Διῆξε φήμη παῖδα σὴν ἀφιγμένην.
Πᾶς δ' εἰς θέαν ὅμιλος ἔρχεται δρόμῳ,
Σὴν παῖδ' ὅπως ἴδωσιν· οἱ δ' εὐδαίμονες,
Ἐν πᾶσι κλεινοὶ καὶ περίβλεπτοι βροτοῖς.
Λέγεσι δ', ὑμέναιός τις, ἢ τί πράσσεται;
Ἦ, πόθον ἔχων θυγατρὸς Ἀγαμέμνων ἄναξ,
Ἐκόμισε παῖδα; τῶνδ' ἂν ἥκεσας τάδε·
Ἀρτέμιδι προτελίζεσι τὴν νεανίδα
Αὐλίδος ἀνάσσης· τίς νιν ἅξεταί ποτε;
Ἀλλ' εἶα· τἀπὶ τοῖσιδ', ἐξάρχου κανᾶ.
Στεφανῶσθε κρᾶτα· καὶ σὺ, Μενέλεως ἄναξ,
Ὑμέναιον εὐτρέπιζε· καὶ κατὰ στέγας
Λωτὸς βοάσθω, καὶ ποδῶν ἔσω κτύπος·
Φῶς γὰρ τόδ' ἥκει μακάριον τῇ παρθένῳ.
Α. Ἐπήνεσ'· ἀλλὰ στεῖχε δωμάτων ἔσω.
Τὰ δ' ἄλλ', ἴσης τῆς τύχης, ἔσαι καλῶς.

Οἴμοι· τί φῶ δύσηνος; ἄρξομαι σέθεν.
Εἰς οἷ' ἀνάγκης ζεύγματ' ἐμπεπτώκαμεν.
Ὑπῆλθε δαίμων, ὥστε τῶν σοφισμάτων
Πολλῷ γενέσθαι τῶν ἐμῶν σοφώτερος.
Ἡ δυσγένεια δ' ὡς ἔχει τι χρήσιμον.
Καὶ γὰρ δακρῦσαι ῥᾳδίως αὐτοῖς ἔχει,
Ἀνολβά τ' εἰπεῖν· τῷ δὲ γενναίῳ φύσιν
Ἅπαντα ταῦτα· προσάτην γε τὸ βίου
Τὸν δῆμον ἔχομεν, τῷ τ' ὄχλῳ δουλεύομεν.
Ἐγὼ γὰρ ἐκβαλεῖν μὲν αἰδοῦμαι δάκρυ,
Τὸ μὴ δακρῦσαι δ' αὖθις αἰδοῦμαι τάλας,
Εἰς τὰς μεγίστας συμφορὰς ἀφιγμένος.
Εἶεν, τί φήσω πρὸς δάμαρτα τὴν ἐμήν;
Πῶς δέξομαί νιν; ποῖον ὄμμα συμβαλῶ;
Καὶ γάρ μ' ἀπώλεσ' ἐπὶ κακοῖς ἃ μοι πάρα,
Ἐλθοῦσ' ἄκλητος· εἰκότως δ' ἄμ' ἕσπετο.
Θυγατρὶ νυμφεύουσα, καὶ τὰ φίλτατα
Δώσουσ', ἵν' ἡμᾶς ὄντας εὑρήσει κακούς.
Τήνδ' αὖ τάλαιναν παρθένον, τί παρθένον;
Αἴδης νιν, ὡς ἔοικε, νυμφεύσει τάχα,
Ὡς ὤκτισ'· οἶμαι γάρ νιν ἱκετεῦσαι τάδε·
Ὦ πάτερ, ἀποκτενεῖς με; τοιούτους γάμους
Γήμειας αὐτὸς, χ' ὥσις ἔσι σοι φίλος.

Hei mihi, quid dicam miſer? a te regor.
In quale vinculum neceſſitatis incidimus?
Antevertit *me* Fortuna, ut technis
Meis longe ſit aſtutior.
Ignobilitas vero quantum habet utilitatis?
Etenim licet illis facile lachrymari,
Et dicere quaelibet; nobilibus vero genere
Omnia haec moleſta; gubernatorem quidem vitae
Habemus populum, et ſervimus plebi.
Ego enim vereor equidem emittere lachrymas,
Rurſus vero pudet me miſerum non lachrymari,
In maximas calamitates delapſum.
Eſto, quid dicam ad meam conjugem?
Quomodo excipiam eam; quos oculos *in eam*
Conjiciam? etenim me perdidit praeter mala, quae
Mihi prius aderant, veniens non vocata: jure autem
Secuta eſt filiam, nuptias *ejus* celebratura, et
Chariſſimam datura, ubi nos inveniet perfidioſos.
Hanc vero miſeram virginem, quid virginem *voco?*
Pluto, ut opinor, eam brevi ducet.
Ut miſeror! Arbitror enim ipſam inter ſupplicationes
Haec dicturam; o Pater, occides me? tales nuptias
Celebres ipſe et quiſquis tibi charus eſt.

Oreſtes autem prope ſtans, clamabit
Scita parum ſcite; adhuc enim eſt infans.
Heu, heu, ut perdidit me, nuptias *cum Helena*
Celebrans Paris filius Priami, quod horum mihi
Cauſa eſt. C. Et ego miſericordia commoveor, ut
Decet mulierem peregrinam, propter calamitatem
Principum ingemiſcere. M. Frater, da mihi ut tuam
Dextram contingam. A. Do: tua eſt enim victoria,
Ego vero miſer. M. Juro Pelopem, qui pater mei
Patris, et tui vocabatur, et Atreum qui genuit nos,
Certe dicturum me tibi eſſe ex animo aperte,
Et nihil artificioſum, ſed ita ut ſentio. Ego cum
Viderem te ex oculis emittentem lachrymas, miſertus
Sum *tui*, et ipſe viciſſim emiſi *lachrymas*, propter te,
Et diſcedo a priore ſententia, non in te
Crudelis: vado enim eo *ſententiae* ubi tu nunc es,
Et tibi ſuadeo, ne interficias filiam *tuam*,
Neque anteferas meam *utilitatem*: non enim juſtum
Eſt, te quidem gemere, me vero ſuaviter habere:
Et tuos quidem mori, meos vero aſpicere *hanc*
Lucem. Quid enim volo? an non egregias nuptias
Alias apparare poſſum, ſi nuptias deſidero?
Sed perdens fratrem, quem me minime oportebat

Παρὼν δ' Ὀρέστης ἐγγὺς ἀναβοήσεται
Οὐ συνετά συνετῶς· ἔτι γὰρ ἐσὶ νήπιος.
Αἲ, αἲ· τὸν Ἑλένης ὥς μ' ἀπώλεσεν γάμον
Γήμας ὁ Πριάμου Πάρις, ὅς μ' εἴργασαι τάδε.
Χ. Κἀγὼ κατώκτειρ', ὡς γυναῖκα δεῖ ξένην
Ὑπὲρ τυράννων συμφορᾶς κατασένειν.
Μ. Ἀδελφὲ, δός μοι δεξιᾶς τῆς σῆς θιγεῖν.
Α. Δίδωμι· σὸν γὰρ τὸ κράτος, ἄθλιος δ' ἐγώ.
Μ. Πέλοπα καλῶ μνυμ', ὃς παλὴρ τυμῦ παλρὸς
Τῦ σῦ τ' ἐκλήθη, τὸν τεκόντα τ' Ἀτρέα,
Ἢ μὴν ἐρεῖν σοι τ' ἀπὸ καρδίας σαφῶς,
Καὶ μὴ πίτηδες μηδὲν, ἀλλ' ὅσον φρονῶ.
Ἐγὼ σ' ἀπ' ὄσσων ἐκβαλόντ' ἰδὼν δάκρυ
Ὤικτειρα, καὐτὸς ἀνταφῆκά σοι πάλιν,
Καὶ τῶν παλαιῶν ἐξαφίσαμαι λόγων,
Οὐκ εἰς σὲ δεινός· εἶμι δ' ὕπερ εἶ σὺ νῦν·
Καί σοι παραινῶ μήτ' ἀποκτείνειν τέκνον,
Μήτ' ἀνθελέσθαι τυμόν· ὃ γὰρ ἔνδικον,
Σὲ μὲν σενάζειν, τἀμὰ δ' ἡδέως ἔχειν,
Θνήσκειν τε τὰς σὰς, τὰς δ' ἐμὰς ὁρᾶν φάος.
Τί βύλομαι γάρ; ὃ γάμος ἐξαιρέτος
Ἄλλος λάζοιμ' ἄν, εἰ γάμων ἰμείρομαι;
Ἀλλ', ἀπολέσας ἀδελφὸν, ὃν μ' ἦκις' ἐχρῆν,

Ἑλένην ἕλωμαι, τὸ κακὸν ἀντὶ τἀγαθῶ;
Ἄφρων, νέος γ' ἦν πρίν· ἀλλὰ πράγματα δ' ἐγγύθεν
Σκοπῶν, ἐσεῖδον οἷον ἦν κτείνειν τέκνα.
Ἄλλως τέ μ' ἕλεος τῆς ταλαπώρου κόρης
Εἰσῆλθε, συγγένειαν ἐννοουμένῳ,
Ἢ τῶν ἐμῶν ἔκατι θύεσθαι γάμων
Μέλλει· τί δ' Ἑλένης παρθένῳ τῇ σῇ μέτα;
Ἴτω στρατεία διαλυθεῖσ' ἐξ Αὐλίδος.
Σὺ δ' ὄμμα παῦσαι δακρύοις τέγγων τὸ σόν,
Ἀδελφὲ, κἀμὲ παρακαλῶν εἰς δάκρυα.
Εἰ δέ τι κόρης σῆς θεσφάτων μέτεστί σοι,
Μή μοι μετέσῳ· σοὶ νέμω τιμὸν μέρος.
Ἀλλ' εἰς μεταβολὰς ἦλθον ἀπὸ δεινῶν λόγων·
Εἰκὸς πέπονθα· τὸν ὁμόθεν πεφυκότα
Στέργων, μετέπεσον· ἀνδρὸς ὃ κακῶ τρόποι
Τοιοῖδε, χρῆσθαι τοῖσι βελτίοσις ἀεί.
Χ. Γενναῖ' ἔλεξας, Ταντάλῳ τε τῷ Διὸς
Πρέποντα· προγόνους δ' καταισχύνεις σέθεν.
Α. Αἰνῶ σε, Μενέλαος, ὅτι παρὰ γνώμην ἐμὴν
Ὑπέθηκες ὀρθῶς τοὺς λόγους, σῶ τ' ἀξίως.
Μ. Ταραχή γ' ἀδελφῶν τις δι' ἔρωτα γίγνεται,
Πλεονεξίαν τε δωμάτων· ἀτέρπτυσα
Τοιάνδε συγγένειαν ἀλλήλων πικράν.

Perdere, Helenam accipiam, malum pro bono?
Stultus et juvenis eram prius: sed propius rem
Inspiciens, vidi quale *malum* sit interficere liberos.
Praeterea vero me miseratio infelicis puellae
Subiit, cogitantem cognationem *nostram*,
Quae propter meas nuptias mactanda
Est: quid enim rei est tuae filiae cum Helena?
Eat exercitus dimissus ex Aulide.
Tu vero desiste oculos tuos irrigare lachrymis,
Frater, et me provocare ad lachrymas.
Si quid vero oracula de tua ad me pertinent,
Nihil sane pertinent; tibi tribuo meam partem.
Sed si veni in mutationem a crudeli sententia,
Affectus sum, ut aequum erat: *fratrem* eodem patre
Satum amans, mutatus sum. Boni viri mutationes
Tales sunt, semper optima sententia uti.
C. Generosa dixisti, et Tantalo filio Jovis
Digna: non dedecoras tuos majores. A. Laudo
Te, Menelae, quod praeter meam opinionem
Recte haec verba subjecisti, et ut te decet.
M. Discordia fratrum quibus propter amorem oritur,
Et avaritiam familiarum, abominor
Talem cognationem, acerbam mutuo.

A. Atqui pervenimus in neceſſitatem,
Ut cruentam caedem filiae meae patremus.
M. Qui? quis vero coget te tuam *filiam* occidere?
A. Univerſus conventus copiarum Graecarum.
M. Non, ſi rurſus ipſam Argos mittas. A. Eatenus
Poſſim fallere, ſed illa in re non potero fallere.
M. Quid eſt illud? non oportet turbam nimis timere.
A. Calchas aperiet oracula exercitui Graecorum.
M. Non, ſi ante moriatur, hoc autem facile *eſt*.
A. Totum genus vatum eſt gloriae cupidum malum.
M. Neque ulla in re commodum neque utile cum
Adeſt. A. Illud vero non times, quod me ſubit?
M. Quomodo poſſum ſuſpicari ſermonem, quem tu
Non dicis? A. Genus Siſyphi novit haec omnia,
M. Nihil eſt, in quo me et te laedet Ulyſſes.
A. Semper eſt doloſus, utique apud populum.
M. Ambitione quidem tenetur, ingenti malo.
A. Nonne ergo putas eum ſtantem in medio
Graecorum dicturum eſſe oracula ea, quae
Enarravit Calchas, et quomodo ego promiſerim
Sacrificium, deinde vero recuſem, Dianae me
Facturum? Non conciens exercitum, me et te
Interficientes, Graecos puellam mactare jubebit?

Α. Ἀλλ' ἤκομεν γὰρ εἰς ἀναγκαίας τύχας,
Θυγατρὸς αἱματηρὸν ἐκπρᾶξαι φόνον.
Μ. Πῶς; τίς δ' ἀναγκάσει σε τλήναι σὴν κτανεῖν;
Α. Ἅπας Ἀχαιῶν σύλλογος στρατεύματος.
Μ. Οὐκ, εἰ μὴ εἷς Ἄργος γ' ἀποστελεῖς πάλιν.
Α. Λάθοιμι τοῦτ' ἄν· ἀλλ' ἐκεῖν' ἃ λήσομαι.
Μ. Τὸ ποῖον; ἆρα χρὴ λίαν ταρβεῖν ὄχλον.
Α. Κάλχας ἐρεῖ μαντεύμαθ' Ἀργείων στρατῷ.
Μ. Οὐκ, ἦν θάνῃ γε πρόσθε· τοῦτο δ' εὐμαρές.
Α. Τὸ μαντικὸν πᾶν σπέρμα φιλότιμον κακόν.
Μ. Κοὐδέν γ'· ἄχρηστον, οὐδὲ χρήσιμον παρόν.
Α. Ἐκεῖνο δ' ἃ δέδοικας, ὅτι μ' εἰσέρχεται;
Μ. Ὃν μὴ σὺ φάζεις, πῶς ὑπολάβωμεν λόγον;
Α. Τὸ Σισύφειον σπέρμα πάντ' οἶδεν τάδε.
Μ. Οὐκ ἔς', Ὀδυσσεὺς ὅ, τι σὲ κἀμὲ πημανεῖ.
Α. Ποικίλος ἀεὶ πέφυκε, τῷ γ' ὄχλῳ μέτα.
Μ. Φιλοτιμία μὲν ἐνέχεται, δεινῷ κακῷ.
Α. Οὐκοῦν δόκει νιν, στάντ' ἐν Ἀργείοις μέσοις,
Λέξειν ἃ Κάλχας θέσφατ' ἐξηγήσατο,
Κἄμ' ὡς ὑπέσχην θῦμα, κἄτα ψεύδομαι,
Ἀρτέμιδι θύσειν· ὃς, ξυναρπάσας στρατὸν,
Σὲ κἄμ' ἀποκτείναντας Ἀργείους, κόρην
Σφάξαι κελεύσει· κἂν πρὸς Ἄργος ἐκφύγω,

Ἐλθόντες αὐτοῖς τείχεσιν Κυκλωπίοις,
Ξυναρπάσωσι καὶ κατασκάψωσι γῆν.
Τοιαῦτά ταὶμὰ πήματ' ὦ τάλας ἐγὼ,
Ὡς ἠπόρημαι πρὸς θεῶν τὰ νῦν τάδε.
Ἔν μοι φυλάξον, Μενέλεως, ἀνάστρατὸν
Ἐλθὼν, ὅπως ἂν μὴ Κλυταιμνήστρα τάδε
Μάθῃ, πρὶν ἀδὴ παῖδ' ἐμὴν προσθῶ λαβὼν,
Ὡς ἐπ' ἐλαχίστοις δακρύοις πράσσω κακῶς.
Ὑμεῖς τε σιγὴν, ὦ ξέναι, φυλάσσετε.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Μάκαρες, οἳ μετρίας θεᾶς,
Μετά τε σωφροσύνας μετέχον
Λέκτρων Ἀφροδίτας,
Γαλανείᾳ χρησάμενοι.
Μαινόμεν' οἴστρων, ὅθι δὴ
Δίδυμ' ἔρως ὁ χρυσοκόμας
Τόξ' ἐντείνεται χαρίτων·
Τὸ μὲν ἐπ' εὐαίωνι πότμῳ,
Τὸ δ' ἐπὶ συγχύσει βιοτᾶς.
Ἀπενέπω νιν ἀμετέρων,
Κύπρι καλλίστα, θαλάμων.
Εἴη δέ μοι μετρία μὲν

Quod si ad Argos fugero, venientes, cum ipsis
Moeniis Cyclopiis, devastabunt, et evertent terram.
Talia *sunt* mea mala, o me miserum.
Ad quam angustiam a Diis in hac re nunc redigor?
Unum mihi caveto, Menelae, per exercitum
Veniens, ut ne Clytaemnestra haec
Resciscat, priusquam Plutoni filiam meam acceptam
Addixero, ut sim miser pauciſſimis lachrymis,
Vosque, o peregrinae, silentium servate.

EPODICA.

STROPHE I.

C. Beati, qui moderatae Deae,
Et cum castitate sunt participes
Lectorum Veneris,
Tranquillitate fruentes.
Pleni utique oestris sumus, quando
Amor auricomus geminos
Arcus intendit venustatum:
Unum quidem ad felicem vitam,
Alterum vero ad confusionem vitae.
Deprecor hunc *arcum* a nostris
Thalamis, o pulcherrima Venus.
Sit vero mihi moderata quidem *formae*

Gratia, et ſancti amores:
Et ſim particeps *moderatae* Veneris:
Immoderatam vero rejiciam.

ANTISTROPHE.

Diverſa autem *ſunt* ingenia mortalium:
Diſſimiles etiam *ſunt* moribus: mos vero rectus,
Bonum *eſt* manifeſtum ſemper.
Et educatio recte inſtituens,
Multum confert ad virtutem.
Etenim vereri aliquid Sapientiae,
Parem ad mores emolliendos
Gratiam, et mente perſpicere
Officium ubi docuit, affert,
Gloriam non feneſcentem vitae.
Magnum quiddam *eſt*, venari virtutem,
Mulieribus quidem in Venere
Occulta; Viris vero contra
Populus palam videns innumerus
In majus iterum auget.

EPODUS.

Quibus neglectis, o Paris, tu nimium
Paſtor educatus es candidos
Apud Idaeos vitulos,

Χάρις, πόθοι δ' ὅσιοι·
Καὶ μετέχοιμι τᾶς Ἀφροδίτας,
Πολλάν τ' ἀποθείμαν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Διάφοροι δὲ φύσεις βροτῶν,
Διάτροποι δὲ τρόποις· ὁ δ' ὀρθὸς,
Ἔθλὸν σαφὲς αἰεί.
Τροφαί θ' αἱ παιδευόμεναι,
Μέγα φέρουσ' εἰς ἀρετάν.
Τό τε γὰρ αἰδεῖσθαι σοφία,
Τάν τ' ἐξαλλάσσουσαν ἔχει
Χάριν, ὑπὸ γνώμας ἐσορᾷν,
Τὸ δέον ἔνθα δόξαν φέρει,
Κλέος ἀγήρατον βιοτάν.
Μέγα τι θηρεύειν ἀρετὰν,
Γυναιξὶ μὲν κατὰ Κύπριν
Κρυπτάν· ἐν ἀνδράσι δ' αὖ
Κόσμος ἔνδον ὁ μυριοπληθὴς
Μείζω πόλιν αὔξει.

ΕΠΩΔΟΣ.

Ἔμολες, ὦ Πάρις, ἦ τε σύ γε
Βυκόλος ἀργεννᾶις ἐτράφης
Ἰδαίαις παρὰ μόχοις,

Βάρβαρα συρίζων Φρυγίων
Αὐλῶν, Ὀλύμπου καλάμοις
Μιμήματα πλέκων.
Εὔθηλοι δὲ τρέφοντο βόες,
Ὅτε σε κρίσις ἔμενε θεᾶν,
Ἃ σ' Ἑλλάδα πέμπει,
Ἐλεφαντοδέτων πάροιθεν
Δόμων, ὃς τᾶς Ἑλένας
Ἐν ἀντωποῖς βλεφάροισιν
Ἔρωτα δέδωκας·
Ἔρωτι δ' αὐτὸς ἐπτοάθης.
Ὅθεν ἔρις ἔρις Ἑλλάδα σὺν δορὶ
Ναυσί τ' ἄγει,
Ἐς Τροίας Πέργαμα.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χ. Ἰὼ, ἰώ·
Μεγάλαι μεγάλων εὐδαιμονίαι.
Τὴν τοῦ βασιλέως
Ἴδετ' Ἰφιγένειαν, ἄναασαν ἐμὴν,
Τὴν Τυνδαρέου τε Κλυταιμήστραν,
Ὡς ἐκ μεγάλων ἐβλαστήκασ', ἐπί τ' εὐμήκεις ἥκουσι τύχας.
Θεοί γ' οἱ κρείσσους οἵτ' ὀλβοφόροι

Canens barbaricos modos, Phrygiis
Tibiarum Olympi calamis,
Imitationem faciens.
Mammoſae vero boves paſcebantur,
Quando te dearum judicium expectavit,
Quod te *in* Graeciam miſit
Ante eburneas
Domos, ubi Helenae
In adverſos oculos
Amorem injeciſti:
Amore vero tu ipſe perculſus es:
Unde diſcordia, diſcordia Graeciam cum haſtis,
Et navibus, ducit
Ad Pergama Trojae.

ANAPAESTI.

C. Io, io.
Magnae magnorum *ſunt* felicitates,
Regis *filiam*
Videte Iphigeniam, reginam meam,
Et Clytaemneſtram filiam Tyndarei,
Quomodo ex magnis parentibus natae ſunt,
Et ad prolixam evectae fortunam.
Deorum loco ſunt potentes, et

Minus beatis mortalibus.

Confiſtamus, *hoc o* Chalcidis filiae alumnae,

Excipiamus reginam curru

De *ſuo*, non lubrice, in terram,

Placide vero manibus: tenera indole

Ne conſternetur recens ad nos veniens

Inclyta filia Agamemnonis;

Neque tumultum, neque terrorem

Argivis

Hoſpitae hoſpitibus praebeamus.

IAMBI.

C. Bonum augurium facimus hoc,

Tuam bonitatem, et verborum comitatem.

Spem vero quandam habeo, quod ad felices nuptias

Adſim, adducens ſponſam. Quamobrem e curribus

Efferte munera dotalia, quae puellae fero,

Et mittite diligenter in aulam.

Tu vero, o filia mea, relinque equeſtres currus,

Ponens pedem tenerum et ſimul infirmum.

Vos vero, puellae, in ulnis

Excipite *eam*, et deducite de curru:

Et mihi det aliquis manus fulcimentum,

Sedes currus ut relinquam commode.

Τοῖς ὐκ εὐδαίμοσι τῶν θνατῶν.
Στῶμεν, Χαλκίδος ἔκγονα θρέμματα,
Τὴν βασίλειαν δεξώμεθ' ὄχων
Ἄπο, μὴ σφαλερῶς ἐπὶ τὴν γαῖαν,
Ἀγανῶς δὲ χεροῖν, μαλακῇ γνώμῃ
Μὴ ταρβήσῃ νεωςί μοι μολὸν
Τὸ κλεινὸν τέκνον Ἀγαμέμνονος,
Μὴ δὲ θόρυβον, μήδ' ἔκπληξιν
Ταῖς Ἀργείαις,
Ξεῖναι, ξείναις παρέχωμεν.

ΙΑΜΒΟΙ.

Κ. Ὄρνιθα μὲν τόνδ' αἴσιον ποιούμεθα,
Τὸ σόν τε χρηςὸν, καὶ λόγων εὐφημίαν.
Ἐλπίδα δ' ἔχω τίν', ὡς ἐπ' ἐσθλοῖσιν γάμοις
Πάρειμι νυμφαγωγός· ἀλλ' ὀχημάτων
Ἔξω πορεύεθ' ἃς φέρω φερνὰς κόρῃ,
Καὶ πέμπετ' εἰς μέλαθρον εὐλαβούμενοι.
Σὺ δ', ὦ τέκνον μοι, λεῖπε πωλικοὺς ὄχους,
Ἁβρὸν τιθεῖσα κῶλον ἀσθενές θ' ἅμα.
Ὑμεῖς δὲ νεανίδεσσιν ἀγκάλαις ἔπι
Δέξασθε, καὶ πορεύσατ' ἐξ ὀχημάτων,
Καί μοι χερός τις ἐνδότω ςηρίγματα,
Θάκους ἀπήνης ὡς ἂν ἐκλείπω καλῶς.

Αἳ δ' ἐς τὸ πρόσθεν ϛῆτε πωλικῶν ζυγῶν·
Φυβερὸν γὰρ ἀπαράμυθον ὄμμα πωλικόν.
Καὶ παῖδα τόνδε, τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον,
Λάζυσθ' Ὀρέϛην· ἔτι γὰρ ἐϛὶ νήπιος.
Τέκνον, καθεύδεις, πωλικῷ δαμεὶς ὄχῳ;
Ἔγειρ' ἀδελφῆς ἐφ' ὑμέναιον εὐτυχῶς.
Ἀνδρὸς γὰρ ἀγαθοῦ κῆδος, αὐτὸς ἐσθλὸς ὤν,
Λήψῃ, τὸ Νηρῆδος, ἰσόθεον γένος.
Ἔξῆς κάθησο δεῦρό μου ποδὸς, τέκνον,
Πρὸς μητέρ', Ἰφιγένεια, μακαρίαν δέ με
Ξέναισι ταῖσδε πλησία ϛαθεῖσα δὸς,
Καί δεῦρο δὴ πατέρα πρόσειπε σὸν φίλον.
Ι. Ὦ μῆτερ, ὑποδραμοῦσά γ', ὀργισθῆς δὲ μή,
Πρὸς ϛέρνα πατρὸς ϛέρνα τἀμὰ περιβαλῶ;
Κ. Ὦ σέβας ἐμοὶ μέλϛον, Ἀγαμέμνων ἄναξ,
Ἥκομεν, ἐφετμαῖς οὐκ ἀπιϛοῦσαι σέθεν.
Ι. Ἐγὼ δὲ βούλομαι τὰ σὰ ϛέρν', ὦ πάτερ,
Ὑποδραμοῦσα προσβαλεῖν διὰ χρόνου·
Ποθῶ γὰρ ὄμμα δὴ σόν· ὀργισθῆς δὲ μή.
Α. Ἀλλ', ὦ τέκνον, χρῶ, φιλοπάτωρ δ' ἀεί ποθ' εἶ
Μάλιϛα παίδων τῶνδ', ὅσους ἐγὼ τέκον.
Ι. Ὦ πάτερ, ἐσεῖδόν σ' ἀσμένη πολλῷ χρόνῳ.

Aliae vero, ſtate ante equina juga,
Eſt enim meticuloſus equorum oculus, nec verbis
Conſolabilis, et hunc puerum, Agamemnonis filium,
Oreſtem capite: eſt enim adhuc infans.
Dormis, o fili mi, victus equeſtri vectatione?
Expergiſcere feliciter ad nuptias ſororis:
Praeclari enim viri affinitatem, cum ipſe Nobilis ſis,
Accipies, *Deae* Nerei filiae diis parem prolem.
Prope huc veni ad meum pedem, o filia,
Juxta matrem, Iphigenia, beatam vero me
Iſtis hoſpitibus vicina ſtans oſtende,
Et agedum jam tuum charum patrem ſaluta.
I. O mater, accurrens, ne *mihi* ſuccenſeas,
Applicabone pectus meum ad pectus patris?
C. O rex Agamemnon, in primis mihi colende,
Venimus non immorigerae tuis mandatis.
I. Ego vero volo, o pater, me ad tuum pectus
Accurrens applicare poſt longum tempus,
Cupio enim tuo conſpectu frui; ne vero iraſcaris.
A. Fruere igitur, o mea filia: ſemper enim patrem
Dilexiſti, prae liberis aliis, quos ego genui. I. O pater,
Intueor te lubens poſt longum tempus.

A. Et ego te, ex aequo utrisque convenit quod dicis.

I. Salve, bene autem feciſti pater, quod me ad te adduci curaſti.

A. Equidem, o mea filia, neſcio an hoc affirmem vel
Negem. I. Hei
Mihi, quam me non tranquille intueris, ut ſi me libens
Videris. A. Multa regi et duci curanda ſunt.

I. Da te mihi nunc, nec ad *alias* curas convertaris.

A. Atque ſum tecum totus, non alibi.

I. Remitte nunc ſupercilium, oculoſque laetos explica.

A. Eccejam laetor, utcunque laetor dum te video, filia.

I. Et tamen lachrymas ex oculis tuis profundis?

A. Longa enim *erit* nobis jam appropinquans abſentia.

I. Neſcio, mi chariſſime pater, neſcio quid dicas.

A. Quod prudenter loqueris, eo magis me ad
Miſerationem moves. I. Dicemus igitur ſtulta, ſi modo
Te exhilarabo. A. Papae! non poſſum tacere: te vero
Laudo. I. Mane, o pater, domi cum tuis liberis.

A. Volo quidem, ſed exequi non habens, doleo.

I. Valeant haſtae, et mala Menelai.

Α. Καὶ γὰρ πατήρ σε· τόδ' ἴσον ὑπὲρ ἀμφοῖν λέγεις.

Ι. Χαῖρ'· εὖ δέ μ' ἀγαγὼν πρός σ' ἐποίησας, πάτερ.

Α. Οὔκ οἶδ' ὅπως φῶ τῦτο, καὶ μὴ φῶ, τέκνον.

Ι. Ἔα·

Ὡς ὑ βλέπεις μ' εὐκηλον, ἄσμένος μ' ἰδών.

Α. Πόλλ' ἀνδρὶ βασιλεῖ καὶ σραληλάτῃ μέλῃ.

Ι. Παρ' ἐμοὶ γενοῦ νῦν, καὶ μὴ 'πὶ φροντίδας τρέπου.

Α. Ἀλλ' εἰμὶ παρὰ σοὶ νῦν ἅπας, κὐκ ἄλλοθι.

Ι. Μέθες νῦν ὀφρῦν, ὄμμα τ' ἔκλεινον φίλον.

Α. Ἰδὺ γέγηθ', ἕως γέγηθά σ' ὁρῶν, τέκνον.

Ι. Κἄπειτα λείβεις δάκρυ' ἀπ' ὀμμάτων σέθεν;

Α. Μακρὰ γὰρ ἡμῖν ἡ 'πῶσ' ἀπουσία.

Ι. Οὐκ οἶδ', ὅ, τι φῄς· ὐκ οἶδα, φίλτατ' ἐμοὶ πάτερ.

Α. Συνελὰ λέξασα, μᾶλλον εἰς οἶκτόν μ' ἄγεις.

Ι. Ἀσύνετα μέν γ' ἐρᾶμεν, εἰ σέ γ' εὐφρανῶ.

Α. Παπαῖ· τὸ σιγᾶν ὑ θένῶ· σὲ δ' ἤνεσα.

Ι. Μέν', ὦ πάτερ, κατ' οἶκον ἐπὶ τέκνοις σέθεν.

Α. Θέλω γε· τὸ θέλειν δ' ὐκ ἔχων ἀλγύνομαι.

Ι. Ὅλοιντο λόγχαι, καὶ τὰ Μενέλεω κακά.

Α. Ἄλλως ὀλεῖ πρόσθεν, ἅ με διολέσαντ' ἔχει.
Ι. Ὡς πολὺν ἀπῆσθα χρόνον ἐν Αὐλίδος μυχοῖς.
Α. Καὶ νῦν γ' μ' ἴσχει δή τι μὴ ξέλλειν ξραλόν.
Ι. Πῶς τὰς Φρύγας λέγουσιν ὠκῆσθαι, πάτερ;
Α. Οὗ μή ποτ' οἰκεῖν ὤφελ' ὁ Πριάμου Πάρις.
Ι. Μακρὰν γ' ἀπαίρεις, ὦ πάτερ, λιπὼν ἐμέ;
Α. Εἰς ταὐτὸν, ὦ θύγατερ, σύθ' ἥκεις σῷ παρί.
Ι. Φεῦ·
Εἴθ' ἦν καλόν μοι σοί τ' ἅμα εἶναι σύμπλουν ἐμέ.
Α. Αἰτεῖς τί; καί σοι πλοῦς, ἵνα μνήσῃ πατρός.
Ι. Σὺν μητρὶ πλεύσας', ἢ μόνη, πορεύσομαι;
Α. Μόνη μονωθεῖσ' ἀπὸ πατρὸς καὶ μητέρος.
Ι. Ἦπου μ' ἐς ἄλλα δώματ' οἰκίζεις, πάτερ;
Α. Ἔα γέ τ'· οὐ χρή τοι τάδ' εἰδέναι κόρας.
Ι. Σπεύδ' ἐκ Φρυγῶν μοι, θέμενος εὖ τἀκεῖ, πάτερ.
Α. Θῦσαί με θυσίαν πρῶτα δεῖ τιν' ἐνθάδε.
Ι. Ἀλλὰ ξὺν ἱεροῖς χρὴ τὸ γ' εὐσεβὲς σκοπεῖν.
Α. Εἴσῃ σύ· χερνίβων γὰρ ἐξῆξε πέλας.
Ι. Στήσομεν ἄρ' ἀμφὶ βωμὸν, ὦ πάτερ, χορούς;
Α. Ζηλῶ σε μᾶλλον, ἤ με, τοῦ μηδὲν φρονεῖν.
Χώρει δὲ μελάθρων ἐντὸς, ὀφθῆναι κόραις,
Πικρὸν φίλημα δοῦσα, δεξιάν τ' ἐμοί,

A. Prius alios perdent, quae me perdiderunt. I. Quam
Longum abfuifti tempus in Aulidis receffibus!
A. Prohibet me nunc etiam aliquid, trajicere
Exercitum. I. Pater, ubi dicunt Phrygas habitare?
A. Ubi utinam nunquam habitaffet Paris Priami filius.
I. Procul navigas, o pater, deferens me? A. In
Eundem rerum ftatum, o mea filia, tu quoque venis
Cum patre. I. Oh!
Utinam effet honeftum mihi, tibique me tecum
Navigationis comitem ducere. A. Atqui et tibi eft
Navigatio, ubi recordaberis patris. I. Cum matre
Navigans, an fola, proficifcar? A. Sola fegregata a
Patre et matre. I. An igitur in alias aedes me collocas,
Pater? A. Mitte haec, non enim oportet puellas haec
Scire. I. Pater, propera, ut redeas de Phrygibus,
rebus illic recte curatis.
A. Oportet me prius hic quoddam facrificium facere.
I. Atqui cum facerdotibus oportet deliberare hanc
Sacram rem A. Tu fcies: aftabis enim prope lavacrum.
I. O pater, faciemufne chorum circa aram?
A. Duco te hoc effe beatiorem, quam me, quod nihil
Horum fcias: fed in atrium eas, ut videant te puellae,
Dans mihi acerbum ofculum et dextram,

Cum sis longo tempore abfutura a patre.
O pectora, et genas, o flavos capillos,
Quantam dolorem nobis attulit Troja,
Et Helena: desino loqui: subito enim
Humor oculorum urget me, cum te tango.
Abi in aulam. Te vero deprecor,
O filia Ledae, quod valde misericordia afficiar ob haec,
Cum sim Achilli filiam elocaturus meam.
Est quidem felix ablegatio, sed tamen
Mordet parentes, quando alienis aedibus
Tradit liberos pater, quos multo labore educavit.
C. Non ita stulta sum: passuram vero me
Et ipsam eadem existimes, ut nihil opus sit te monere,
Quando puellam educam cum Hymenaeo.
Sed et lex et tempus ista una mitigabunt.
Nomen igitur scio *ejus* cui despondisti filiam:
Cupio autem scire ex quo genere sit, et unde.
A. Aegina filia nata est *ex* Asopo patre. C. Hanc
Vero mortaliumne, an Deorum, aliquis *uxorem sibi*
Junxit? A. Jupiter. Aeacum vero genuit, Oenones
Principem. C. Sed quisnam filius Aeaci obtinuit
Domum? A. Peleus. Peleus autem habebat filiam
Nerei. C. Deone concedente, an invitis Diis *eam*

Μέλλουσα δαρὸν πατρὸς ἀποικήσειν χρόνον.
Ὦ ξέρνα, καὶ παρῃίδες, ὦ ξανθαὶ κόμαι,
Ὡς ἆχθος ἡμῖν ἐγένεθ' ἡ Φρυγῶν πόλις,
Ἑλένη τε· παύω τὰς λόγους· ταχεῖα γὰρ
Νοτὶς διώκει μ' ὀμμάτων, ψαύσαντά σε.
Ἴθ' εἰς μέλαθρα· σὲ δὲ παραιτοῦμαι τάδε,
Λήδας γένεθλον, εἰ κατωκτίσθην ἄγαν,
Μέλλων Ἀχιλλεῖ θυγατέρ' ἐκδώσειν ἐμήν.
Ἀποστολαὶ γὰρ μακάριαι μέν, ἀλλ' ὅμως
Δάκνουσι τὰς τεκόντας, ὅταν ἄλλοις δόμοις
Παῖδας παραδιδῷ πολλὰ μοχθήσας πατήρ.
Κ. Οὐχ ὧδ' ἀσύνετός εἰμι· πείσεσθαι δέ με
Καὐτὴν δόκει τάδ', ὥστε μή σε νουθετεῖν,
Ὅταν ξὺν ὑμεναίοισιν ἐξάγω κόρην.
Ἀλλ' ὁ νόμος αὐτὰ τῷ χρόνῳ συνισχάνει.
Τὄνομα μὲν ὤν, παῖδ' οἷ' ὅτῳ κατήνεσας,
Γένους δὲ ποίου, χ'ὁπόθεν, μαθεῖν θέλω.
Α. Αἴγινα θυγάτηρ ἐγένετ' Ἀσωποῦ πατρός.
Κ. Ταύτην δὲ θνητῶν, ἢ θεῶν ἔζευξέ τις;
Α. Ζεύς· Αἰακὸν δ' ἔφυσεν, Οἰνώνης πρόμον.
Κ. Τοῦ δ' Αἰακοῦ παῖς τίς κατέσχε δώματα;
Α. Πηλεύς· ὁ Πηλεὺς δ' ἔσχε Νηρέως κόρην.
Κ. Θεοῦ διδόντος, ἢ βίᾳ θεῶν λαβών;

Α. Ζεὺς ἠγγύνησε, καὶ δίδωσ' ὁ κύριος.
Κ. Γαμεῖ δὲ πῶ νιν; ἢ κατ' οἶδμα πόντιον;
Α. Χείρων ἵν' οἰκεῖ σεμνὰ Πηλίᾳ βάθρα.
Κ. Οὗ φασὶ Κενταύρειον οἰκεῖσθαι γένος;
Α. Ἐνταῦθ' ἔδαισαν Πηλέως γάμους θεοί.
Κ. Θέτις δ' ἔθρεψεν, ἢ πατὴρ, Ἀχιλλέα;
Α. Χείρων, ἵν' ἦθη μὴ μάθῃ κακῶν βροτῶν.
Κ. Φεῦ·
Σοφός γ' ὁ θρέψας, χ'ὡ διδὺς σοφώτερος.
Α. Τοιόσδε παιδὸς σῆς ἀνὴρ ἔσται πόσις.
Κ. Οὐ μεμπτός· οἰκεῖ δ' ἄστυ ποῖον Ἑλλάδος;
Α. Ἀπιδανὸν ἀμφὶ ποταμὸν ἐν Φθίας ὅροις.
Κ. Ἐκεῖσ' ἀπάξει σὴν ἐμὴν τε παρθένον;
Α. Κείνῳ μελήσει ταῦτα, τῷ κεκτημένῳ.
Κ. Ἀλλ' εὐτυχοίτην· τίνι δ' ἐν ἡμέρᾳ γαμεῖ;
Α. Ὅταν σελήνης εὐτυχὴς ἔλθῃ κύκλος.
Κ. Προτέλεια δ' ἤδη παιδὸς ἔσφαξας θεᾷ;
Α. Μέλλω· πι ταύτῃ καὶ καθέσταμεν τύχῃ.
Κ. Κἄπειτα δαίσεις τὰς γάμους ἐσύστερον;
Α. Θύσας γε θύμαθ', ἅπερ μ' ἐχρῆν θῦσαι θεοῖς.
Κ. Ἡμεῖς δὲ θοίνην πῶ γυναιξὶ θήσομεν;
Α. Ἐνθάδε παρ' εὐπρύμνοισιν Ἀργείων πλάταις.
Κ. Καλῶς δ', ἀναγκαίας τε, συνέσκαι δ' ὅμως.

Accipiens? A. Jupiter desponsavit, et dedit, qui jus
Habuit. C. Ubinam ducit illam? an in fluctibus
Marinis? A. *Ibi* ubi Chiron habitat augustam sedem
Pelii. C. Ubi aiunt habitare genus Centaurorum?
A. Ibi diis celebrarunt nuptias Pelei. C. Sed
Utrum *mater* Thetis educavit Achillem, an pater?
A. Chiron, ne disceret mores malorum hominum.
C. Hem.
Sapiens educator, et qui sapientioribus tradidit
Educandum. A. Talis vir maritus erit tuae filiae.
C. Non contemnendus. Sed in qua urbe Graeciae
Habitat? A. Ad flumen Apidanum in finibus Phthiae.
C. Eone abducet tuam, meamque virginem?
A. Haec erunt curae illi, qui possidebit *ipsam*,
C. Sint igitur beati. Quo vero die ducet *eam*.
A. Quum lunae plenum venerit orbis. C. Jamne
Mactasti Deae initiales victimas nuptiarum filiae?
A. Mactabo, in hoc negotio jam sumus occupati.
C. An vero deinde celebrabis convivium nuptiale?
A. Cum mactavero victimas, quas me diis immolare
Oportet. C. Nos vero ubinam faciemus convivium
Mulieribus? A. Hic ad naves Graecorum bene-
puppibus-ornatas. C. Inhoneste et sine dignitate: bene

Autem vertat nihilominus. A. O uxor, factura igitur,
Noſtin' quid? pare autem mihi. C. Quam rem *faciam?*
Nam ſoleo tibi obtemperare. A. Nos quidem illic,
Ubi eſt ſponſus. C. An ſine matre facietis aliquid *eorum?*
Quae me facere oportet? A. Elocabimus tuam filiam
Inter Graecos. C. Sed ubi nos interim oportet eſſe?
A. Proficiſcere Argos, et cura virgines.
C. Relicta filia? quis vero praeferet ſublatam facem?
A. Ego exhibebo facem, quae convenit ſponſis.
C. Non hoc moris *eſt*, licet tu judices haec levia.
A. Non te decet in exercitus turba comitibus ſtipari.
C. Atqui honeſtum *eſt* me matrem meos ſaltem elocare
Liberos. A. Atqui etiam puellas non ſolas eſſe domi.
C. Bene cuſtodiuntur firmis gynaeceis.
A. Pare. C. Non per deam reginam Argivorum.
Profectus igitur, quae foris ſunt age; res vero
Domeſticas ego *curabo*, quas oportet habere puellas
Nubentes A. Hei mihi! Fruſtra veni, fruſtratuſque
Sum ſpe, volens conjugem dimittere e conſpectu,
Utor autem fallaciis, et adverſus chariſſimos
Excogito technas, et tamen undique vincor.
Attamen cum Calchante vate,
Quid Deae gratum, mihi vero non felix eſt.

Α. Οἶσθ' ἣν ὃ δρᾶσον, ὦ γύναι, πιθοῦ δέ μοι.
Κ. Τί χρῆμα; πείθεσθαι γὰρ εἴθισμαι σέθεν.
Α. Ἡμεῖς μὲν ἐνθάδ', ὅπερ ἔσθ' ὁ νυμφίος—
Κ. Μητρός τι χωρὶς δράσεθ', ἄν με δρᾶν χρεών;
Α. Ἐκδώσομεν σὴν παῖδα Δαναϊδῶν μέτα.
Κ. Ἡμᾶς δὲ πῶς χρὴ τηνικαῦτα τυγχάνειν;
Α. Χώρει πρὸς Ἄργος, παρθένους τε τημέλει.
Κ. Λιποῦσα παῖδα; τίς δ' ἀναχήσει φλόγα;
Α. Ἐγὼ παρέξω φῶς, ὃ νυμφίοις πρέπει.
Κ. Οὐχ ὁ νόμος ὅτος, καὶ σὺ δὲ φαῦλ' ἡγῇ τάδε.
Α. Οὐ καλὸν ἐν ὄχλῳ σ' ἐξομιλεῖσθαι σταλοῦ.
Κ. Καλὸν τεκοῦσαν τἀμάγ' ἐκδοῦναι τέκνα.
Α. Καὶ τάς γ' ἐν οἴκῳ μὴ μόνας εἶναι κόρας.
Κ. Ὀχυροῖσι παρθενῶσιν φρουροῦνται καλῶς.
Α. Πιθοῦ. Κ. Μὰ τὴν ἄνασσαν Ἀρτείαν θεάν·
Ἐλθὼν δὲ, τάξω πρᾶσσε, τἀν δόμοις δ' ἐγὼ,
Ἃ χρὴ παρεῖναι νυμφίοισι παρθένοις.
Α. Οἴμοι· μάτην ἦξ', ἐλπίδος δ' ἀπεσφάλην,
Ἐξ ὀμμάτων δάμαρτ' ἀποστεῖλαι θέλων.
Σοφίζομαι δὲ, κἀπὶ τοῖσι φιλτάτοις
Τέχνας πορίζω, πανταχῇ νικώμενος.
Ὅμως δὲ σὺν Κάλχαντι τῷ θυηπόλῳ
Τὸ τῆς θεοῦ φίλον γ', ἐμοὶ δ' οὐκ εὐτυχὲς,

Ἐξιστορήσων εἶμι, μόχθον Ἑλλάδος.
Χρὴ δ' ἐν δόμοισιν ἄνδρα τὸν σοφὸν τρέφειν
Γυναῖκα χρηστὴν κἀγαθὴν, ἢ μὴ τρέφειν.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

Χ. Ἥξει δὴ Σιμόεντα καὶ
Δίνας ἀργυροειδεῖς,
Ἄγυρις Ἑλλάνων στρατιᾶς,
Ἀνά τε ναυσὶν, καὶ σὺν ὅπλοις,
Ἴλιον εἰς τὸ Τροίας
Φοιβήϊον δάπεδον·
Τὰν Κασσάνδραν ἵν' ἀκούω
Ῥίπτειν ξανθὰς πλοκάμους,
Χλωροκόμῳ στεφάνῳ δάφνας
Κοσμηθεῖσαν, ὅταν θεᾷ
Μαντόσυνοι πνεύσω' ἀνάγκαι.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Στάσονται δ' ἐπὶ Περγάμων
Τροίας ἀμφί τε τείχη
Τρῶες, ὅταν χάλκασπις Ἄρης
Πόντιος εὐπρῴροισι πλάταις
Εἰρεσίᾳ πελάζῃ
Σιμουντίοις ὀχετοῖς,

Deprecaturus eo, onus Graeciae. Oportet
Autem virum ſapientem in aedibus alere uxorem
Commodam, et bonam, aut *omnino* nullam alere.

EPODICA.

STROPHE.

C. Veniet igitur ad Simoënta, et
Argenteos vortices,
Coetus exercitus Graecorum,
Cum navibus, et cum armis
Ad Ilium, in Trojae
Phoebeïum ſolum:
Ubi audio Caſſandram
Diffundere flavos crines,
Viridi corona lauri
Ornatam, quando Dei
Vaticini impulſus ſpirant.

ANTISTROPHE.

Stabunt autem in Pergamis
Trojae, et circa muros,
Trojani, cum Mars aereis ſcutis armatus,
Mari vectus ratibus bene roſtratis,
Remigatione appropinquabit
Ad Simoëntis alveos,

Geminorum in coelo
Dioſcurorum *ſororem* Helenam
Referre volens a Priamo
In terram Graecam, bellicoſis
Clypeis, et haſtis Graecorum.

EPODUS.

Pergamum vero, urbem Phrygum,
Lapideas circum circa turres
Cingens, Marti cruento
A cervicibus reſecta *civium* capita
Conſecrans, urbem Trojae
Evertens funditus iterum,
Faciet puellas multum lachrymantes
Et conjugem Priami.
Helena vero Jovis
Filia multum plorans ſedebit,
Deſertrix mariti.
Neque mihi,
Neque meis liberorum liberis,
Haec ſpes unquam veniat,
Qualem divites Ly-
dae, et uxores Phrygum

Τὰν τῶν ἐν αἰθέρι δισσῶν
Διοσκόρων Ἑλέναν
Ἐκ Πριάμου κομίσαι θέλων
Εἰς γᾶν Ἑλλάδα, δοριπόνοις
Ἀσπίσι καὶ λόγχαις Ἀχαιῶν.

ΕΠΩΔΟΣ.

Πέργαμον δὲ, Φρυγῶν πόλιν,
Λαΐνοις περὶ πύργοις
Κυκλώσας Ἄρει φοινίῳ,
Λαμπτόμους κεφαλὰς
Σπάσας πόλισμα Τροίας,
Πέρσας κατάκρας πόλιν,
Θήσει κόρας πολυκλαύτους,
Δάμαρτά τε Πριάμου.
Ἃ δὲ Διὸς Ἑλένα
Κόρα πολύκλαυτος ἐσεῖται,
Πόσιν προλιποῦσα.
Μήτ' ἐμοὶ,
Μήτ' ἐμοῖσι τέκνων τέκνοις
Ἐλπὶς ἄδε ποτ' ἔλθοι,
Οἵαν αἱ πολύχρυσοι Λυ-
δαὶ καὶ Φρυγῶν ἄλοχοι

Στήσασι παρ' ἰσοῖς, μυ-
θεῦσαι τάδ' ἐς ἀλλήλας.
Τίς ἄρα μ' εὐπλοκάμους κόμας
Ἔξυμα δακρυόεντ' ἀπέσας
Πατρίδος ἐλομένας, ἀπολωτιεῖ;
Διά σε, τὰν κύκνου δολιχαύχενος γόνον,
Εἰ δὴ φάτις ἔτυμος,
Ὡς ἔτυχε Λήδ' ὄρνιθ' ἱπταμένῳ,
Διὸς ὅτ' ἀλλάχθη δέμας,
Εἴτ' ἐν δέλτοις Πιερίσι
Μῦθοι τάδ' ἐς ἀνθρώπους
Ἤνεγκαν παρὰ καιρὸν, ἄλλως.

IAMBOI.

ΑΧ. Πῆ τῶν Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ὁ στρατηλάτης;
Τίς ἂν φράσειε προσπόλων, τὸν Πηλέως
Ζητοῦντα νιν παῖδ' ἐν πύλαις Ἀχιλλέα;
Οὐκ ἐξ ἴσου γὰρ μένομεν Εὐρίπου πύλας.
Οἱ μὲν γὰρ ἡμῶν, ὄντες ἄζυγες γάμων,
Οἴκους ἐρήμους ἐκλιπόντες, ἔνθάδε
Θάσσουσ' ἐπ' ἀκτάς· οἱ δ' ἔχοντες εὐνίδας,
Ἄπαιδες· ἕτω δεινὸς ἐμπέπτωκ' ἔρως
Τῆσδε στρατείας Ἑλλάδι γ', οὐκ ἄνευ θεῶν.
Τἀμὸν μὲν οὖν δίκαιον ἐμὲ λέγειν χρεών·

Habebunt, ad telam collo-
quentes haec inter ſeſe:
Quis bene comptorum capillorum
Vellamen lacrymoſa ejulanti
Patria everſa, avellet?
Propter te filiam cygni ſuperbientis longo collo:
Si modo vera *eſt* fama,
Quod Leda te peperit, avi volanti,
Jovis quando permutatum eſt corpus:
Sive in tabulis Pieridum,
Fabulae haec ad homines
Tulerunt intempeſtive, et temere.

IAMBI.

ACH. Ubinam hic eſt dux Graecorum?
Quis miniſtrorum dicet, Pelei
Filium Achillem quaerere eum in portis
Non enim aequali lege manemus juxta Euripum:
Nam alii quidem noſtrum expertes nuptiarum.
Relictis aedibus deſertis, hic
Sedent in littore: alii vero habentes uxores,
Et liberos. Tam vehemens amor incidit
Non ſine diis in Graeciam hujus expeditionis.
Quod igitur jus ad me pertinet, id oportet me dicere

Alius vero, cui libitum eſt, ipſe pro ſe dicat.
Relictis enim terra Pharſalo, et Peleo,
Moror ad flatus iſtos tenues Euripi, continens
Myrmidones, qui mihi ſemper inſtantes dicunt:
Achilles, quid expectamus? quam longum tempus
Adhuc oportet emetiri expeditionem ad Aulidem?
Fac ſi quid es facturus, aut abduc exercitum domum,
Iſtas Atridarum non expectans cunctationes.
C. O fili Deae Nereidis, intus ſermonem
Tuum audiens exivi ex aedibus.
ACH. O veneranda verecundia, quamnam video
Foeminam, forma *tam* decente praeditam?
C. Non eſt mirum te nos non noviſſe, quas ante non
Vidiſti; laudo vero te quod colis verecundiam.
ACH. Quae vero es? cur veniſti ad exercitum Graecorum,
Mulier, ad viros munitos ſcutis?
C. Sum quidem filia Ledae, Clytaemneſtra vero mihi
Nomen, maritus vero eſt mihi rex Agamemnon.
ACH. Apte dixiſti breviter opportuna.
Non decet autem me loqui cum mulieribus.
C. Mane; quid fugis? Dextram manui meae
Adjunge, felix principium deſponſationis

Ἄλλος δ' ὁ χρήζων, αὐτὸς ὑπὲρ αὑτῆ φράσῃ.
Γῆν γὰρ λιπὼν Φάρσαλον, ἠδὲ Πηλέα,
Μένω 'πὶ λεπταῖς ταῖσδέ γ' Εὐρίπου πνοαῖς,
Μυρμιδόνας ἴσχων· οἵ, μ' ἀεὶ προσκείμενοι,
Λέγουσ', Ἀχιλλεῦ, τί μένομεν; ποῖον χρόνον
Ἔτ' ἐκμετρῆσαι χρὴ πρὸς Ἴλιον σόλον;
Δρᾶ γ', εἴ τι δράσεις, ἢ πάγ' οἴκαδε στρατὸν,
Τὰ τῶν Ἀτρειδῶν μὴ μένων μελλήματα.
Κ. Ὦ παῖ θεᾶς Νηρῆδος, ἔνδοθεν λόγων
Τῶν σῶν ἀκούσας, ἐξέβην πρὸ δωμάτων.
ΑΧ. Ὦ πότνι' αἰδώς, τήνδε τίνα λεύσσω πολῆ
Γυναῖκα, μορφὴν εὐπρεπῆ κεκτημένην;
Κ. Οὐ θαῦμά σ' ἡμᾶς ἀγνοεῖν, ὃς μὴ πάρος
Κατεῖδες· αἰνῶ δ', ὅτι σέβεις τὸ σωφρονεῖν.
ΑΧ. Τίς δ' εἶ; τί δ' ἦλθες Δαναϊδῶν εἰς σύλ-
λογον,
Γυνὴ πρὸς ἄνδρας ἀσπίσιν πεφραγμένους;
Κ. Λήδας μέν εἰμι παῖς· Κλυταιμνήστρα δέ μοι
Ὄνομα· πόσις δέ μοι στὶν Ἀγαμέμνων ἄναξ.
ΑΧ. Καλῶς ἔλεξας ἐν βραχεῖ τὰ καίρια.
Αἰσχρὸν δέ μοι γυναιξὶ συμβάλλειν λόγους.
Κ. Δεινόν· τί φεύγεις; δεξιάν γ' ἐμῇ χερὶ
Σύναψον, ἀρχὴν μακαρίαν γυμφευμάτων,

ΑΧ. Τί φής; ἐγώ σοι δεξιάν; αἰδόιμεθ' ἂν
Ἀγαμέμνον', εἰ ψαύοιμεν, ὧν μή μοι θέμις.
Κ. Θέμις μάλιστα, τὴν ἐμὴν ἐπεὶ γαμεῖς
Παῖδ', ὦ θεᾶς παῖ ποντίας Νηρηίδος.
ΑΧ. Ποίας ξάμας ἔφηθ'; ἀφασία μ' ἔχει, γύναι.
Εἰ μή, τι παρανοοῦσα, καινεργεῖς λόγον.
Κ. Πᾶσιν τόδ' ἐμπέφυκεν, αἰδεῖσθαι φίλας
Καινὰς ὁρῶσι, καὶ γάμε μεμνημένοις.
ΑΧ. Οὐ πώποτ' ἐμνήστευσα παῖδα σὴν, γύναι,
Οὐδ' ἐξ Ἀτρειδῶν ἦλθέ μοι λόγος γάμων.
Κ. Τί δῆτ' ἂν εἴη; σὺ πάλιν αὖ λόγε ἐμὲ
Θαύμαζ'· ἐμοὶ γὰρ θαύματ' ἐστὶ τὰ παρὰ σέ.
ΑΧ. Εἴκαζε· κοινὸν ἐστιν εἰκάζειν τάδε·
Ἄμφω γὰρ ἐ ψευδόμεθα τοῖς λόγοις ἴσως.
Κ. Ἀλλ' ἦ πέποιθα δεινά· μνηστεύω γάμε
Οὐκ ὄντας, ὡς εἴξασιν· αἰδέμαι τάδε.
ΑΧ. Ἴσως ἐκερτόμησε κἀμὲ καὶ σέ τις.
Ἀλλ' ἀμελία δὸς αὐτὰ, καὶ φαύλως φέρε.
Κ. Χαῖρ'· ἐ γὰρ ὀρθοῖς ὄμμασίν σ' ἔτ' εἰσορῶ,
Ψευδὴς γενομένη, καὶ παθοῦσ' ἀνάξια.
ΑΧ. Καί σοι τόδ' ἐστὶν ἐξ ἐμοῦ· πόσιν δὲ σὸν
Στείχω ματεύσων τῶνδε δωμάτων ἔσω.

ACH. Quid ais ? Egone tibi dexteram ? vereremur
Agamemnonem, ſi tangerem quae mihi non fas eſt
Tangere. C. Maxime fas eſt, quoniam meam ducturus
Filiam, o fili Deae marinae Nereidis. ACH. Quas
Mihi nuptias tu dicis ? equidem ſtupor me habet, o
Mulier. Niſi quid vafre agitans dicis novum ſermonem.
C. Omnibus hoc inſitum eſt natura, ut vereantur
Amicos novos quum vident, et nuptiarum mentione
Facta meminerint. ACH. Nunquam, mulier, ambivi
Tuam filiam, neque mihi interceſſit ſermo cum Atridis
De nuptiis. C. Quid hoc tandem fuerit ? tu iterum
Meum ſermonem mirare : nam mihi mirus eſt tuus
ACH. Conjice; commune *enim* eſt, utriſque intereſt,
Nam fortaſſis ambo verbis, verum dicimus.
C. Male certe mecum agitur : *nam* concilio nuptias,
Quae non ſunt, ut videtur. Horum me pudet.
ACH. Fortaſſe illuſit aliquis mihi et tibi :
Sed ne cures iſta, feraſque leviter.
C. Vale : non enim rectis amplius te oculis intueor,
Cum ſim mendax facta, et indigna mihi acciderint.
ACH. Et tibi hoc *ipſum* a me ſit dictum ; maritum
Vero tuum vado quaeſiturus iſtis in aedibus.

TROCHAEI.

F. O hoſpes nepos Aeaci, mane, o te appello
Filium Deae et te filiam Ledae.

ACH. Quis *me* vocat paullulum apertis portis? ut ore perturbato vocat.

F. Servus; non inſoleſco hoc *nomine*: non enim me ſinit fortuna.

ACH. Cujus? non *enim* meus: mea et Agamemnonis ſunt ſejuncta.

F. Hujus, quae ante aedes ſtat, dante patre Tyndareo, *ſum ſervus*.

ACH. Stamus; dic ſi quid vis, propter quae me ſiſtis.

F. An igitur ſoli vos duo ſtatis hic ante *aedes* ad iſtas fores?

C. Potes loqui tanquam ſolis: egredere vero ex aedibus regiis.

F. O fortuna et mea providentia, ſerva eos, quos volo.

ACH. Haec oratio futuro tempori permittenda eſt; habet enim quid ponderis.

ΤΡΟΧΑΙΟΙ.

Π. Ὦ ξέν' Αἰακῆ γενέθλον, μεῖνον, ὡς σέ τοι λέγω,
Τὸν θεᾶς ζεγῶτα παῖδα, καὶ σὲ τὴν Λήδας κόρην.
ΑΧ. Τίς ὁ καλῶν, πύλας παροίξας; ὡς τεταρβηκὼς καλεῖ.
Π. Δοῦλος· οὐχ αἰδρύνομαι τῷδ'· ἡ τύχη γάρ μ' ὧδ' ἔᾳ.
ΑΧ. Τίνος; ἐμὸς μὲν οὐχί· χωρὶς τἀμά, κἀγαμέμνονος.
Π. Τῆσδε τῆς πάροιθεν οἴκων, Τυνδάρεω δόντος πατρός.
ΑΧ. Ἔξαμεν· φράζ', εἴ τι χρῄζεις, ὧν μ' ἐπέσχες οὕνεκα.
Π. Ἦ μόνω πάροιθεν δῆτα ταῖσδ' ἐφέξατον πύλαις;
Κ. Ὡς μόνοις λέγοις ἄν, ἔξω δ' ἐλθὲ βασιλείων δόμων.
Π. Ὦ τύχη, πρόνοιά θ' ἡ 'μή, σῶσον οὓς ἐγὼ θέλω.
ΑΧ. Ὁ λόγος εἰς μέλλοντ' ἂν ὥσῃ χρόνον· ἔχει δ' ὄγκον τινά.

Κ. Δεξιᾶς ἔκατι μὴ μέλλ', εἴ τι μοι χρῄζεις λέγειν.

Π. Οἶδα δῆτά γ', ὅσις ὢν, σοὶ καὶ τέκνοις εὔνους ἔφυν.

Κ. Οἶδα σ' ὄντ' ἐγὼ παλαιὸν δωμάτων ἐμῶν λάτριν.

Π. Χ' ὥστι μ' ἐν ταῖς σαῖσι φερναῖς ἔλαβεν Ἀγαμέμνων ἄναξ;

Κ. Ἦλθες εἰς Ἄργος μεθ' ἡμῶν, κἀμὸς ἦσθ' ἀεί ποτε.

Π. Ὧδ' ἔχει· καὶ σοὶ μὲν εὔνους εἰμὶ, σῷ δ' ἧσσον πόσει.

Κ. Ἐκκάλυπτε νῦν ποθ' ἡμῖν οὕσινας λέγεις λόγους.

Π. Παῖδα σὴν πατὴρ ὁ φύσας αὐτόχειρ μέλλει κτανεῖν.

Κ. Πῶς; ἀπέπτυσ', ὦ γεραιὲ, μῦθον· οὐ γὰρ εὖ φρονεῖς.

Π. Φασγάνῳ λευκὴν φονεύων τῆς ταλαιπώρου δέρην.

Κ. Ὠλάλαι' ἐγὼ, μεμηνὼς ἆρα λυσχάνῃ πόσις;

Π. Ἀρτίφρων, πλὴν εἰς σὲ καὶ σὴν παῖδα· τοῦτο δ' οὐ φρονεῖ.

C. Quoad dextram, ne cunctare, ſi quid mihi vis dicere.

F. Sciſne igitur, qualis exiſtens tibi et tuis liberis fuerim fidus?

C. Scio ego te veterem mearum aedium eſſe miniſtrum.

F. *Sciſne* etiam quod olim me tuae dotis in partem accepit rex Agamemnon?

C. Veniſti Argos nobiſcum, et meus ſemper fuiſti.

F. Sic habet *res*: et tibi quidem ſum benevolus, minus tuo marito.

C. Aperito nunc tandem nobis, quod vis dicere.

F. Pater vult filiam tuam, quam genuit, ſua manu occidere.

C. Quomodo? abominor, o ſenex, hunc ſermonem: non enim es compos mentis.

F. Caedens gladio candidam cervicem miſerae puellae.

C. O me miſeram, an igitur maritus meus inſanit?

F. Mentis compos ille, praeterquam in Te et tuam filiam: quoad hoc autem deſipit.

C. Qua de causa? quis malus Genius illum instigat?

F. Oracula, ut inquit Calchas, ut exercitus proficiscatur.

C. Quo? me miseram, infelicem etiam illam, quam pater est interfecturus.

F. Dardani ad sedes, ut Helenam Menelaus recipiat.

C. In Iphigenia igitur perniciem reditus Helenae erat fatis decretus.

F. Rem tenes omnem. Pater filiam tuam immolaturus est Dianae.

C. Nuptiae vero quem praetextum habebant, quibus me ex aedibus adduxit?

F. Ut *lubens* adduceres tuam filiam, ut eam Achilli datura nuptui.

C. O filia, venis ad necem et tu, et mater tua.

F. Misera vos ambae patimini; et dira ausus est Agamemnon.

C. Perii misera, oculique non amplius retinent lachrymas.

Κ. Ἐκ τίνος λόγου; τίς αὐτὸν ὑπάγων ἀ-
λαστόρων;

Π. Θέσφαθ', ὡς γε φησὶ Κάλχας, ἵνα πο-
ρεύηται στρατός.

Κ. Ποῖ; τάλαιν' ἐγώ· τάλαινα δ', ἣν παῖδ'
μέλλει κτανεῖν.

Π. Δαρδάνου πρὸς δώμαθ', Ἑλένην Μενέλεως
ὅπως λάβῃ.

Κ. Εἰς ἆρ' Ἰφιγένειαν Ἑλένης νόστος ἦν πεπ-
ρωμένος;

Π. Πάντ' ἔχεις· Ἀρτέμιδι θύσειν παῖδα σὴν
μέλλει πάτηρ.

Κ. Ὁ δὲ γάμος τίν' εἶχε πρόφασιν, ἥ μ' ἐ-
κόμισ' ἐκ δόμων;

Π. Ἵν' ἀγάλῃς χαίρουσ' Ἀχιλλεῖ παῖδα νυμ-
φεύσουσα σήν.

Κ. Ὦ θύγατερ, ἥκεις ἐπ' ὀλέθρῳ καὶ σὺ, καὶ
μήτηρ σέθεν.

Π. Οἰκτρὰ πάσχετον δύ' ὄντε, δεινὰ δ' Ἀγα-
μέμνων ἔτλη.

Κ. Οἴχομαι τάλαινα· δακρύουτ' ὄμματ' ἀ-
κέτι σέγει.

Π. Εἴπερ ἀλγεινὸν, τὸ τέκνων στερομένην δακρυρροεῖν.

Κ. Σὺ δὲ τάδ', ὦ γέρον, πόθεν φῆς εἰδέναι πεπυσμένος;

Π. Δέλτον ὠχόμην φέρων σοὶ πρὸς τὰ πρὶν γεγραμμένα.

Κ. Οὐκ ἐῶν, ἢ ξυγκελεύων παῖδ' ἄγειν θανουμένην;

Π. Μὴ μὲν ἦν ἄγειν· φρονῶν γὰρ ἔτυχε σὸς πόσις τότ' εὖ.

Κ. Κἄτα πῶς φέρων γε δέλτον ἐκ ἐμοὶ δίδως λαβεῖν;

Π. Μενέλεως ἀφείλεθ' ἡμᾶς, ὃς κακῶν τῶνδ' αἴτιος.

Κ. Ὦ τέκνον Νηρῇδος, ὦ παῖ Πηλέως κλύεις τάδε;

ΑΧ. Ἔκλυον οὖσαν ἀθλίαν σε, τὸ δ' ἐμὸν οὐ φαύλως φέρω.

Κ. Παῖδά μου κατακτενοῦσι, σοῖς δολώσαντες γάμοις.

ΑΧ. Μέμφομαι κἀγὼ πόσει σῷ κοὐχ ἁπλῶς ἅτῳ φέρω.

F. Siquidem acerbum eſt lachrymari orbatum liberis.

C. Sed tu, o ſenex, unde dicis te haec ſcire, atque audiviſſe?

F. Ibam afferens literas tibi praeter illas, quae ante erant ſcriptae.

C. Utrum prohibens, an cohortans adducere filiam ad necem?

F. Ut non adduceres: tunc enim reſipuerat tuus maritus.

C. Quomodo vero cum ferres literas, mihi non tradebas eas?

F. Menelaus mihi eripuit, qui autor eſt horum malorum.

C. O puer Nereides, o fili Pelei, audis haec?

ACH. Audio te eſſe miſeram, quod vero ad me attinet, non negligenter fero.

C. Interficient filiam meam, circumvenientes non praetextu nuptiarum tuarum

ACH. Et ego indignor marito tuo, neque ita leviter fero.

C. Non verebor accidere ad genua
tua, ego mortalis tibi nato ex
Dea: quid enim ego superbe jam agam? pro quonam
Mihi magis laborandum, quam pro filia? quamobrem
Opem feras, o Deae fili, et meo infortunio, et ei,
Quae est dicta tua uxor frustra quidem; at-
tamen coronans eam adduxi tanquam
Nupturam tibi: nunc vero ad mactationem
Adducto: tibi vero erit probro, si non adjuveris *eam*
Etsi enim *ei* nuptiis non fueris junctus, tamen
Nominatus es charus maritus miserae puellae. Per
Mentum, per tuam dextram, perque matrem *oro*,
Nam nomen tuum me perdidit, quod te vindicare
oportet. Non possum
Ad aliam aram confugere, quam tua genua, neque
Amicus ullus mihi in propinquo est. Audis Aga-
memnonis
Crudele et audax consilium: veni autem, ut vides,
mulier
Ad navalem exercitum seditiosum, et ferocem ad
mala perpetranda, utilem tamen, quum
Volun[illegible] Si igitur tu ausus fueris me manu
Porrecta protegere, salvi sumus: sin minus, periimus.

Κ. Οὐκ ἐπαιδεσθήσομαί γε προσπεσεῖν τὸ σὸν γόνυ,
Θνητὸς ἐκ θεᾶς γεγῶτα· τί γὰρ ἐγὼ σεμνύνομαι;
Ἐπὶ τίνος σπουδαστέον μοι μᾶλλον, ἢ τέκνου πέρι;
Ἀλλ' ἄμυνον, ὦ θεᾶς παῖ, τῇ τ' ἐμῇ δυσπραξίᾳ,
Τῇ τε λεχθείσῃ δάμαρτι σῇ· μάτην μὲν, ἀλλ' ὅμως
Σοὶ καταστέψασ' ἐγώ νιν ἦγον, ὡς γαμουμένην.
Νῦν δ' ἐπὶ σφαγὰς κομίζω· σοὶ δ' ὄνειδος ἵξεται,
Ὅστις οὐκ ἤμυνας· εἰ γὰρ μὴ γάμοισιν ἐζύγης,
Ἀλλ' ἐκλήθης γοῦν ταλαίνης παρθένου φίλος πόσις.
Πρὸς γενειάδος, πρὸς σῆς δεξιᾶς, πρός τε μητέρος,
Ὄνομα γὰρ τὸ σόν μ' ἀπώλεσ', ᾧ σ' ἀμυνάθειν χρεών.
Οὐκ ἔχω βωμὸν καταφυγεῖν ἄλλον, ἢ τὸ σὸν γόνυ,
Οὐδὲ φίλος οὐδεὶς γελᾷ μοι· τὰ δ' Ἀγαμέμνονος κλύεις
Ὠμὰ, καὶ πάντολμ'· ἀφῖγμαι δ', ὥσπερ εἰσορᾷς, γυνὴ
Ναυτικὸν στράτευμ' ἄναρχον, κἀπὶ τοῖς κακοῖς θρασύ·
Χρήσιμον δ', ὅταν θέλωσιν· ἢν δὲ τολμήσῃς σύ μου
Χεῖρ' ὑπερτεῖναι, σεσώσμεθ'· εἰ δὲ μὴ, οὐ σεσώσμεθα.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χ. Δεινὸν τὸ τίκτειν, καὶ φέρει φίλτρον μέγα·
Πᾶσίν τε κοινὸν, ὥσθ' ὑπερκάμνειν τέκνων.
ΑΧ. Ὑψηλόφρων μοι θυμὸς αἴρεται πρόσω,
Ἐπίσταται δὲ τοῖς κακοῖσί τ' ἀχαλᾶν,
Μετρίως τε χαίρειν τοῖσιν ἐξωγκωμένοις.
Χ. Λελογισμένοι γὰρ οἱ τοιοίδ' εἰσὶ βροτῶν,
Ὀρθῶς διαζῆν τὸν βίον γνώμης μέτα.
ΑΧ. Ἔστιν μὲν ἦν, ἵν' ἡδὺ, μὴ λίαν φρονεῖν.
Ἔστι δέ χ' ὅπου χρήσιμον, γνώμην ἔχειν.
Ἐγὼ δ', ἐν ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου τραφεὶς
Χείρωνος, ἔμαθον τοὺς τρόπους ἁπλοῦς ἔχειν.
Καὶ τοῖς Ἀτρείδαις, ἢν μὲν ἡγῶνται καλῶς,
Πεισόμεθ'· ὅταν δὲ μὴ καλῶς, οὐ πείσομαι.
Ἀλλ', ἐνθάδ' ἐν Τροίᾳ τ' ἐλευθέραν φύσιν
Παρέχων, Ἄρει τῷ κατ' ἐμὲ κοσμήσω δορί.
Σὲ δ', ὦ χέτλια παθοῦσα πρὸς τῶν φιλτάτων,
Ἃ δὴ κατ' ἄνδρα γίγνεται νεανίαν,
Τοσοῦτον οἶκτον περιβαλὼν, καταγελῶ,
Κοὔποτε κόρης σὴ πρὸς πατρὸς σφαγήσεται,
Ἐμὴ φατισθεῖσ'· οὐ γὰρ ἐμπλέκειν πλοκὰς
Ἐγὼ παρέξω σῷ πόσει τὰμὸν δέμας.
Τοὔνομα γὰρ, εἰ καὶ μὴ σίδηρον ἥρατο

IAMBI.

C. Res eſt vehemens parere, et adfert ingens
Deſiderium, communeque omnibus, ut laborent pro
Liberis. ACH. Animus meus excelſus antrorſum
Salit, novit enim et malis dolere
Moderate, et laetari ſecundis *rebus*.
C. Tales enim homines rationem inierunt
Recte vitam degendi cum conſilio.
ACH. Eſt quidem ubi expedit, non nimium ſapere,
Eſt etiam tempus, in quo utile ſit eſſe ſapientem.
Ego autem enutritus in *aedibus* pientiſſimi viri
Chironis, didici habere ſimplices mores.
Et Atridis, ſi recte imperaverint,
Parebimus: quando autem non recte, non parebo.
Sed hic, et in Troia liberum animum praebens
Marti, quod muneris mei eſt, ornabo pugnando.
Te vero, o paſſa miſeranda a chariſſimis,
Quantum quidem a viro juveni praeſtari poteſt,
Tantam induens *tui* commiſerationem, *te* protegam:
Et nunquam mactabitur a patre tua filia,
Quae mea dicta eſt: non enim ad fraudes nectendas
Concedam ego tuo marito meam perſonam.
Nomen enim meum, etiam ſi non ſuſtulit ferrum,

Interficiet tuam filiam: causa autem *est*
Maritus tuus. Meum vero corpus non amplius est
Purum, si propter me et propter meas nuptias pereat
Virgo, quae atrocia et non ferenda tulit,
Miris et indignis modis contumelia affecta.
Ego utique Graecorum *omnium* vir essem pessimus,
Ego *homo* nullius precii, Menelaus vero in virorum
Numero haberetur, non tanquam Peleo natus, sed ex
Malo genio, siquidem meum nomen juvenculam tibi
Necaret. Non per educatum in humidis fluctibus
Nereum, patrem Thetidis quae me peperit,
Non tanget tuam filiam rex Agamemnon,
Ne summa quidem manu, ut admoveat *ejus* peplis
Eam: sin minus, Sipulus erit potens, Barbarorum
Vicus, unde trahunt Praeclari illi Duces genus suum,
Phthia autem, nullibi habebit decus.
Amaras autem molas salsas, et lavacra consecrabit
Calchas vates: quis enim vir est vates?
Is qui pauca vera, multa vero falsa dicit,
Si forte sic ceciderit: sin minus, exploditur.
An focerorum causa sexcentae puellae
Petunt meas nuptias etiamsi hoc fiat?
Sed rex Agamemnon affecit nos contumelia.

Τὐμὸν, φονεύσει παῖδα σήν· τὸ δ' αἴτιον,
Πόσις σὸς, ἀγνὸν δ' οὐκέτ' ἐστὶ σῶμ' ἐμὸν,
Εἰ δι' ἔμ' ὀλεῖται, διά τε τὰς ἐμὰς γάμους,
Ἡ, δεινὰ τλᾶσα κἀκ ἀνεκτὰ, παρθένος,
Θαυμαστὰ δ' ὡς ἀνάξι' ἠτιμασμένη.
Ἐγὼ κάκιστος ἦν ἄρ' Ἀργείων ἀνὴρ,
Ἐγὼ τὸ μηδὲν, Μενέλεως δ' ἐν ἀνδράσιν,
Ὡς οὐχὶ Πηλέως ἀλλ' ἀλάστορος γεγὼς,
Εἴπερ φονεύει τὐμὸν ὄνομα σῷ πόσει.
Μὰ τὸν δι' ὑγρῶν κυμάτων τεθραμμένον
Νηρέα, φυτουργὸν Θέτιδος, ἥ μ' ἐγείνατο,
Οὐχ ἅψεται σῆς θυγατρὸς Ἀναμέμνων ἄναξ,
Οὐδ' εἰς ἄκραν χεῖρ', ὥστε προσβαλεῖν πέπλοις·
Ἡ Σίπυλος ἔσται πόλις ὅρισμα βαρβάρων,
Ὅθεν πεφύκασ' οἱ στρατηλάται γένος,
Φθία δὲ τὐμὸν ὐδαμοῦ κεκλήσεται.
Πικρὼς δὲ προχύτας χέρνιβάς τ' ἀνάζεται
Κάλχας ὁ μάντις· τίς δὲ μάντις ἔστ' ἀνὴρ;
Ὃς ὀλίγ' ἀληθῆ, πολλὰ δὲ ψευδῆ, λέγει,
Τυχών· ὅταν δὲ μὴ τύχῃ, διοίχεται.
Ἡ τῶν γαμόντων ἔκατι μυρίαι κόραι
Θηρῶσι λέκτρον τὐμόν· εἴρηται τόδε.
Ἀλλ' ὕβριν ἐς ἡμᾶς ὕβρισ' Ἀγαμέμνων ἄναξ·

Χρῆν δ' αὐτὸν αἰτεῖν τȣ̓μὸν ὄνομ' ἐμȣ̃ πάρα,
Θήραμα παιδός· ἡ Κλυταιμνήςρα δέ μοι
Μάλιςʼ ἐπείσθη, θυγατέρʼ ἐκδȣ̃ναι πόσει.
Ἔδωκά τʼ ἂν Ἕλλησιν, εἰ πρὸς Ἴλιον
Ἐν τῷδʼ ἔκαμνε νόςος· ȣ̓κ ἠρνȣ́μεθʼ ἂν
Τὸ κοινὸν αὔξειν, ὧν μέτʼ ἐςρατευόμην.
Νῦν δʼ ȣ̓δέν εἰμι παρά γε τοῖς ςρατηλάταις,
Ἐν εὐμαρεῖ τε δρᾷν τε καὶ μὴ δρᾷν καλῶς.
Τάχʼ εἴσεται σίδηρος, ὃν, πρὶν εἰς Φρύγας
Ἐλθεῖν, φόνȣ κηλῖσιν αἵματι χρανῶ,
Εἴ τίς με τὴν σὴν θυγατέρʼ ἐξαιρήσεται.
Ἀλλʼ ἡσύχαζε, θεὸς ἐγὼ πεφῃνά σοι
Μέγιςος, ȣ̓κ ὤν, ἀλλʼ ὅμως γενήσομαι.
Χ. Ἔλεξας, ὦ παῖ Πηλέως, σȣ̃ τʼ ἄξια,
Καὶ τῆς ἐναλίας δαίμονος σεμνῆς θεȣ̃.
Κ. Φεῦ·
Πῶς ἄν σʼ ἐπαινέσαιμι μὴ λίαν λόγοις,
Μήτʼ ἐνδεῶς, μήτʼ ἀπολέσαιμι τὴν χάριν;
Αἰνȣ́μενοι γὰρ οἱ ʼγαθοὶ, τρόπον τινα
Μισȣ̃σι τȣ̀ς αἰνȣ̃ντας, ἐὰν αἰνῶσʼ ἄγαν.
Αἰχύνομαι δὲ παραφέρȣσʼ οἰκτρȣ̀ς λόγȣς,
Ἰδίᾳ νοσȣ̃σα· σὺ δʼ ἄνοσος κακῶν ἐμῶν.
Ἀλλʼ ȣ̃ν ἔχει τι σχῆμα, κἂν ἄπωθεν ᾖ,

Oportebat enim ipsum a me petere nomen meum ad
Capturam filiae. Clytaemnestra enim mihi
Facillime persuasa fuisset, filiam ut elocaret marito:
Ac dedissem eam Graecis, si ad Ilium
In hoc laborasset trajectus: non recusassemus
Augere publicum bonum, *eorum*, quibuscum milito.
Nunc vero nihili sum apud Duces?
Parumque referre putant, utrum bene mecum an
Male agent. Ensis hic statim sciet, quem, priusquam
Ad Troiam caedis revolutio perveniat, polluam
Sanguine, an aliquis mihi tuam filiam eripiet.
Sed sis quieta: ego tibi apparui Deus
Maximus, cum non alius sim quam quod ero.
C. O Achilles, dixisti quae te digna sunt,
Et numine marino, veneranda dea.
C. Vah!
Quomodo te laudavero verbis neque
Nimis prolixe, neque nimis parce, ne *tuam* amittam
Gratiam? Boni enim cum laudantur, aliquo modo
Oderunt eos qui laudant, si nimium *eos* laudent:
Erubesco autem afferens miseranda verba,
Privatim laborans: tu *es* expers meorum malorum.
Sed tamen habet aliquam speciem, ut, etiamsi sit

Alienus, vir bonus, afflictos juvet.
Miſerere igitur noſtri; miſeranda enim patimur.
Quae primum quidem exiſtimans me habituram te
Generum, habui vanam ſpem: deinde tibi fortaſſis
Omen fuerit nuptiis futuris, moriens mea filia,
Quod te cavere oportet: ſed bene quidem initio
Dixiſti, bene etiam in fine: ſi enim volueris,
Servabitur mea filia. Viſne eam ſupplicem amplecti
Tuum genu? hoc quidem virgini parum *eſt* decorum;
Si tamen *ita* tibi videtur, veniet, cum pudore
Tamen, vultum ingenuum habens. Aut abſente *ea*,
Conſequar abs te eadem? ACH. Maneat domi:
Decore enim decori rationem habet. C. Attamen
Quantum fieri poteſt, oportet ſupplicare. ACH. Tu
Neque filiam tuam adducito in meum conſpectum,
Neque veniamus in probrum, o mulier,
Inconſideratum. Exercitus enim confertus, quum
Rerum domeſticarum curis eſt vacuus, amat malas et
Maledicas fabulas. Idem plane conſequemini, ſive
Supplices ad me veneritis, ſive non ſupplicaveris:
Nam mihi *propoſitum* eſt certamen maximum, ut vos
A malis *iſtis* liberem. Itaque hoc uno audito, ſcias
Me non falſa dicturum. Quod ſi falſa dicam, et

Ἀνὴρ ὁ χρηστὸς δυστυχοῦντας ὠφελεῖν.
Οἰκτειρε δ' ἡμᾶς· οἰκτρὰ γὰρ πεπόνθαμεν.
Ἢ πρῶτα μέν, σε γαμβρὸν οἰηθεῖσ' ἕξειν,
Κενὴν κατέσχον ἐλπίδ'· εἶτά σοι τάχα
Ὄρνις γένοιτ' ἂν τοῖσι μέλλουσιν γάμοις,
Θανοῦσ' ἐμὴ παῖς, ὅ σε φυλάξασθαι χρεών.
Ἀλλ' εὖ μὲν ἀρχὰς εἶπας, εὖ δὲ καὶ τέλη.
Σοῦ γὰρ θέλοντος, παῖς ἐμὴ σωθήσεται.
Βούλει νιν ἱκέτιν σὸν περιπτύξαι γόνυ;
Ἀπαρθένευτα μὲν τάδ'· εἰ δέ σοι δοκεῖ,
Ἧξει δ' αἰδοῦς, ὅμμ' ἔχουσ' ἐλεύθερον.
Ἢ, μὴ παρούσης, ταῦτα τεύξομαι σέθεν;
ΑΧ. Μενέτω καὶ' οἴκους· σεμνὰ γὰρ σεμνύνεται.
Κ. Ὅμως δ', ὅσον γε δυνατὸν, αἰδεῖσθαι χρεών.
ΑΧ. Σὺ μήτε σὴν παῖδ' ἔξαγ' ὄψιν εἰς ἐμὴν,
Μήτ' εἰς ὄνειδος ἀμαθὲς ἔλθωμεν, γύναι.
Στρατὸς γὰρ ἀθρόος, ἀργὸς ὢν τῶν οἴκοθεν,
Λέσχας πονηρὰς καὶ κακοστόμους φιλεῖ.
Πάντως δέ μ' ἱκέτευοντες ἥξετ' εἰς ἴσον,
Εἶτ' ἀνικέτευτος ἦς· ἐμοὶ γὰρ ἔς' ἀγὼν
Μέγιστος, ὑμᾶς ἐξαπαλλάξαι κακῶν.
Ὡς, ἔν γ' ἀκούσασ', ἴσθι μὴ ψευδῶς μ' ἐρεῖν.
Ψευδῆ λέγων δὲ, καὶ μάτην ἐγκέρτομῶν,

Θάνοιμι· μὴ θάνοιμι δ', ἣν σώσω κόρην.
Κ. Ὄναιο, συνεχῶς δυσχεράντας ὠφελῶν.
ΑΧ. Ἄκουε δὴ νῦν, ἵνα τὸ πρᾶγμ' ἔχῃ καλῶς.
Κ. Τί τοῦτ' ἔλεξας; ὡς ἀκουστέον γέ σου.
ΑΧ. Πειθώμεν αὖτις παλέρα βέλτιον φρονεῖν.
Κ. Κακός τίς ἐστι, καὶ λίαν ταρβεῖ στρατόν.
ΑΧ. Ἀλλ' οἱ λόγοι γε καλαπαλαίουσιν λόγους.
Κ. Ψυχρὰ μὲν ἐλπίς· τί δὲ χρή μὲ δρᾶν, φράσον.
ΑΧ. Ἱκέτευ' ἐκεῖνον πρῶτα, μὴ κλείνειν λέχη.
Ἢν δ' ἀντιβαίνῃ, πρὸς ἐμέ σοι πορευτέον.
Εἰ γὰρ τὸ χρῄζον ἐπίθετ', ἃ τέμον χρεὼν
Χωρεῖν· ἔχει γὰρ τοῦτο τὴν σωτηρίαν,
Κἀγώ τ' ἀμείνων πρὸς φίλον γενήσομαι,
Στραλός τ' ἂν ἃ μέμψαιό μ', εἰ τὰ πράγματα
Λελογισμένως πράσσοιμι μᾶλλον, ἢ θέλει.
Καλῶς δὲ κρανθέντων, πρὸς ἡδονὴν φίλοις,
Σοί τ' ἂν γένοιτο κἀν ἐμοῦ χωρὶς τάδε.
Κ. Ὡς σώφρον' εἶπας, δραστέον δ' ἃ σοι δοκεῖ.
Ἢν δ' αὐτὰ μὴ πράσσωμεν, ἃ 'γὼ θέλω,
Πῶς σ' αὖθις ὀψόμεσθα; πῶς χρή μ' ἀθλίαν
Ἐλθοῦσαν εὑρεῖν σὴν χέρ' ἐπίκουρον κακῶν;
ΑΧ. Ἡμεῖς σε φύλακες, ἃ χρεών, φυλάσσομεν·

Frustra vos ludam, moriar: sic autem non moriar, si
Puellam servavero. C. Sis felix, semper juvans
Afflictos. ACH. Audi igitur nunc, ut res recte
Geratur. C. Quid hoc dixisti? nam tibi quidem
Parendum est. ACH. Persuademus iterum patri, ut
Melius sapiat. C. Est quidam ignavus, et nimis timet
Exercitum. ACH. Sed rationes superant rationes.
C. Frigida quidem *est* spes: sed dic, quidnam oporteat
me facere.
ACH. Supplicem te primum illi praebeas,
Ne occidat filiam: quod si restiterit, tibi ad me
Veniendum *est*. Si enim persuadebitur id quod vis,
Non opus est meam *operam* procedere: hoc *ipsum*
Enim salutem affert: et ego melior erga amicum ero:
Et exercitus non culpabit me, si res
Ratione magis quam viribus gessero.
Rebus autem secundum vota ordinatis, et amicis
Honestum et tibi fuerit, consequi haec sine mea
Opera. C. Quam sapienter dixisti: faciendum igitur
Ut tibi videtur. Quod si ista non consequar, quae ego
Volo, ubi te rursus videbimus? quo me miseram
Oportet ire, ut inveniam tuam manum auxiliatricem
Malis? ACH. Nos te custodes, ubi opus *erit*,

Obſervabimus. Ne quis te videat ire conſternatam
Per exercitum Graecorum, ne paternam domum
Dedecores. Nam Tyndareus non dignus eſt,
Qui male audiat: nam inter Graecos *eſt* magnus.
C. Haec *ita* ſunt: impera; tibi me ſervire decet.
Si vero ſunt dii, tu, ~~cum ſis~~ juſtus vir,
Bona conſequeris: ſin minus, quid juvat laborare?

EPODICA.

STROPHE.

C. Qualem o! Hymenaeus, per fiſtulam Libycam,
Et cum cithara amante-choreas,
Et tibiis arundineis
Edidit vocem!
Quando per Pelium *montem* pulchricomae
Pierides in convivo deorum,
Pedes aureis ſandalis ornatos
In terram impingentes,
Venerunt ad nuptias Pelei,
Suaviter canentes, Thetin vo-
cibus, et Aeacidem *Peleum*,
In montibus Centaurorum celebrantes,
In Sylva Peliaca.
Dardanides vero, Jovis

Μή τις σ' ἴδῃ σείχουσαν ἑπτομένην
Δαναῶν δι' ὄχλου, μήδε πατρῷον δόμον
Αἴσχυν'· ὁ γάρ τοι Τυνδάρεως οὐκ ἄξιος
Κακῶς ἀκούειν· ἐν γὰρ Ἕλλησιν μέγας.
Κ. Ἔστιν ταδ'· ἄρχε· σοί με δουλεύειν χρεών.
Εἰ δ' εἰσὶ θεοὶ, δίκαιος ὢν ἀνὴρ σύ γε
Ἐθλῶν κυρήσεις· εἰ δὲ μὴ, τί δεῖ πονεῖν;

ΕΠΩΔΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

Χ. Τίς ἄρ' ὑμέναιος διὰ λωτοῦ Λίβυος,
Μετά τε φιλοχόρου κιθάρας,
Συρίγγων θ' ὑπὸ, καλαμόεσσαν
Ἔσασαν ἰαχάν;
Ὅτ' ἀνὰ Πήλιον αἱ καλλιπλόκαμοι
Πιερίδες ἐν δαιτὶ θεῶν,
Χρυσεοσάνδαλον ἴχνος
Ἐν γᾷ κρούουσαι,
Πηλέως εἰς γάμον ἦλθον
Μελῳδοὶ Θέτιν ἰαχή-
μασι, τόν τ' Αἰακίδαν,
Κενταύρων ἐν ὄρεσι κλείσασαι
Πηλιάδα καθ' ὕλαν.
Ὁ δὲ Δαρδανίδας, Διὸς

Λέκτρων τρύφημα φίλον,
Χρυσέοισιν ἄφυσσε λοιβὰν
Ἐν κρατήρων γυάλοις,
Ὁ Φρύγιος Γαννυμήδης.
Παρὰ δὲ λευκοφαῆ
Ψάμαθον εἱλιστόμεναι
Κύκλια, πεντήκοντα κόραι
Νηρῆος γάμους ἐχόρευσαν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Ἀνὰ δ' ἐλάταισι, στεφανώδει τε χλόᾳ,
Θίασος ἔμολεν ἱπποβότας
Κενταύρων, ἐπὶ δαῖτα τῶν θεῶν,
Κρατῆρά τε βάκχου.
ΜΕΓΑ δ' ἀνέκλαγον, Ω ΝΗΡΗΙ ΚΟΡΑ,
Παῖδες αἱ Θεσσαλαὶ, ΜΕΓΑ ΦΩΣ'
Μάντις δ' ὁ Φοῖβος, ὁ μεσᾶν
Τ' εἰδὼς ΓΕΝΝΑΣΕΙΣ,
Χείρων ἐξωνόμασεν,

ΟΣ ΗΞΕΙ ΧΘΟΝΑ ΔΟΥΡΗ-
ΡΕΣΙ ΣΤΝ ΜΥΡΜΙΔΟΝΩΝ
ΑΣΠΙΣΤΑΙΣΙ, ΠΡΙΑΜΟΙΟ ΚΑΣΙΝΑΝ
ΓΑΙΑΝ ΕΚΠΤΡΩΣΩΝ,
ΠΕΡΙ ΣΩΜΑΤΙ ΧΡΥΣΕΩΝ

Thalamorum deliciae charae,
Nectar hauſit aureis
In craterum cavitatibus,
Ganymedes Phrygius.
Prope vero candidam
Arenam ſaltantes
In orbem quinquaginta filiae
Nerei, nuptias concelebrarunt.

ANTISTROPHE.

Cum abiegnis vero telis, et gramineis coronis
Turba venit equeſtris
Centaurorum, ad convivium deorum,
Et craterem Bacchi.
MAGNUM, exclamaverunt autem, O NEREI FILIA,
Filiae Theſſalicae, MAGNUM LUMEN;
Phoebus vates, Muſarumque
Sciens, CREABIS,
Chiron effatus eſt,
QUI VENIET IN TERRAM HASTATIS CUM MYRMIDONUM
MILITIBUS, PRIAMI INCLYTAM
TERRAM DEVASTATURUS IGNI:
CIRCA CORPUS AUREIS

ARMIS A VULCANO FACTIS
ARMATUS, INDUMENTA A DEA
MATRE DONA GESTANS
THETIDE, QUAE IPSUM PEPERIT
BEATUM. Tunc Di-
i nobilis
Nereidis nuptias celebrarunt,
Deae marinae, et Pelei Hymenaeum.

EPODUS.

Te vero, quid, o Puella? coronabunt an
Pulchricomam caesariem coronis Graeci maculosam,
Ceu saxeis ex antris profectam,
Montium intactam Juvencam,
Humanum cruentantes guttur,
Non *ad fistulae sonum* nutritam, ne-
que ad cantum pastorum,
Sed apud matrem, nuptiale
Inachidis praemium.
Ubi nunc pudicitiae,
Aut virtutis habet vim,
Ut possit aliquid, species?
Quando impietas quidem habet *magnam*
Vim, virtus vero, posthabita

ὈΠΑΩΝ ΗΦΑΙΣΤΟΠΟΝΩΝ
ΚΕΚΟΡΤΘΜΕΝΟΣ ΕΝΔΤΤ' ΕΚ ΘΕΑΣ.
ΜΑΤΡΟΣ ΔΩΡΗΜΑΤ' ΕΧΩΝ
ΘΕΤΙΔΟΣ, Ἃ ΝΙΝ ΕΤΙΚΤΕ
ΜΑΚΑΡΙΟΝ. Τότε δαί-
μονες τᾶς εὐπατρίδος
Γάμον Νηρηίδος ἔθεσαν
Πρώτας, Πηλέως θ' ὑμεναίους.

ΕΠΩΔΟΣ.

Σὲ δ' ἐπὶ κάρα ϛέψασι καλλικόμαν
Πλόκαμον Ἀργεῖοι γ', ἁλιᾶν
Ὥϛε πετραίων ἀπ' ἄντρων ἐλθοῦσαν,
Ὀρέων μόχον ἀκήρατον,
Βρότειον αἱμάσσοντες λαιμόν·
Οὐ σύριγγι τραφεῖσαν, ὐ-
δ' ἐν ϙοιβήσει βακόλων,
Παρὰ δὲ μητέρι νυμφοκομόν
Ἰναχίδαις γάμον.
Πῶ τὸ τᾶς αἰδοῦς,
Ἢ τὸ τᾶς ἀρετᾶς δύνασιν ἔχει
Σθένειν τι πρόσωπον;
Ὁπότε τὸ μὲν ἄσεπτον ἔχει
Δύναμιν, ἁ δ' ἀρετὰ κατόπιθεν

Θνατοῖς ἀμελεῖται.
Ἀνομία δὲ νόμων κρατεῖ,
Καὶ κοινὸς ἀγὼν βροτοῖς,
Μή τις θεῶν φθόνος ἔλθῃ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Κ. Ἐξῆλθον οἴκων προσκοπευμένη πόσιν,
Χρόνιον ἀπόντα κἀκλελοιπότα στέγας·
Ἐν δακρύοισί θ' ἡ τάλαινα παῖς ἐμὴ,
Πολλὰς ἰεῖσα μεταβολὰς ὀδυρμάτων,
Θάνατον ἀκούσασ', ὃν πατὴρ βεβούλευται.
Μνήμην δ' ἄρ' εἶχον πλησίον βεβηκότος
Ἀγαμέμνονος τῆδ', ὃς ἐπὶ τοῖς αὐτῆ τέκνοις
Ἀνόσια πράσσων αὐτίχ' εὑρεθήσεται.
Α. Λήδας γένεθλον, ἐν καλῷ σ' ἔξω δόμων
Εὗρηχ', ἵν' εἴπω παρθένα χωρὶς λόγους,
Οὓς οὐκ ἀκούειν τὰς γαμουμένας πρέπει.
Κ. Τί δ' ἔστιν, ᾧ σοι καιρὸς ἀντιλάζυται;
Α. Ἔκπεμπε παῖδα δωμάτων παλαιὸς μέτα,
Ὡς χέρνιβες πάρεισιν ἠυτρεπισμέναι,
Προχύσαι τε βάλλειν πῦρ καθάρειον ἐκ χερῶν,
Μόσχοι τε, πρὸ γάμων ἃς θεᾷ πεσεῖν χρεών
Ἀρτέμιδι, μέλανος αἵματος φυσήματα.
Κ. Τοῖς ὀνόμασιν μὲν εὖ λέξεις, τὰ δ' ἔργα σε

A mortalibus, negligitur.
Iniquitas vero vincit leges:
Et commune periculum mortalibus *impendet*,
Ne qua Deorum *ipsos ira* invadat.

IAMBI.

C. Exivi ex aedibus, prospectura maritum,
Qui diu adest, et reliquit aedes:
Et mea filia misera in lachrymis est;
Emittens multas variationes gemituum,
Postquam audivit de morte, quam pater molitur.
Feci autem mentionem prope accedentis
Agamemnonis hujus, qui adversus liberos suos
Impia faciens mox deprehendetur.
A. O Ledae proles, opportune te extra domum
Invenio, ut dicam seorsim a virgine verba,
Quae non decet audire nupturas.
C. Quidnam id est, cujus opportunitas tibi jam
Incumbit? A. Mitte filiam cum patre ex aedibus
Quia sacra aqua adest parata,
Et molae salsae, ut ex manibus conjiciantur in ignem
Lustralem, et juvencae, quas ante nuptias oportet
Mactari deae Dianae, nigrae sanguinis expirationes.
C. Verbis quidem bene dicis, sed facta tua haud

Scio, quomodo oporteat me nominantem recte dicere
Exi vero, filia. Scis enim patris
Omnia, quaecunque molitur; et ſub peplis affer
Aſſumptum Oreſtem tuum fratrem, filia.
Ecce adeſt haec obtemperans tibi:
Alia vero pro hac et meipſa ego dicam. A. Filia,
Quid fles? neque hilariter me ſpectas amplius, ſed
Vultu in terram defixo, eum peplis objectis velas.
I. Heu.
Quodnam meorum malorum ſumam exordium?
Omnibus enim licet uti primis,
Et poſtremis et mediis et ubique.
A. Quid eſt? ut mihi omnes conſentitis,
Habentes confuſionem, et conturbationem vultus?
C. Dic mihi, marite, ingenue, quae te interrogabo.
A. Nihil opus eſt hortatu, interrogari volo.
C. Viſne interficere meam tuamque filiam?
A. Hem.
Dixiſti atrocia, ſuſpicariſque quae te non oportet
Suſpicari. C. Illud vero
Primum mihi reſponde rurſus.
A. Si tu interrogaveris convenientia, convenientia
Audies. C. Non interrogo alia, et tu ne mihi alia

Οὐκ οἶδ' ὅπως χρή μ' ὀνομάσασαν εὖ λέγειν.
Χώρει δὲ, θύγατερ, ἐκτός· οἶσθα γὰρ πατρὸς
Πάλως ἃ μέλλει γε, χ' ὑπὸ τοῖς πέπλοις ἄγε
Λαβοῦσ' Ὀρέστην, σὸν κασίγνητον, τέκνον.
Ἰδοὺ πάρεσιν ἥδε πειθαρχοῦσά σοι.
Τὰ δ' ἄλλ' ἐγὼ πρὸ τῆσδε κἀμαυτῆς φράσω.
Α. Τέκνον, τί κλαίεις; ὧδ' ἔθ' ἡδέως ὁρᾷς,
Εἰς γῆν δ' ἐρείσασ' ὄμμα, πρόσθ' ἔχεις πέπλους.
Ι. Φεῦ·
Τίν' ἂν λάβοιμι τῶν ἐμῶν ἀρχὴν κακῶν;
Ἅπασι γὰρ πρώτοισι χρήσασθαι πάρα
Κἂν ὑστάτοισι κἂν μέσοισι πανταχοῦ.
Α. Τί δ' ἐστὶν; ὡς μοι πάντες εἰς ἓν ἥκετε,
Σύγχυσιν ἔχοντες καὶ ταραγμὸν ὀμμάτων;
Κ. Εἶφ', ἀ'ν ἐρωτήσω σε γενναίως, πόσι.
Α. Οὐδὲν κελευσμοῦ δεῖ γ', ἐρωτᾶσθαι θέλω.
Κ. Τὴν παῖδα τὴν σὴν τήν τ' ἐμὴν μέλλεις κλανεῖν;
Α. Ἔα·
Τλήμονά γ' ἔλεξας, ὑπονοεῖς θ' ἃ μή σε χρή.
Κ. Ἔχ' ἥσυχος.
Κἀκεῖνο μοι τοπρῶτον ἀπόκριναι πάλιν.
Α. Σὺ δ' ἦν γ' ἐρωτᾷς εἰκότ', εἰκότα κλύεις.
Κ. Οὐκ ἄλλ' ἐρωτῶ, καὶ σὺ μὴ λέγ' ἄλλα μοι.

Α. Ὦ πότνια τύχη καὶ μοῖρα καὶ δαίμων γ' ἐμός.
Κ. Καμός τε, καὶ τῆσδ', εἰς τριῶν δυσδαιμόνων.
Α. Τίν' ἠδίκησαι; Κ. Τῦτ' ἐμῦ πεύθη πάρα;
Ὁ νῦς ὃδ' αὐτὸς νῦν ἔχων ὃ τυγχάνει.
Α. Ἀπωλόμεθα· προδεδόται τἀκρυπτά μυ.
Κ. Πάντ' οἶδα, καὶ πέπυσμ', ἃ σύ γε μέλλεις
με δρᾶν.
Αὐτὸ δὲ τὸ σιγᾶν, ὁμολογῦντος ἔξι συ,
Καὶ τὸ ξενάζειν πολλά, μὴ κάμνης λέγων.
Α. Ἰδὺ σιωπῶ· τὸ γὰρ ἀναίσχυντόν με δεῖ
Ψευδῆ λέγοντα προσλαβεῖν τῇ συμφορᾷ.
Κ. Ἄκυε δὴ νῦν· ἀνακαλύψω γὰρ λόγυς,
Κἀκέτι παρῳδοῖς χρησόμεθ' αἰνίγμασιν.
Πρῶτον μὲν, ἵνα σοι πρῶτα τῦτ' ὀνειδίσω,
Ἔγημας ἄκυσάν με, κἄλαβες βίᾳ,
Τὸν πρόθεν ἄνδρα Τάνταλον κατακτανών,
Βρέφος τε τὠμὸν σῷ προσύρισας πάλῳ,
Μαξῶν βιαίως τῶν ἐμῶν ἀποσπάσας.
Καὶ τῷ Διός γε παῖδ', ἐμώ τε συγγόνῳ,
Ἵπποισι μαρμαίροντ', ἐπεξρατευσάτην.
Πατὴρ δὲ πρέσβυς Τυνδάρεώς σ' ἐρρύσατο
Ἱκέτην γενόμενον, τἀμὰ δ' ἔχες αὖ λέχη.
Οὗ σοι καταλλαχθεῖσα, περὶ σὲ καὶ δόμυς

Dicas. A. O fortunam venerandam, o fatum et
Genium meum. C. Et meum, et hujus, unus *est* trium
Infelicium. A. Qua in re laesa es? C. Hoc ex me
Quaeris? hoc tuum consilium nullam habet
Prudentiam. A. Perii, mea arcana sunt prodita.
C. Novi omnia, et audivi quae tu mihi facturus
esse
Ipsum vero tuum silentium est signum tui confitentis,
Et tui crebri gemitus: ne labores dicendo.
A. En taceo. Oportet enim me impudentiam
Falsa dicentem praeter calamitatem adsumere.
C. Audi nunc. Aperiam enim sermonem,
Et non amplius utemur aenigmatibus a proposito
Alienis. Primum quidem, ut hoc primo loco tibi
Exprobrem, duxisti me invitam, et rapuisti vi,
Occiso priore marito Tantalo,
Infantemque meam tuo illisisti vestibulo
Avulsum violenter a meis uberibus:
Et filii Jovis, meique fratres,
Equis fulgentes, *tibi* bellum intulerunt.
Sed Tyndarus pater senex te liberavit,
Factum supplicem, et habuisti rursus meum
Connubium. Ubi reconciliata tibi, erga te et domum,

Ipſe teſtis eris, quod fuerim inculpabilis uxor,
Et in rebus venereis caſta, et tuam
Rem familiarem augens, ut, et aedes intrans,
Gauderes, et foras prodiens, beatus eſſes.
Rara autem *eſt* acquiſitio viro, ut talem conſequatur
Uxorem: ſed non eſt rarum habere malam uxorem.
Et praeter tres filias peperi tibi filium
Hunc, ex quibus una tu me miſerabiliter privabis.
Et ſi quis interrogarit te, ob quam cauſam interficies
Ipſam, dic, quidnam dices? an me tuo nomine loqui
Oportet? ut Menelaus Helenam recipiat. Praeclarum
Utique nos, malae mulieris precium perſolvere
Noſtros liberos, inviſiſſima chariſſimis redimentes.
Age *vero*, ſi copias *hinc* ducas, in aedibus me relicta,
Et illic longum tempus abſis,
Quem in aedibus animum me habituram putas,
Quum ſedes hujus omnes aſpiciam vacuas,
Et vacuum conclave virginum? in lachrymis vero
Sedeam ſola, ſemper iſtam lamentans,
Perdidit te, filia, pater, qui te genuit,
Ipſe *te* occidens, non alius nec alii manu
Tale relinquens a familia tua vituperium.
Quippe levi occaſione tantum opus eſt,

Συμμαρτυρήσεις ὡς ἄμεμπτος ἦν γυνὴ,
Εἰς τ' Ἀφροδίτην σωφρονοῦσα, καὶ τὸ σὸν
Μέλαθρον αὔξουσ', ὥστε σ' εἰσιόντα τε
Χαίρειν, θύραζέ τ' ἐξιόντ' εὐδαιμονεῖν.
Σπάνιον δὲ θήρευμ' ἀνδρὶ, τοιαύτην λαβεῖν
Δάμαρτα· φλαύραν δ' ἐ σπάνις γυναῖχ' ἔχειν
Τίκτω δ' ἐπὶ τρισὶ παρθένοισι παῖδά σοι
Τόνδ', ὧν μιᾶς σὺ τλημόνως μ' ἀποστερεῖς.
Κἄν τις σ' ἔρηται, τίνος ἕκατί νιν κτενεῖς,
Λέξον, τί φήσεις, ἢ 'μὲ χρὴ λέγειν τὰ σά;
Ἑλένην Μενέλαος ἵνα λάβῃ· καλόν γε νῷ
Κακῆς γυναικὸς μισθὸν ἐποτίσαι τέκνα,
Τἄχθιστα τοῖσι φιλτάτοις ὠνούμεθα.
Ἄγ', ἢν στραλεύσῃ, καὶ λιπών μ' ἐν δώμασιν,
Κἀκεῖ γενήσῃ διὰ μακρᾶς ἀπουσίας,
Τίν' ἐν δόμοις με καρδίαν ἔξειν δοκεῖς,
Ὅταν θρόνους τῆσδ' εἰσίδω πάντας κενούς,
Κενὰς δὲ παρθενῶνας; ἐπὶ δὲ δακρύοις
Μόνη κάθημαι, τήνδε θρηνῳδοῦσ' ἀεί·
Ἀπώλεσέν σ', ὦ τέκνον, ὁ φυτεύσας πατὴρ,
Αὐτὸς κτανών, οὐκ ἄλλος, οὐδ' ἄλλη χερί,
Τοιόνδε μισθὸν καταλιπὼν πρὸς τοὺς δόμους·
Ἐπεὶ βραχείας προφάσεως ἔδει μόνον,

Ἐφ' ᾗ σ' ἐγὼ καὶ παῖδες, αἱ λελειμμέναι,
Δεξόμεθα δέξιν, ἣν σε δέξασθαι χρεών.
Μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, μήτ' ἀναγκάσῃς ἐμὲ
Κακὴν γενέσθαι περὶ σέ, μήτ' αὐτὸς γένῃ.
Εἶεν·
Θύσεις δὲ τὴν παῖδ'· ἔνθα τίνας εὐχὰς ἐρεῖς;
Τί σοι κατεύξῃ τἀγαθὸν, σφάζων τέκνον;
Νόστον πονηρὸν οἴκοθέν γ' αἰσχρῶς ἰών;
Ἀλλ' ἐμὲ δίκαιον ἀγαθὸν εὔχεσθαι τί σοι;
Οὔτ' ἄρ' ἀσυνέτους τὰς θεὰς ἡγοίμεθ' ἄν,
Εἰ τοῖσιν αὐθένταισιν εὖ φρονήσομεν;
Ἦκων δ' ἐς Ἄργος, προσπέσοις τέκνοισι σοῖς;
Ἀλλ' ἡ θέμις σοι· τίς δὲ καὶ προσβλέψεται
Παίδων σ', ἐὰν αὐτῶν προθέμενος κλάνης τινά;
Ταῦτ' ἦλθον ἤδη διὰ λόγων· ἢ σκῆπτρά σοι
Μόνον διαφέρειν, καὶ στρατηλατεῖν σε δεῖ;
Ὃν χρὴ δίκαιον λόγον ἐν Ἀργείοις λέγειν;
Βάλεσθ', Ἀχαιοὶ, πλεῖν Φρυγῶν ἐπὶ χθόνα;
Κλῆρον τίθεσθε, παῖδ' ὅτῳ θανεῖν χρεών.
Ἐν ἴσῳ γὰρ ἦν τόδ', ἀλλὰ μή σ' ἑξαίρετον
Σφάγιον παραχεῖν Δαναΐδαισι παῖδα σήν·
Ἢ Μενέλεων πρὸ μητρὸς Ἑρμιόνην κτανεῖν,
Ὑπὲρ τὸ πρᾶγμ' ἦν· νῦν δ' ἐγὼ μὲν, ἢ τὸ σὸν

Ob quam ego, et filiae reliquae,
Excipiemus te eo excipiendi modo, quo te excipere
Decet. Ne igitur per Deos, ne cogas me
Malam in te esse, neque tu sis *erga me*.
Esto:
Mactabis igitur filiam? Tunc quas preces concipies?
Quid tibi boni in sacrificio filiae precaberis?
Num reditum malum, cum turpiter domo sis
Profectus? sed an me justum est aliquid boni precari
Tibi? nempe Deos pro stultis habere necesse est,
Si parricidis prospera precemur?
An vero, Argos reversus amplexaberis liberos tuos?
At *hoc* non licebit tibi. Quis autem etiam aspiciet
Te liberorum, si aliquem ex ipsis occideris palam.
Haec tibi in deliberationem venerunt, necne? an
Sceptra tibi tantum in precio sunt, et Ducibus
Imperare: quem justa apud Graecos dicere oportebat?
Vultis Graeci navigare ad Trojam?
Ducatis sortem, cujus filiam oporteat mori.
Hoc enim ex aequo esset: at non te unum ex omnibus
Praebere tuam filiam victimam Graecis:
Aut *oportebat* Menelaum interficere Hermionem
Matris causa, cujus negotium erat. Nunc vero ego

Quidem, quae tuum connubium *sancte* servo,
Spoliabor utique filia *mea*: quae vero peccavit,
Puellam alumnam Spartae educans, erit beata.
Respondе mihi de his, si quid non recte dico:
Quod si probe dicta sunt, considera oro, ne
Occidas meam ac tuam filiam, et sapiens eris.
C. Obtempera: nam honestum est conservare liberos,
Agamemnon: nemo mortalium contra haec dixerit.
I. O pater, si Orphei facundiam haberem,
Ut possem incantando persuadere lapides ut me
Sequerentur, et demulcere verbis, quos vellem,
Huc confugissem. Nunc vero quae mea facundia est,
Lachrymas praebebo: haec enim possumus.
Applico vero tuis genibus, tanquam ramum
Supplicantium, meum corpus, quod ista peperit tibi,
Ne me interficias immaturam: jucundum enim est
Hanc lucem aspicere: neque me cogas videre ea,
Quae sunt sub terra. Prima ego te patrem appellavi,
Et tu me filiam: prima etiam admovens corpus meum
Tuis genibus, gratas voluptates dedi, et recepi
Vicissim Ista vero erat tua oratio: o filia, tene
Videbo in aedibus mariti locupletis
Viventem et florentem, ut me dignum est?

Σώζουσα λέκτρον, παιδὸς ὑστερήσομαι·
Ἡ δ' ἐξαμαρτοῦσ', ὑπότροφον νεανίδα
Σπάρτῃ κομίζουσ', εὐτυχὴς γενήσεται.
Τούτων ἄμειψαί μ', εἴτι μὴ καλῶς λέγω.
Εἰ δ' εὖ λέλεκται νῷν, μὴ δέ γε κτάνῃς
Τὴν σήν τε καμὴν παῖδα, καὶ σώφρων ἔσῃ.
Χ. Πιθοῦ· τὸ γάρ τοι τέκνα συσσώζειν καλὸν,
Ἀγάμεμνον· ὑδεὶς πρὸς ταῦ' ἀντείποι βροτῶν.
Ι. Εἰ μὲν τὸν Ὀρφέως εἶχον, ὦ πάτερ, λόγον
Πείθειν ἐπᾴδουσ' ὥστ' ὀμαρτεῖν μοι πέτρας,
Κηλεῖν τε τοῖς λόγοισιν ὃς ἐβουλόμην,
Ἐνταῦθ' ἂν ἦλθον· νῦν δὲ, τἀπ' ἐμοῦ σοφά,
Δάκρυα παρέξω· ταῦτα γὰρ δυναίμεθα.
Ἱκετηρίαν δὲ γόνασιν ἐξάπτω σέθεν
Τὸ σῶμα τὠμὸν, ὅπερ ἔτικτεν ἥδε σοι.
Μή μ' ἀπολέσῃς ἄωρον· ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς
Βλέπειν· τὰ δ' ὑπὸ γῆς μή μ' ἰδεῖν ἀναγκάσῃς.
Πρώτη σ' ἐκάλεσα πατέρα, καὶ σὺ παῖδ' ἐμέ·
Πρώτη δὲ, γόνασι σοῖσι σῶμα δοῦσ' ἐμὸν,
Φίλας χάριτας ἔδωκα κἀντεδεξάμην.
Λόγος δ' ὁ μὲν σὸς ἦν ὅδ'· ἆρά σ', ὦ τέκνον,
Εὐδαίμονος ἀνδρὸς ἐν δόμοισιν ὄψομαι
Ζῶσάν τε, καὶ θάλλουσαν ἀξίως ἐμοῦ;

Οὐ μὸς δ' ὅδ' ἦν αὖ, περὶ σὸν ἐξαρτωμένης
Γένειον, ᾧ νῦν ἀντιλάζομαι χερί·
Τί δ' ἆρ' ἐγώ σε πρέσβυν; ἆρ' εἰσδέξομαι
Ἐμῶν φίλαισιν ὑποδοχαῖς δόμων, πάτερ,
Πόνων τιθηνοὺς ἀποδιδοῦσά σοι τροφάς;
Τούτων ἐγὼ μὲν τῶν λόγων μνήμην ἔχω,
Σὺ δ' ἐπιλέλησαι, καὶ μ' ἀποκτεῖναι θέλεις.
Μὴ, πρός σε Πέλοπος, καὶ πρὸς Ἀλρέως παλρὸς,
Καὶ τῆσδε μητρὸς, ἣ, πρὶν ὠδῖνας ἐμὲ,
Νῦν δευτέραν ὠδῖνα τήνδε λαμβάνει.
Τί μοι μέτεστι τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων,
Ἑλένης τε; πόθεν ἦλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τῷμῷ, πάτερ;
Βλέψον πρὸς ἡμᾶς, ὄμμα δὸς, φίλημά τε·
Ἵν' ἀλλὰ τοῦτο κατθανοῦσ' ἔχω σέθεν
Μνημεῖον, εἰ μὴ τοῖς ἐμοῖς πειθῆς λόγοις.
Ἀδελφὲ, μικρὸς μὲν σύ γ' ἐπίκουρος φίλοις,
Ὅμως δὲ σὺν δάκρυσιν ἱκέτης γίνου πατρὸς,
Τὴν σὴν ἀδελφὴν μὴ θανεῖν· αἰδημά τι
Κἂν νηπίοις γε τῶν κακῶν ἐγγίνεται.
Ἰδὲ· σιωπῶν λίσσεταί σ' ὅδ', ὦ πάτερ.
Ἀλλ' αἴδεσαί με, καὶ κατοίκτειρον βίον.
Ναὶ, πρὸς γενείου σ' ἀντόμεθα δύω φίλω·
Ὁ μὲν νεοσσός ἐστιν, ἡ δ' ἠυζημένη.

Mea vero viciſſim *oratio* haec erat, pendentis a tuo
Mento, quod nunc manibus ſuppliciter tango:
Quid vero ego te ſenem? num excipiam,
O pater, grato hoſpitio mearum aedium,
Reddens tibi nutricationes, laborum compenſationem?
Horum enim ſermonum memoriam adhuc ſervo,
Tu vero oblitus es, et me occidere vis.
Ne per Pelopem, et patrem Atreum,
Et per matrem, quae me prius pariens,
Nunc ſecundos hos dolores partus patitur.
Quid mihi rei eſt cum nuptiis Alexandri et Helenae?
Unde, o pater, venit *Paris* ad meam necem?
Reſpice me, largire mihi tuum aſpectum, et oſculum,
Ut, ſi mihi moriendum ſit, habeam hoc ſaltem tui
Monumentum, ſi non perſuaſus fueris meis verbis.
Frater, infirmus tu quidem auxiliator *es* amicis:
Tamen lachrymis patri ſis una ſupplex,
Ne occidat tuam ſororem. Senſus *enim* quidam
Malorum ineſt etiam in infantibus.
Ecce, o pater, tacens iſte ſupplicat tibi:
Quare mei rationem habe, et *meam* miſerare vitam.
Nae, nos duo chari rogamus te per tuum mentum,
Alter quidem infans adhuc eſt, altera vero

Grandiuscula. Unam rem adhuc movebo, totam
Orationem contrahens. Gratissimum *est* hominibus
Intueri hanc lucem, infera autem nihil sunt: insanit
Enim qui cupit mori. Melius *est* male vivere, quam
Bene mori. C. O infausta Helena, propter te et tuas
Nuptias, magnum venit certamen Atridis et liberis
Eorum. A. Ego quidem intelligo, ubi sit opus
Miseratione, et ubi minus, amens meos liberos:
Insanirem enim, *si aliter facerem*: graviter autem me
Affligit haec audire, mulier, graviter etiam, non
Audere: oportet enim me hoc facere. Videris, quantus
Hic sit navalis exercitus? quot Graecorum, domini
Armorum, aeneorum, quibus ad Ilii turres trajectus
Non datur, nisi te mactavero, quemadmodum dicit
Calchas vates, neque licet evertere inclytam sedem
Trojae. Libido vero quaedam furiosa incessit
Exercitum Graecorum navigandi quam celerrime in
Terram Barbarorum, compescendique Graecanicos
Conjugum raptus: qui meas filias Argis occident,
Et vos, meque, si *irritum facero* oraculum deae.
Non me Menelaus, filia, subegit,
Nec in illius voluntatem concessi: sed Graecia
Me subegit cui oportet me seu velim, seu nolim,

Ἓν συντεμοῦσα, πάντα νικήσω λόγον,
Τὸ φῶς τόδ' ἀνθρώποισιν ἥδιστον βλέπειν·
Τὰ νέρθε δ' οὐδείς· μαίνεται δ', ὃς εὔχεται
Θανεῖν· κακῶς ζῆν κρεῖσσον ἢ θανεῖν καλῶς.
Χ. Ὦ τλῆμον Ἑλένη, διὰ σὲ καὶ τὰς σὰς γάμους
Ἀγὼν Ἀτρείδαις καὶ τέκνοις ἥκει μέγας.
Α. Ἐγὼ τά τ' οἰκτρὰ συνετός εἰμι, καὶ τὰ μή,
Φιλῶν ἐμαυτῆ τέκνα· μαινοίμην γὰρ ἄν.
Δεινῶς δ' ἔχει με ταῦτα τολμῆσαι, γύναι,
Δεινῶς δὲ, καὶ μή· τοῦτο γὰρ πρᾶξαί με δεῖ,
Ὁρᾶθ' ὅσον στράτευμα ναύφρακτον τόδε,
Χαλκέων ὅπλων ἄνακτες Ἑλλήνων ὅσοι,
Οἷς νόσος ἀκ ἔς' Ἰλίᾳ πύργους ἔπι,
Εἰ μή σε θύσω, μάντις ὡς Κάλχας λέγει,
Οὐδ' ἔστι Τροίας ἐξελεῖν καινὸν βάθρον.
Μέμηνε δ' Ἀφροδίτη τις Ἑλλήνων στρατῷ,
Πλεῖν ὡς τάχιστα βαρβάρων ἐπὶ χθόνα,
Παῦσαί τε λέκτρων ἁρπαγὰς Ἑλληνικάς,
Οἵ' τὰς ἐν Ἄργει παρθένους κτενοῦσι μου,
Ὑμᾶς τε κἀμὲ, θέσφατον εἰ λύσω θεᾶς.
Οὐ Μενέλεώς με καταδεδάκρυται, τέκνον,
Οὐδ' ἐπὶ τὸ κείνου βουλόμενον ἐλήλυθα,
Ἀλλ' Ἑλλὰς, ἣ δεῖ κἄν θέλω, κἂν μὴ θέλω,

Θῦσαί σε· τῦτο δ' ἥσσονες καθέσαμεν.
Ἐλευθέραν γὰρ δεῖ νιν, ὅσον ἐν σοὶ, τέκνον,
Καμοὶ, γενέσθαι, μὴ δὲ βαρβάροις ὑπο,
Ἕλληνας ὄντας, λέκτρα συλᾶσθαι βίᾳ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Κ. Ὦ τέκνον, ὦ ξέναι,
Οἳ ἐγὼ, θανάτῦ σῦ μελέα.
Φεύγει σε πατὴρ ἅδη παραδύς.
Ι. Οἳ ἐγὼ, μῆτερ, μῆτερ· ταυτὸ γὰρ
Μέλος εἰς ἄμφω πέπτωκε τύχης,
Κἀκέτι μοι φῶς,
Οὐδ' ἀελίῦ τόδε φέγγος.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ἰώ, ἰώ· νιφοβόλον
Φρυγῶν νάπος,
Ἴδας τ' ὄρεα· Πρίαμος ὤθι ποτὲ
Βρέφος ἁπαλὸν ἔβαλε,
Μητρὸς ἀπόπρο νοσφίσας,
Ἐπὶ μόρῳ θανατόεντι,
Πάριν, ὃς Ἰδαῖος, Ἰδαῖος
Ἐλέγετ', ἐλέγετ' ἐν Φρυγῶν πόλει.
Μή ποτ' ὤφειλε τὸν ἀμφὶ
Βῦσὶ βῦκόλον τραφέντ'

Mactare te: hac autem re ſumus inferiores.
Oportet enim eam liberam, quantum in te *eſt*,
Filia, et *in* me, fieri, neque a Barbaris
Eos, qui ſunt Graeci, conjugibus per vim ſpoliari.

ANAPAESTI.

C. O filia, o hoſpitae,
Heu me miſeram propter tuam mortem.
Fugit te pater, tradens te Plutoni.
I. Heu mihi mater, mater, idem enim
Carmen convenit utriſque ob fortunam,
Non amplius mihi lux,
Neque ſolis hic ſplendor.

MONOSTROPHICA.

Heu, heu! nivoſa
Phrygum nemora,
Et montes Idae, ubi Priamus olim
Infantem tenerum expoſuit,
A matre procul amatum
Ad mortem funeſtam
Parin: qui Idaeus, Idaeus
Dicebatur, dicebatur in urbe Phrygum.
Nunquam oportuit o, circa
Boves bubulcum educatum

Parin habitaſſe,
Ad aquas limpidas, ubi fontes
Nympharum ſiti ſunt,
Et pratum floribus
Florens viridibus,
Et roſei flores, hyacin-
thique Deabus decerpendi:
Quo quondam venit Pallas, et
Doloſa Venus,
Et Juno, et Mercurius nuncius Jovis,
Venus, quidem ſuperbiens venuſtate,
Haſta vero Pallas,
Junoque Jovis regia
Regiis nuptiis,
Ad odioſum judicium,
Et contentionem formae:
Quod mihi quidem mortem, nomen vero
Affert Danais, o puellae.
C. Victimarum primitias accepit te Diana expeditionis
Ad Ilium. I. At qui me miſeram genuit,
O mater, o mater,
Abit, prodens *me* deſertam.
O me miſeram, quae acerbam,

Ἀλέξανδρον οἰκίσαι
Ἀμφὶ τὸ λευκὸν ὕδωρ, ὅθι χρῆναι
Νυμφᾶν κεῖνται,
Λειμών τ' ἄνθεσι
Θάλλων χλωραῖς,
Καὶ ῥοδόεντ' ἄνθεα, ὑακίν-
θινά τε θεαῖσι δρέπειν.
Ἔνθά ποτε Παλλὰς ἔμολε, καὶ
Δολιόφρων Κύπρις,
Ἥρα θ', Ἑρμᾶς θ', ὁ Διὸς ἄγγελος.
Ἃ μὲν ἐπὶ πόθῳ τρυφῶσα Κύπρις,
Ἃ δὲ δορὶ Παλλὰς,
Ἥρα τὲ Διὸς ἄνακτος
Εὐναῖσι βασιλίσι,
Κρίσιν ἐπὶ ςυγνὰν,
Ἔριν τε τᾶς καλλονᾶς,
Ἐμοὶ δὲ θάνατον, ὄνομα μὲν
Φέροντα Δαναΐδαισιν, ὦ κόραι.

Χ. Πρόθυμά σ' ἔλαβεν Ἄρτεμις πρὸς Ἴλιον.

Ι. Ὁ δὲ τεκών με τὰν τάλαιναν,
Ὤ μῆτερ, ὦ μῆτερ,
Οἴχεται προδὺς ἔρημον.
Ὤ δυςάλαν' ἐγὼ, πικρὰν,

Πικρὰν ἰδοῦσα δυσελέναν,
Φονεύομαι, διόλλυμαι
Σφαγαῖσιν ἀνοσίοισιν
Ἀνοσίᾳ πατρός.
Μή μοι ναῶν χαλκεμβολάδων
Πρύμνας ἄδ' Αὐλὶς δέξαθαι
Τὰσδ' εἰς ὅρμους εἰς Τροίαν
Ὤφελεν ἐλάταν πομπαίαν·
Μήτ' ἀνταίαν Εὐρίπῳ πνεῦσαι πομπὰν
Ζεὺς, μειλίσσων αὔραν ἄλλοις
Ἄλλαν θνατῶν λαίφεσι χαίρειν,
Τοῖς δὲ λύπαν, τοῖς δ' ἀνάγκαν,
Τοῖς δ' ἐξορμᾶν, τοῖς δὲ σέλλειν,
Τοῖσι δὲ μέλλειν.
Ἦ πολύμοχθον ἄρ' ἦν γένος
Ἦ πολύμοχθον ἀμερίων.
Χρεὼν δέ τι
Δύσποτμον ἀνδράσιν ἀνευρεῖν;
Χ. Ἰὼ, ἰώ· μεγάλα πάθεα, μεγάλα δ' ἄχεα
Τοῖς Δαναΐδαις τιθεῖσα, Τυνδαρὶς κόρα·
Ἐγὼ μὲν οἰκτείρω σε συμφορᾶς κακῶν
Τυχοῦσαν, οἵας μή ποτ' ὤφελες τυχεῖν.

Acerbam, *ac* infauſtam Helenam vidi.
Interficior, pereo
Impia caede
Impii patris.
Nequaquam mihi navium aereis roſtris munitarum
Puppes haec Aulis excipere,
In hos portus, claſſem ad Troiam
Vehere deſtinatam, debuit,
Nec navigationem *Graecis* contrariam *in* Euripo
Spirare Jupiter, convertens auram aliis
Aliam velis, hominum gaudium,
Aliis quidem dolorem, aliis vero naufragii,
Aliis, ut portu ſolvant, aliis, ut vela deducant,
Aliis vero, ut morentur.
Nonne igitur calamitoſum eſt genus,
Nonne calamitoſum mortalium,
Fatum vero aliquid
Hominibus difficile toleratu?
C. Heu, heu! magnas clades, magnos etiam dolores
Graecis afferens filia Tyndari.
Miſeret me quidem tui, quae calamitatem malorum
Nacta es, in quam utinam nunquam incidiſſes.

TROCHAEI.

I. O mater, quae me peperisti, video turbam virorum
Advenientem. C. Et filium Deae, o filia, cui huc venisti
ut nuberes.

I. Aperite mihi fores, famulae, ut occultem corpus.

C. Quid vero fugis, filia? I. Achillem, quem pudet me videre.

C. Quid ita? I. Infelicitas mearum nuptiarum adfert mihi pudorem.

C. Non in Deliciis tuae sunt res quoad praesentem casum.

Sed mane, non est locus jam isti verecundiae, si
Possumus. ACH. O miseram mulierem, filiam
Ledae. C. Non falsa dicis.

ACH. Atrociter clamatur inter Argivos. C. Quis clamor? indica mihi.

ACH. Super tua filia. C. Malum omen verborum dixisti.

ACH. Quod oporteat eam mactari. C. Et nemo isti contradicit?

ACH. Ego etiam ipse in periculum veni. C. In quod, o hospes?

ΤΡΟΧΑΙΟΙ.

Ι. Ὦ λεκτὰ μῆτερ, ἀνδρῶν ὄχλον εἰσορᾷ πέλας.

Κ. Τόν τε τῆς θεᾶς παῖδ', ὦ τέκνον γ', ᾧ δεῦρ' ἐλήλυθας.

Ι. Διαχαλᾶτέ μοι μέλαθρα, δμῶες, ὡς κρύψω δέμας.

Κ. Τί δὲ φεύγεις, τέκνον; Ι. Τὸν Ἀχιλλέα, τὸν ἰδεῖν αἰσχύνομαι.

Κ. Ὡς τί δή; Ι. Τὸ δυσυχές μοι τῶν γάμων αἰδῶ φέρει.

Κ. Οὐκ ἐν ἀβρότητι κεῖσαι πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα.

Ἀλλὰ μίμν'· ἀσεμνότηλος ἔργον, ἢν δυνώμεθα.

ΑΧ. Ὦ γύναι τάλαινα, Λήδας θύγατερ.

Κ. Οὐ ψευδῆ θροεῖς.

ΑΧ. Δεινὸν ἐν Ἀργείοις βοᾶται. Κ. Τίνα βοήν; σήμαινέ μοι.

ΑΧ. Ἀμφὶ σῆς παιδός. Κ. Πονηρὸν εἶπας οἰωνὸν λόγον.

ΑΧ. Ὡς χρεὼν σφάξαι νιν. Κ. Κἀδεὶς τοῖσδ' ἐναντίον λέγει;

ΑΧ. Εἰς θόρυβον ἐγώ τοι καὐτὸς ἦλυθον.

Κ. Ἐς τίν', ὦ ξένε;

ΑΧ. Σῶμα λευσθῆναι πέτροισι. Κ. Μω κόρην σώζειν ἐμήν;

ΑΧ. Αὐτὸ τοῦτο. Κ. Τίς δ' ἂν ἔτλη σώματος τοῦ σοῦ θιγεῖν;

ΑΧ. Πάντες Ἕλληνες. Κ. Στρατὸς δὲ Μυρμιδόνων ὅ σοι παρῆν;

ΑΧ. Πρῶτος ἦν ἐκεῖνος ἐχθρός. Κ. Δι' ἆρ' ὀλώλαμεν, τέκνον.

ΑΧ. Οἵ με τῶν γάμων ἀπεκάλυψαν ἥσσον'. Κ. Ἀπεκρίνω δὲ τί;

ΑΧ. Τὴν ἐμὴν μέλλουσαν εὐνὴν μὴ κλανεῖν—— Κ. Δίκαια γάρ.

ΑΧ. Ἣν ἐφήμισεν πατήρ μοι. Κ. Καὐγόθεν γ' ἐπέμψατο.

ΑΧ. Ἀλλ' ἐνικώμην κεκραγμοῦ. Κ. Τὸ πολὺ γὰρ δεινὸν κακόν.

ΑΧ. Ἀλλ' ὅμως ἀρήξομέν σοι. Κ. Καὶ μάχῃ πολλοῖσιν εἷς;

ΑΧ. Εἰσορᾷς τεύχη φέροντας τάσδ'; Κ. Ὄναιο τῶν φρενῶν.

ΑΧ. Ἀλλ' ὀνησόμεσθα. Κ. Παῖς ἆρ' ἐκέτι σφαγήσεται.

ΑΧ. Οὐκ ἐμοῦ γ' ἑκόντος. Κ. Ἥξει δ' ὅστις ἅψεται κόρης;

ACH. Obrui lapidibus. C. Num filiam meam ſervare *volens* ?

ACH. Hoc ipſum ? C. Quis vero auſus eſt attingere tuum corpus ?

ACH. Omnes Graeci. C. Exercitus vero Myrmidonum non aderat tibi ?

ACH. Ille primus erat adverſarius. C. Perilmus igitur, filia.

ACH. Qui me dicebant victum a ſponſa. C. Verum quid reſpondiſti ?

ACH. Ne occiderent eam, quae eſſet futura mea conjux. C. Aequum enim.

ACH. Quam mihi nuncupaſſet pater. C. Et Argis *huc* evocaſſet.

ACH. Sed vincebar clamore. C. Eſt enim vehemens malum multitudo.

ACH. Attamen juvabo te. C. An tu unus pugnabis cum multis ?

ACH, Hoſne vides adferentes arma ? C. Proſit tibi hoc conſilium.

ACH. At proderit. C. Non amplius igitur mactabitur filia ?

ACH. Non, me quidem volente. C. Venietne vero, qui Puellae manus injiciet ?

ACH. Plurimi: Ulyſſes vero ducet. C. Num propago Siſyphi?

ACH. Ille ipſe. C. Per ſe id faciens, an juſſus ab exercitu?

ACH. Electus *ad hoc* volens. C. Malam vero electionem, ut ſe caede polluat.

ACH. Sed ego arcebo eum. C. An vero ducet eam raptam non volentem?

ACH. Scilicet flava coma *correptam*. C. Me vero quid oportet facere tunc?

ACH. Retine filiam. C. An propter hoc non Mactabitur?

ACH. Sed tamen ad hoc veniet. I. Mater, audite

Mea verba; fruſtra enim te video iraſci marito

Tuo. At noſtrae infirmitati haud facile eſt obniti.

Iſtum quidem hoſpitem aequum eſt laudare propter

Promptum animum juvandi: ſed et te illud videre oportet, ne apud exercitum inſimuleris,

Et nihil tamen plus efficiamus, Achilles autem, in calamitatem incidat.

Audi autem, mater, quae mihi cogitanti in mentem

ΑΧ. Μυρίοι γ'· ἄξει δ' Ὀδυσσεύς. Κ. Ἆρ' ὁ Σισύφȣ γόνος;

ΑΧ. Αὐτὸς ȣ̃τος. Κ. Ἴδια πράσσων, ἢ ςρατȣ̃ ταχθεὶς ὕπο;

ΑΧ. Αἱρεθεὶς ἑκών. Κ. Πονηράν γ' αἵρεσιν μιαιφονεῖν.

ΑΧ. Ἀλλ' ἐγὼ σχήσω νιν. Κ. Ἄξει δ' ȣ̓χ ἑκȣ̃σαν ἁρπάσας;

ΑΧ. Δηλαδὴ ξανθῆς ἐθείρης. Κ. Ἐμὲ δὲ τί χρὴ δρᾷν τότε;

ΑΧ. Ἀντέχȣ θυγατρός. Κ. Ὡς τȣ̃δ' ȣ̓νεκ' ȣ̓ σφαγήσεται;

ΑΧ. Ἀλλὰ μὴν εἰς τȣ̃τό γ' ἥξει. Ι. Μῆτερ, εἰσακȣ́σατε

Τῶν ἐμῶν λόγων· μάτην γάρ σ' εἰσορῶ θυμουμένην

Σῷ πόσει· τὰ δ' ἀδύναθ' ἡμῖν καρτερεῖν ȣ̓ ῥᾴδιον.

Τὸν μὲν ȣ̃ν ξένον δίκαιον αἰνέσαι προθυμίας.

Ἀλλὰ καὶ σὲ τȣ̃θ' ὁρᾷν χρὴ, μὴ διαβληθῇς στρατῷ,

Καὶ πλέον πράξωμεν ȣ̓δὲν, ὅδε δὲ συμφορᾷς τύχῃ.

Οἷα δ' εἰσῆλθον μ' ἄκȣσον, μῆτερ, ἐννοȣμένην.

Κατθανεῖν μέν μοι δέδοκται· τοῦτο δ' αὐτὸ. βέλομαι
Εὐκλεῶς πρᾶξαι, παρεῖσά γ' ἐκποδὼν τὸ δυσμενές.
Δεῦρο δὴ σκέψαι μεθ' ἡμῶν, μῆτερ, ὡς καλῶς λέγω.
Εἰς ἔμ' Ἑλλὰς ἡ μεγίστη πᾶσα νῦν ἀποβλέπει,
Κἂν ἐμοὶ πορθμός τε ναῶν, καὶ Φρυγῶν κατασκαφαὶ,
Τάς τε μελλούσας γυναῖκας, ἤν τι δρῶσι βάρβαροι,
Μηκέθ' ἁρπάζειν ἐᾶν τᾶς ὀλβίας ἐξ Ἑλλάδος,
Τὸν Ἑλένης τίσαντας ὄλεθρον, ἥντιν' ἥρπασεν Πάρις.
Ταῦτα πάντα, κατθανοῦσα, ῥύσομαι· καί μοι κλέος,
Ἑλλάδ' ὡς ἠλευθέρωσα, μακάριον γενήσεται.
Καὶ γὰρ οὐδέ τοι λίαν γ' ἐμοὶ φιλοψυχεῖν χρεών·
Πᾶσι γάρ μ' Ἕλλησι κοινὸν ἔτεκες, οὐχὶ σοί μόνῃ.
Ἀλλὰ μυρίοι μὲν ἄνδρες ἀσπίσιν πεφραγμένοι,
Μυρίοι δ' ἐρέτμ' ἔχοντες, πατρίδος ἠδικημένης,

Venerint, mori quidem mihi decretum eſt; ſed hoc
ipſum volo
Glorioſe facere, omittens procul indigna-
tionem.
Conſidera vero jam nobiſcum, mater, quam recte
dicam:
Tota maxima Graecia in me nunc intuetur,
Et in me trajectio navium poſita eſt, et everſio Phry-
gum;
poſteraſque mulieres, ſi quid adverſus Barbarum
agant,
Non amplius ex Graecia rapi permittant foeminas
Illuſtres, Helenae ſtuprum luentes, quam ſceleſtus
Paris rapuit.
Haec omnia morte mea redimam, et mea
gloria
Erit beata, quod ego liberaverim Graeciam.
Etenim non valde honeſtum eſt mihi amare
vitam:
Peperiſti enim me communem omnibus Grae-
cis non
Tibi ſoli. An ergo multi viri muniti clypeis,
Multi etiam remiges, propter injuria-affectam patriam

Audebunt aliquid facere contra hoſtes, et mortem

Oppetere pro Graecia. Mea vero unius anima haec

Omnia impediet? quodnam *eſt* hoc jus? an verbum

contra *haec* dicere poſſemus?

Veniamus etiam ad illud. Non oportet hunc pugnare

Cum omnibus Graecis propter mulierem, neque mori.

Unus enim vir dignior eſt, quam innumeras mulieres,

Qui lucem aſpiciat. Si autem Diana voluit meum

Corpus habere, an ego quae ſum mortalis, obſiſtam

Deae? Sed impoſſibile eſt; do igitur meum corpus

Graeciae. Mactate *me*, devaſtate Trojam. Haec enim mea monumenta

Erunt longo tempore, et liberi, et nuptiae et mea gloria.

Convenit enim Graecos Barbaris imperare, non autem Barbaros

Graecis, mater. Barbari enim ſunt natura ſervi, Graeci vero liberi.

IAMBI.

C. Tua quidem, o virgo, generoſe ſe habent:

Δρᾶν τι τολμήσουσιν ἐχθρούς τε, χ' ὑπὲρ Ἑλλάδος θανεῖν·
Ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ μί' ὅσα πάντα κωλύσει τάδε.
Τί τὸ δίκαιον τοῦτο γ'; ἆρ' ἔχομεν ἀντειπεῖν ἔπος;
Κἄπ' ἐκεῖν' ἔλθωμεν· ἃ δεῖ τόνδε διὰ μάχης μολεῖν
Πᾶσιν Ἀργείοις γυναικὸς ἕνεκ', ἃδὲ καθανεῖν.
Εἷς γ' ἀνὴρ κρείσσων γυναικῶν μυρίων ὁρᾶν φάος.
Εἰ δ' ἐβλήθη τὸ σῶμα τἀμὸν Ἄρτεμις λαβεῖν,
Ἐμποδὼν γενήσομ' ἐγὼ θνητὸς ὅσα τῇ θεῷ;
Ἀλλ' ἀμήχανον· δίδωμι σῶμα τἀμὸν Ἑλλάδι.
Θύετ', ἐκπορθεῖτε Τροίαν· ταῦτα γὰρ μνημεῖά μου
Διὰ μακρῦ, καὶ παῖδες ἔστοι, καὶ γάμοι, καὶ δόξ' ἐμή.
Βαρβάρων δ' Ἕλληνας εἰκὸς ἄρχειν, ἀλλ' οὐ βαρβάρους,
Μῆτερ, Ἑλλήνων· τὸ μὲν γὰρ δοῦλον, οἱ δ' ἐλεύθεροι.

IAMBOI.

Χ. Τὸ μὲν σὸν, ὦ νεᾶνι, γενναίως ἔχει·

Τὸ τῆς τύχης δὲ, καὶ τὸ τῆς θεᾶς, νοσεῖ.
ΑΧ. Ἀγαμέμνονος παῖ, μακάριον με τις θεῶν
Ἔμελλε θήσειν, εἰ τύχοιμι σῶν γάμων.
Ζηλῶ δὲ σὲ μὲν Ἑλλάδ', Ἑλλάδος δέ σε.
Εὖ γὰρ τόδ' εἶπας, ἀξίως τε πατρίδος.
Τὸ θεομαχεῖν γὰρ ἀπολιπῶσ', ὅ σε κρατεῖ,
Ἐξελογίσω τὰ χρησὰ τἀναγκαῖά γε.
Μᾶλλον δὲ λέκτρων σῶν πόθος μ' εἰσέρχεται,
Εἰς τὴν φύσιν βλέψαντα· γενναία γὰρ εἶ.
Ὅρα δ'· ἐγὼ γὰρ βούλομαί σ' εὐεργετεῖν,
Λαβεῖν τ' ἐς οἴκους· ἄχθομαί τ', ἴσω Θέτις,
Εἰ μή σε σώσω, Δαναΐδαισι διὰ μάχης
Ἐλθών· ἄθρησον, ὁ θάνατος δεινὸν κακόν.
Ι. Λέγω τάδ', ὐδὲν ὐδέν' εὐλαβεμένη.
Ἡ Τυνδαρὶς παῖς διὰ τὸ σῶμ' ἄρχει, μάχας
Ἀνδρῶν τιθεῖσα, καὶ φόνους· σὺ δ', ὦ ξένε,
Μὴ θνῆσκε δι' ἐμὲ, μήδ' ἀποκτείνῃς τινά.
Ἔα δὲ σῶσαί μ' Ἑλλάδ', ἣν δυνώμεθα.
ΑΧ. Ὦ λῆμ' ἄριστον, ὐκ ἔχω πρὸς τοῦτ' ἔτι
Λέγειν, ἐπεί σοι τάδε δοκεῖ· γενναῖα γὰρ
Φρονεῖς· τί γὰρ τἀληθὲς ὐκ εἴποι τις ἄν;
Ὅμως δ' ἴσως γε κἂν μεταγνοίης τάδε.
Ὡς ἦν ἄν εἰδῇς τἀπ' ἐμοῦ λελεγμένα,

Quod ad fortunam autem et Deam *Dianam* ſpectat,
Peccat. ACH. O filia Agamemnonis, beatum me Deorum
Aliquis facturus eſſet, ſi tuas nuptias poſſem habere:
Beatam vero Graeciam propter te judico, et te propter
Graeciam, recte enim dixiſti haec, et pro dignitate,
Patriae. Omittens enim repugnare Deo, qui te
Potentior eſt, conſideraſti, quae utilia ſunt, ſaltem
Neceſſaria. Magis vero me ſubit deſiderium
Nuptiarum tuarum, poſtquam animadverti tuam
Indolem: es enim generoſa. Vide autem, ego enim
Cupio tibi benefacere, et ducere in aedes: doleoque,
Teſtis ſit Thetis, niſi te ſervaro cum Graecis pugnans.
Conſidera, mors magnum eſt malum.
I. Loquor iſta, neminem ullo modo reſpiciens.
Tyndarei filia ſufficit propter corpus, bella
Virorum faciens, et caedes. Tu vero, o hoſpes,
Ne moriaris propter me, neque occidas quemquam.
Sine vero me Graeciam ſervare, ſi poſſimus.
ACH. O praeſtantiſſima indoles, non poſſum ad haec
Amplius *quidque* dicere, ſiquidem tibi iſta videntur:
Generoſa enim ſentis: cur enim non dicat quis verum?
Sed tamen fieri poteſt, ut te conſilii hujus poeniteat.
Ut igitur ſcias quae a me *tibi* dicta *ſunt*,

Vadens juxta aram hos milites ſtatuam,
Ut non permiſſurus te ſed prohibiturus mori.
Et tu fortaſſe mox meo conſilio uteris,
Quando videbis enſem prope tuum collum:
Non igitur ſinam te iſta tua temeraria audacia mori,
Sed veniens cum armis iſtis ad templum Deae,
Expectabo illic tuam praeſentiam.
I. Mater, quid tacite oculos humectas lachrymis?
C. Ego miſera habeo cauſſam, cur doleam animo.
I. Deſine: ne me timidam redde: obtempera vero
Mihi in hac re. C. Dicito, filia, quia a nobis non
Repulſam feres. I. Ne igitur tuae comae cincinnos
Reſeces, neque circa corpus circumda nigras veſtes.
C. Quid vero hoc dixiſti, o filia? ubi te perdidero?
I. Non tu me *perdidiſti*, ſalva ſum; propter me vero
Clarior eris. C. Quomodo dixiſti? non convenit me
Lugere tuam vitam? I. Minime, quia mihi non
Excitabitur ſepulchrum. C. Quid vero, an non
Sepelienda ſunt? I. Ara deae, filiae Jovis, erit mihi
Sepulchrum. C. At, o filia, obſequar tibi: bene enim
dicis.
I. Utpote beata, et beneficio afficiens Graeciam.
C. Sed quid nunciabo tuis ſororibus?

Ἐλθών, τάδ' ὅπλα θήσομαι βωμῷ πέλας·
Ὡς οὐκ ἐάσων σ', ἀλλὰ κωλύσων θανεῖν.
Χρήσῃ δὲ καὶ σὺ τοῖς ἐμοῖς λόγοις τάχα,
Ὅταν πέλας σῆς φάσγανον δέρης ἴδῃς.
Οὕκων ἐάσω σ' ἀφροσύνῃ τῇ σῇ θανεῖν·
Ἐλθὼν δὲ σὺν ὅπλοις τοῖσδε πρὸς ναὸν θεᾶς,
Καραδοκήσω σὴν ἐκεῖ παρουσίαν.

Ι. Μῆτερ, τί σιγῇ δακρύοις τέγγεις κόρας;

Κ. Ἔχω λάλαινα πρόφασιν, ὡς' ἀλγεῖν φρένα.

Ι. Παῦσαι· με μὴ κάκιζε· τάδε δ' ἐμοὶ πιθοῦ.

Κ. Λέγ', ὡς παρ' ἡμῶν οὐδὲν ἀοικήσῃ, τέκνον.

Ι. Μήτ' ἦν σε τὸν σὸν πλόκαμον ἐκλέμῃς λαχὸς,
Μήτ' ἀμφὶ σῶμα μέλανας ἀμπίσχῃ πέπλους;

Κ. Τί δῆτα τόδ' εἶπας, ὦ τέκνον, ἀπολέσασά σέ.

Ι. Οὐ σύ γε, σέσωσμαι· καὶ' ἐμὲ δ' εὐκλεὴς ἔσῃ.

Κ. Πῶς εἶπας; οὐ πενθεῖν με σὴν ψυχὴν χρεών;

Ι. Ἥκιστ', ἐπεί μοι τύμβος οὐ χωσθήσεται.

Κ. Τί δαί; τὸ θνήσκειν οὐ τάφος νομίζεται;

Ι. Βωμὸς θεᾶς μοι μνῆμα τῆς Διὸς κόρης.

Κ. Ἀλλ', ὦ τέκνον, σοὶ πείσομαι· λέγεις γὰρ εὖ.

Ι. Ὡς εὐτυχοῦσά γ', Ἑλλάδος τ' εὐεργέτις.

Κ. Τί δαὶ κασιγνήταισιν ἀγγελῶ σέθεν;

Ι. Μήθ' ἁμφὶ κείναις μέλανας ἐξάψῃ πέπλους.
Κ. Εἶπω δὲ παρὰ σῷ φίλον ἔπος τί παρθένοις;
Ι. Χαίρειν γ'· Ὀρέστην τ' ἔκτρεφ' ἄνδρα τόνδε μοι.
Κ. Προσέλκυσαί νιν ὕστατον θεωμένη.
Ι. Ὦ φίλτατ', ἐπεκύρησας ὅσον εἶχες φίλοις.
Κ. Ἐῶ δ' ὅτι καὶ Ἄργος δρῶσά σοι χάριν φέρω;
Ι. Παλίρα σε λὸν ἐμὸν μὴ σύγει, πόσιν τε σόν.
Κ. Δεινοὺς ἀγῶνας διὰ σὲ κεῖνον δεῖ δραμεῖν.
Ι. Ἄχων μ' ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος διώλεσεν.
Κ. Δόλῳ δ', ἀγεννῶς, Ἀτρέως τ' οὐκ ἀξίως.
Ι. Τίς μ' εἶσιν ἄξων πρὶν σπαράξεσθαι κόμας;
Κ. Ἐγὼ μετά γε σοῦ. Ι. Μὴ σύ γ'· οὐ καλῶς λέγεις.
Κ. Πέπλων ἐχομένη σῶν. Ι. Ἐμοὶ, μῆτερ, πιθοῦ.
Μέν', ὡς ἐμοί τε σοί τε κάλλιον τόδε.
Πατρὸς δ' ὀπαδῶν τῶνδέ τίς με πεμπέτω
Ἀρτέμιδος εἰς λειμῶν', ὅπου σφαγήσομαι.
Κ. Ὦ λέκνον, οἴχῃ. Ι. Καὶ πάλιν γ' οὐ μὴ μόλω.
Κ. Λιποῦσα μητέρ', Ι. Ὡς ὁρᾷς γ', οὐκ ἀξίως.
Κ. Σχὲς, μή με προλίπῃς. Ι. Οὐκ ἐῶ σάζειν δάκρυ.

I. Ne ipsis quidem circumdes nigras vestes.

C. Quodnam vero gratum verbum dicam virginibus
Tuo nomine? I. Ut valeant: Orestem vero hunc
educato mihi in virum.

C. Complectere eum quem postremum vides.

I. O chariſſime, juviſti quantum potuiſti amicos.

C. Estne aliquid quod Argis tibi gratum facere possim?

I. Meum patrem, tuumque maritum, ne oderis.

C. Oportet illum dura certamina propter te subire.

I. Invitus me pro Graecia perdidit.

C. Sed dolo: non generose, et indigne genere Atrei.

I. Quis vadit ducturus me, antequam lacerentur
Comae? C. Ego tecum ibo. I. Nequaquam; non
recte dicis.

C. Adhaerens tuae vesti. I. Obtempera mihi,
mater.
Mane, quia et mihi, et tibi hoc *est* honestius.
Aliquis vero horum famulorum patris comitetur me
In pratum Dianae, ubi mactabor.

C. O filia, discedis? I. Nec iterum amplius redibo.

C. Relicta matre. I. Ut vides, indigne.

C. Siste gradum, ne me deseras. I. Non sino te
lachrymari,

Vos vero, o puellae, accinite
Calamitati meae Paeana, Jovis filiam
Dianam: veniat autem bonum omen Graecis.
Caniſtra igitur aliquis auſpicetur, et ignis flagret,
Mollis ſalſis luſtralibus. Et pater meus
Teneat aram dextra, quia ſalutem
Graecis datura vado victricem.

MONOSTROPHICA.

I. Ducite me Ilii
Et Phrygum expugnatricem:
Date corona ambientes, affer-
te. Coma haec attrahitur coronis,
Et fontanis lavacris.
Circuite circa Templum, o
Circa Aram, Dianam,
Dianam reginam,
Deam beatam.
Quia meo, ſi opus erit,
Sanguine et mactatione
Oracula abſolvam.
C. Veneranda, veneranda genitrix,
Lachrymas tibi jam
Noſtras dabimus:

Ὑμεῖς δ' ἐπευφημήσατ', ὦ νεάνιδες,
Παιᾶνα, τῇ 'μῇ συμφορᾷ. Διὸς κόρην
Ἄρτεμιν· ἴτω δὲ Δαναΐδας εὐφημία,
Κανᾶ δ' ἐναρχέσθω τις, αἰθέσθω δὲ πῦρ,
Προχύταις καθαρσίοισι· καὶ πατὴρ ἐμὸς
Ἐνδεξιέσθω βωμὸν, ὡς σωτηρίαν
Ἕλλησι δώσουσ' ἔρχομαι νικηφόρον.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ι. Ἄγετέ με τὰν Ἰλίᾳ
Καὶ Φρυγῶν ἐλέπτολιν.
Στέφεα περίβολα δίδοτε, φέρε-
τε, πλόκαμος ὅδε καταςέφειν.
Χερνίβων τε παγαῖσιν
Ἑλίσσετ' ἀμφὶ ναὸν,
Ἀμφὶ βωμὸν, Ἄρτεμιν,
Τὰν ἄνασσαν Ἄρτεμιν,
Τὰν μάκαιραν.
Ὡς ἐμοῖσιν, εἰ χρεὼν,
Αἵμασι, θύμασί τε,
Θέσφατ' ἐξαλείψω.
Χ. Ὦ πότνια, πότνια μήτερ,
Ὡς δάκρυα χέ σοι
Δώσομεν ἀμέτερα·

Παρ' ἱεροῖς γὰρ ὐ πρέπει.
Ι. Ὦ νεάνιδες,
Συνεπαείδετ' Ἄρτεμιν,
Χαλκίδος ἀντίπορον,
Ἵνα τε δόρατα
Μέμονε δαΐα δι' ἐμὸν ὄνομα,
Τᾶς γ' Αὐλίδος ξενοπόροις
Ὅρμοις· ἰώ, γᾶ μῆτερ
Ὦ Πελασγία,
Μυκηναῖαί τ' ἐμαὶ θεράπαιναι.
Χ. Καλεῖς πόλισμα Περσέως,
Κυκλωπίων πόνον χερῶν.
Ι. Ἔθρεψας Ἑλλάδι μέγα φάος,
Θανοῦσα δ' ὐκ ἀναίνομαι.
Χ. Κλέος γὰρ οὔ σε μὴ λίπῃ.
Ι. Ἰώ, ἰώ· λαμπαδοῦχος ἁμέρα,
Διός τε φέγγος, ἕτερον,
Ἕτερον αἰῶνα
Καὶ μοῖραν οἰκήσομεν.
Χαῖρέ μοι φίλον φάος.
Χ. Ἰώ, ἰώ· ἴδεσθε τὰν Ἰλίαν
Καὶ Φρυγῶν ἐλέπτολιν
Στείχουσαν, ἐπὶ κάρα ξέφη

Non enim licet inter sacra.
I. O puellae,
Concelebrate Dianam,
Quae est e regione Chalcidis.
Ubi naves
Bellicae manserunt propter meum nomen,
In angusto hujus Aulidis
Portu: o terra mater,
O terra Argiva,
Et Mycenaea mea domicilia.
C. Invocas urbem a Perseo factam,
Laborem manuum Cyclopicarum.
I. Educasti magnum lumen Graeciae:
Mori tamen non recuso.
C. Gloria enim te nequaquam deseret.
I. Io. Io. Facifera dies,
Et Jovis lumen, aliam,
Aliam vitam,
Et sortem habitabimus:
Vale mihi charum lumen.
C. Io, io: videte Ilii,
Et Phrygum expugnatricem
Euntem, ubi caput coronis

Circumdatam, et ſacrarum aquarum fontibus,
Ara domabit Deae,
Guttis ſtillantibus ſanguine
Florentem, et elegantem vigore
Cervicem defectam: roſcidi latices, o,
Paterni, et lavacra te manent,
Et exercitus Graecorum voleas
Proficiſci ad Trojam.
Sed filiam Jovis
Dianam celebremus, reginam Deorum,
Iis, quae ad proſperum eventum pertinent.
O veneranda, quae humanis victimis
Gaudes, mitte in Phrygum
Terram exercitum Graecorum,
Et doloſas Trojae ſedes.
Et Agamemnoni haſtis,
Graeciae inclytam coronam
Des, et circa caput ſuum
Perpetuam gloriam ponere.

IAMBI.

NUN. O Clytaemneſtra filia Tyndari, aedibus
Egredere, ut audias mea verba.
C. Audens tuam vocem veni hue

Βαλλομέναν, χερνίβων τε παγαῖς,
Βωμόν γε δαίμονος θεᾶς,
Ῥανίσιν αἱματορρύτοις
Θανοῦσαν, εὐφυῆ τε σώματος
Δέρην σφαγεῖσαν· εὔδροσοι παγαὶ
Πατρῷαι μένουσί σε, χέρνιβές τε,
Στρατός τ' Ἀχαιῶν, θέλων
Ἰλίᾳ πόλιν μολεῖν.
Ἀλλὰ τὰν Διὸς κόραν
Κλήσωμεν Ἄρτεμιν, θεᾶν ἄνασσαν,
Ὡς ἐπ' εὐτυχεῖ πότμῳ.
Ὦ πότνια, θύμασι βροτησίοις
Χαρεῖσα, πέμψον εἰς Φρυγῶν
Γαῖαν Ἑλλάνων στρατὸν,
Καὶ δολόεντα Τροίας ἕδη.
Ἀγαμέμνονά τε λόγχαις
Ἑλλάδι κλεινότατον στέφανον
Δὸς ἀμφὶ κάρα τεὸν
Κλέος ἀείμνηστον ἀμφιθεῖναι.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΓ. Ὦ Τυνδαρείτα παῖ Κλυταιμνήστρα, δόμων
Ἔξω πέρασον, ὡς κλύῃς ἐμῶν λόγων.
Κ. Φθογγῆς κλύουσα δεῦρο σῆς ἀφικόμην,

Ταρβῶσα τλήμων, κἀκπεπληγμένη φόβῳ,
Μή μοι τίν' ἄλλην ξυμφορὰν ἥκεις φέρων
Πρὸς τῇ παρούσῃ. ΑΓ. Σῆς μὲν οὖν παῖδος πέρι
Θαυμαστά σοι καὶ δεινὰ σημῆναι θέλω.
Κ. Μὴ μέλλε τοίνυν, ἀλλὰ φράζ' ὅσον τάχος.
ΑΓ. Ἀλλ', ὦ φίλη δέσποινα, πᾶν πεύσῃ σαφῶς·
Λέξω δ' ἀπαρχῆς, ἤν τι μὴ σφαλεῖσά μου
Γνώμη ταράξῃ γλῶσσαν ἐν λόγοις ἐμήν.
Ἐπεὶ γὰρ ἱκόμεσθα τῆς Διὸς κόρης
Ἀρτέμιδος ἄλσος, λείμακάς τ' ἀνθηφόρους,
Ἵν' ἦν Ἀχαιῶν σύλλογος στρατεύματος,
Σὴν παῖδ' ἄγοντες, εὐθὺς Ἀργείων ὄχλος
Ἠθροίζεθ'· ὡς δ' ἐσεῖδεν Ἀγαμέμνων ἄναξ
Ἐπὶ σφαγὰς σείχουσαν εἰς ἄλσος κόρην,
Ἀνεστέναζε, κἄμπαλιν στρέψας κάρα,
Δάκρυα προῆγεν, ὀμμάτων πέπλον προθείς.
Ἡ δὲ, σαθεῖσα τῷ τεκόντι πλησίον,
Ἔλεξε τοιάδ'· ὦ πάτερ, πάρειμί σοι·
Τὺ μὸν δὲ σῶμα τῆς ἐμῆς ὑπὲρ πάτρας,
Καὶ τῆς ἁπάσης Ἑλλάδος γαίας ὕπερ,
Θῦσαι δίδωμ' ἑκοῦσα, πρὸς βωμὸν θεᾶς
Ἄγοντας, εἴπερ ἐστὶ θέσφατον τόδε.
Καὶ τὺπ' ἔμ' εὐτυχοῖτε, καὶ νικηφόρα

Conſternata miſera, metuque perterrefacta, ne
Venias nuncians mihi novam aliquam calamitatem,
Praeter praeſentem. NUN. Imo vero de tua filia
Volo tibi mira et ſtupenda dicere.
C. Ne cuncteris igitur: ſed quamprimum dicito.
NUN. Ergo, ó chara domina, audies omnia manifeſte:
Dicam autem ordine ab initio, niſi quid lapſa mea
Mens turbarit linguam in verbis meam.
Poſtquam enim venimus ad filiae Jovis
Dianae nemus, et prata florida,
Ubi erat coetus exercitus Graecorum,
Ducentes tuam filiam, ſtatim turba Graecorum
Congregabatur: ut vero rex Agamemnon vidit
Puellam euntem ad caedem in nemus,
Ingemuit: et retro vertens caput,
Emiſit lachrymas, oculis veſtem opponens.
Illa autem prope patrem cum ſtetiſſet,
Talia dixit: o pater adſum tibi,
Meum vero corpus pro mea patria,
Et pro tota Graecia
Trado volens, ut mactetis ad aram Deae,
Ducentes *me*: ſiquidem hoc poſtulat oraculum.
Et quod ad me attinet, ſitis fortunati, et proſpero

Marte utamini, et redeatis in patriam.
Quamobrem ne quis Graecorum me tangat,
Silentio enim praebebo cervicem animose.
Tantum dixit: omnes autem qui audiverunt,
Obstupuere magnitudinem animi, et virtutem virginis.
Talthybius autem stans in medio, cui hoc erat
Curae, imperavit bonam ominationem, et silentium
Exercitui. Calchas vero vates in aureum canistrum
Posuit acutum gladium, manu quum prius extraxerat,
Sub molis salsis, et coronavit caput puellae.
Sed Achilles circum aram Deae
Accepto canistro et simul aqua cucurrit. Dixit
Autem: o Diana, quae ferarum caede gaudes, filia
Jovis, agitans clarum lumen noctu,
Recipe hanc victimam, quam tibi donamus,
Et Graecorum exercitus, et simul rex Agamemnon,
Impollutum sanguinem cervicis pulchrae virginis:
Et concede nobis, ut tuto possimus navigare,
Trojaeque arces armis expugnare.
Et exercitus et Atridae steterunt intuentes terram:
Sacerdos vero correpto gladio precatus est,
Et consideravit guttur, ubi feriret.
Mihi vero non levis dolor subibat animum:

Δώρα τύχοιτε, πατρίδα τ' ἐξίκοισθε γῆν.
Πρὸς ταῦτα, μὴ ψαύσῃ τις Ἀργείων ἐμῶν·
Σιγῇ παρέξω γὰρ δέρην εὐκαρδίως.
Τοσαῦτ' ἔλεξε· πᾶς δ' ἐθάμβησε κλύων
Εὐψυχίαν τε κἀρετὴν τῆς παρθένου.
Στὰς δ' ἐν μέσῳ Ταλθύβιος, ᾧ τόδ' ἦν μέλον,
Εὐφημίαν ἀνεῖπε καὶ σιγὴν στρατῷ.
Κάλχας δ' ὁ μάντις εἰς κανοῦν χρυσήλατον
Ἔθηκεν ὀξὺ χειρὶ φάσγανον σπάσας
Κολεῶν ἔσωθεν, κρᾶτά τ' ἔψεψεν κόρης.
Ὁ παῖς δ' ὁ Πηλέως ἐν κύκλῳ βωμὸν θεᾶς,
Λαβὼν κανοῦν, ἔθρεξε, χέρνιβάς θ' ὁμοῦ.
Ἔλεξε δ'· ὦ θηροκτόν' Ἄρτεμι, παῖ Διός,
Τὸ λαμπρὸν εἰλίσσουσ' ἐν εὐφρόνῃ φάος,
Δέξαι τὸ θῦμα τόδ', ὅγε σοι δωρώμεθα,
Στρατός τ' Ἀχαιῶν, Ἀγαμέμνων ἄναξ θ' ὁμοῦ,
Ἄχραντον αἷμα καλλιπαρθένου δέρης,
Καὶ δὸς γενέσθαι πλοῦν νεῶν ἀπήμονα,
Τροίας τε πέργαμ' ἐξελεῖν ἡμᾶς δορί.
Εἰς ἅπαν δ' Ἀργεῖοι, πᾶς στρατὸς τ' ἔσῃ βλέπων.
Ἱερεὺς δὲ φάσγανον λαβών, ἐπεύξατο,
Λαιμόν τ' ἐπεσκοπεῖθ', ἵνα πλήξειεν ἄν.
Ἐμοὶ δέ τ' ἄλγος ὑμικρὸν εἰσήει φρενὶ

Κἄξην νενευκώς· θαῦμα δ' ἦν αἴφνης ὁρᾶν.
Πληγῆς κτύπον γὰρ πᾶς τις ἤϑελ' ἂν σαφῶς,
Τὴν παρθένον δ' οὐκ οἶδεν ἔ γῆς εἰσέδυ.
Βοᾷ δ' ἱερεὺς, ἅπας δ' ἐπήχησε στρατὸς,
Ἄελπτον εἰσιδόντες ἐκ ϑεῶν τίνος
Φάσμ', ἔ γε μήδ' ὁρωμένῳ πίστις παρῆν.
Ἔλαφος γὰρ ἀσπαίρουσ' ἔκειτ' ἐπὶ χθονὶ,
Ἰδεῖν μεγίστη, διαπρεπής τε τὴν ϑέαν,
Ἧς αἵματι βωμὸς ἐρράινετ' ἄρδην τῆς ϑεᾶ.
Κἄν τῶδε Κάλχας, πῶς, δοκεῖς, χαίρων; ἔφη·
Ὦ τᾶδ' Ἀχαιῶν κοίρανοι κοινᾷ στρατοῦ,
Ὁρᾶτε τήνδε ϑυσίαν, ἣν ἡ ϑεὸς
Πρᾴϑηκε βωμίαν, ἔλαφον ὀρειδρόμον;
Ταύτην μάλιστα τῆς κόρης ἀσπάζεται,
Ὡς μὴ μιαίνοι βωμὸν εὐγενεῖ φόνῳ,
Ἡδέως τε τοῦτ' ἐδέξατο, καὶ πλοῦν ἥριον
Δίδωσιν ἡμῖν, Ἰλίᾳ τ' ἐπιδρομάς.
Πρὸς ταῦτα πᾶς τις ϑάρσος αἶρε ναυβάτης,
Χώρει τε πρὸς ναῦν· ὡς ἡμέρᾳ τῇδε δεῖ
Αἰπόντας ἡμᾶς Αὐλίδος κοίλας μυχοὺς,
Αἰγαῖον οἶδμα διαπερᾶν. Ἐπεὶ δ' ἅπαν
Κατηνθρακώϑη ϑῦμ' ἐν Ἡφαίστῳ φλογὶ,
Τὰ πρόσφορ' ἤυξαϑ', ὡς τύχοι νόστου στρατός.

Et ſtabam inſpiciens terram: ſubito autem erat videre
Miraculum: ſonum enim plagae quilibet audiviſſet
Manifeſte: ſed nemo novit virginem, quo terrae
Subierit. Clamat autem ſacerdos, acclamat et
Univerſus exercitus, inſpicientes inſperatum ab aliquo
Deorum oſtentum: cui ne tum quidem cum videbatur,
Fides adhibebatur: etenim Cerva palpitans jacebat
In terra, maxima viſu, et eximia ſpecie, cujus
Sanguis aris Deae adſpergebatur undique abunde.
Tunc quanto gaudio Calchantem dixiſſe putas,
O duces communis hujus exercitus Graecorum,
Videtis hanc ad aram, quam dea
Obtulit, hoſtiam, cervam montanam?
Hanc magis quam puellam dignatur,
Ne contaminet aram caede generoſa:
Libenterque hoc accepit, et ſecundam navigationem
Dabit nobis, et Ilii invaſionem
Quamobrem omnes claſſici milites ſumite animos,
Et ite ad naves: quippe oportet hoc die
Nos relictis Aulidis cavis receſſibus,
Trajicere mare Aegeum. Poſtquam vero tota
Victima combuſta eſt in Vulcáni flamma, precatus
Eſt *ſacerdos* congrua, ut exercitus conſequeretur

Reditum. Mittit autem me Agamemnon, ut
Tibi haec indicem et dicam quale fatum nactus sit ex
Diis, et ut habeat gloriam immortalem in Graecia.
Ego vero qui adfui, et rem vidi, dico tibi haec,
Filia tua palam ad Deos avolavit.
Aufer igitur dolorem, et remitte indignationem
Adversus maritum. Inopina enim mortalibus
Accidunt fata Deorum: et servant *eos*, quos amant:
Hic enim dies vidit mortuam, et vivam tuam filiam.
C. Quam laetor tua causa, audiens ista a nuncio,
Vivam enim inter Deos tuam filiam manere dicit.
C. O filia, cujus Dei furtum, et facta?
Quomodo appellem te? quo modo dicam non
Solari me falso hos sermones,
Ut tui luctus tristis finem faciam.
G. Atqui et ipse rex Agamemnon venit
Eadem tibi dicturus verba.
A. Uxor, quod ad filiam attinet, sumus beati:
Habet enim vere consortium inter Deos.
Oportet autem te assumpto hoc tenero vitulo, *Oreste*,
Ire domum: quia exercitus spectat ad navigationem.
Et vale. Ex longo intervallo tibi alloquia mea

Πέμπει δ' Ἀγαμέμνων μ', ὥστέ σοι φράσαι τάδε,
Λέγειν θ' ὁποίας ἐκ θεῶν μοίρας κυρεῖ,
Καὶ δόξαν ἔχειν ἄφθιτον καθ' Ἑλλάδα.
Ἐγὼ παρὼν δὲ, καὶ τὸ πρᾶγμ' ὁρῶν, λέγω,
Ἡ παῖς σαφῶς σοι πρὸς θεὸς ἀφίπτατο.
Λύπης δ' ἀφαίρει, καὶ πόσει πάρες χόλον.
Ἀπροσδόκητα δὲ βροτοῖς τὰ τῶν θεῶν·
Σώζουσί θ', οὓς φιλοῦσιν· ἦμαρ γὰρ τόδε,
Θανοῦσαν εἶδε καὶ βλέπουσαν παῖδα σήν.
Χ. Ὡς ἡδομαί τοι ταῦτ' ἀκούσας' ἀγγέλω.
Ζῶν δ' ἐν θεοῖσι σὸν μένειν φράζει τέκος.
Κ. Ὦ παῖ, θεῶν τῷ κλέμμα γέγονας;
Πῶς σε προσείπω; πῶς δὲ φῶ;
Παραμυθεῖσθαι τόσδε μάτην μύθους,
Ὡς σε πένθους λυγρῶ παυσαίμαν.
Χ. Καὶ μὴν Ἀγαμέμνων ἄναξ σείχει,
Τόσδ' αὐτὸς ἔχων σοι φράζειν μύθους.
ΑΓ. Γύναι· θυγατρὸς ἕνεκ' ὄλβιοι γενοίμεθ' ἄν,
Ἔχει γὰρ ὄντως ἐν θεοῖς ὁμιλίαν.
Χρὴ δέ σε, λαβοῦσαν τόνδε μόχον νεαγενῆ,
Στείχειν πρὸς οἶκους, ὡς γραῒς πρὸς πλοῦν ὁρᾷ.
Καὶ χαῖρε· χρόνια γε τἀμά σοι προσφθέγματα

Τροίηθεν ἔσαι· καὶ γένοιτό σοι καλῶς.
Χ. Χαίρων, Ἀτρείδη, γῆν ἵκω Φρυγίαν·
Χαίρων δ' ἐπάνηκε,
Κάλλιστά μοι σκῦλ' ἀπὸ Τροίας ἑλών.

ΤΕΛΟΣ.

Erunt ex Troja, et bene tibi ſit.

C. Gaudens, Atrida, venias *in* terram Phrygum:

Laetuſque redeas,

Poſtquam ceperis pulcherrima ſpolia ex Troja.

FINIS.

Ὁ ΤΟΥ

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Η ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ.

ὁ τοῦ

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Η ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ.

Τὰ τῦ Δράματος

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΒΟΥΚΟΛΟΣ.

ΘΟΑΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΑΘΗΝΑ.

Προλογίζει δὲ ἡ Ἰφιγένεια.

IPHIGENIA IN TAURIS.

IPHIGENIA.

IAMBI.

PELOPS Tantali filius, Pisam profectus
Velocibus equabus, Oenomai duxit filiam,
Ex qua Atreus natus est: Atrei vero filius
Menelaus et Agamemnon: ex hoc vero nata sum ego
Iphigenia filia Tyndaridis Clytaemnestrae,
Quam circa vortices, quos crebro Euripus densis
Auris agitans, vertit caeruleum mare,
Mactavit propter Helenam, ut putabat, pater,
Dianae, in clarae Aulidis recessibus.
Hic enim mille navium classem
Graecam contraxit Agamemnon rex:
Ex praeclara victoria partam coronam ob Ilium
Volens capere Graecos, et vi effectum connubium
Helenae persequi, Menelao gratificans.
Et ob pelagus minime navigabile, ventosque non
Nactus, ad ignispicium ivit, et Calchas haec *ei* dicit
O hujus Graeci exercitus imperator,

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ
Η ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΠΕΛΟΨ ὁ Ταντάλειος, εἰς Πίσσαν μολὼν
Θοαῖσιν ἵπποις, Οἰνομάᾳ γαμεῖ κόρην,
Ἐξ ἧς Ἀτρεὺς ἔβλαστεν· Ἀτρέως δὲ παῖς,
Μενέλαος, Ἀγαμέμνων τε· τῷδ' ἔφυν ἐγὼ
Τῆς Τυνδαρείας θυγατρὸς Ἰφιγένεια παῖς,
Ἣν ἀμφὶ δίναις, ἃς θαμὰ Εὔριπος πυκναῖς
Αὔραις ἐλίσσων, κυανέαν ἅλα σρέφει,
Ἔσφαξ' Ἑλένης οὕνεχ', ὡς δοκεῖ, πατὴρ
Ἀρτέμιδι, κλειναῖς ἐν πτυχαῖσιν Αὐλίδος.
Ἐνταῦθα γὰρ δὴ χιλίων ναῶν σόλον
Ἑλληνικὸν συνήγαγ' Ἀγαμέμνων ἄναξ,
Τὸν καλλίνικον σέφανον Ἰλίᾳ θέλων
Λαβεῖν Ἀχαιὰς, τόθ' ὑβριωθέντας γάμῳ
Ἑλένης μετελθεῖν, Μενέλεῳ χάριν φέρων.
Δεινῆς τ' ἀπλοίας, πνευμάτων τ' ἀτυγχάνων,
Εἰς ἔμπυρ' ἦλθε, καὶ λέγει Κάλχας τάδε.
Ὦ, τῆσδ' ἀνάσσων Ἑλλάδος σρατηγίας,

Ἀγάμεμνον, ἃ μὴ ναῦς ἀφορμίσῃ χθονὸς,
Πρὶν ἂν κόρην σὴν Ἰφιγένειαν Ἄρτεμις
Λάβοι σφαγεῖσαν· ὦ, τι γὰρ ἐνιαυτὸς τέκοι
Κάλλιστον, εὔξω φωσφόρῳ θύσειν θεᾷ.
Παῖδ' ἣν ἐν οἴκοις σὴ Κλυταιμνήστρα δάμαρ
Τίκτει, τὸ καλλιστεῖον εἰς ἔμ' ἀναφέρων,
Ἣν χρή σε θῦσαι. Καί μ' Ὀδυσσέως τέχναις
Μητρὸς παρείλοντ' ἐπὶ γάμοις Ἀχιλλέως.
Ἐλθοῦσα δ' Αὐλίδ' ἡ τάλαιν', ὑπὲρ πυρᾶς
Μεταρσία ληφθεῖσ', ἑκαινόμην ξίφει.
Ἀλλ' ἐξέκλεψεν, ἔλαφον ἀντιδοῦσα μοι,
Ἄρτεμις Ἀχαιοῖς· διὰ δὲ λαμπρὸν αἰθέρα
Πέμψασά μ', εἰς τήνδ' ὦκισεν Ταύρων χθόνα,
Οὗ γῆς ἀνάσσει βαρβάροισι βάρβαρος
Θόας, ὃς, ὠκὺν πόδα τιθεὶς, ἴσον πτεροῖς,
Εἰς τοῦνομ' ἦλθε τόδε ποδωκείας χάριν.
Ναοῖσι δ' ἐν τοῖσδ' ἱερίαν τίθησί με,
Ὅθεν νόμοισι τοῖσιν ἥδεται θεὰ
Ἄρτεμις ἑορτῆς, τοῦνομ' ἧς καλὸν μόνον.
Τὰ δ' ἄλλα σιγῶ, τὴν θεὸν φοβουμένη.
Θύω γὰρ, ὅστις τῶν νόμων καὶ πρὶν πόλει,
Ὃς ἂν κατέλθῃ τήνδε γῆν Ἕλλην ἀνήρ.
Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισιν μέλει

Agamemnon, ex hujus terrae portu naves non
Deduces, priuſquam filiam tuam Iphigeniam Diana
Acceperit mactatam: quod enim annus pareret ille
Pulcherrimum, voviſti Luciferae te ſacrificaturum
Deae. Filiam itaque in domo tua conjunx Clytaemneſtra
Peperit, ad me titulum pulcherrimi referens,
Quam oportet te immolare. Et Ulyſſis artibus
A matre abduxerunt quaſi ad nuptias Achillis.
Cumque in Aulidem veniſſem miſera ſuper rogum
Sublimis collocata, *jam* occidebar gladio.
Verum *me* ſubduxit, cervam pro me ſubjiciens
Diana Graecis, et per lucidum aërem
Miſſam me collocavit in hac terra Taurorum,
In qua terra imperat barbaris barbarus
Thoas, qui celerem pedem ponens parem avibus,
Hoc nomen habet propter pedum celeritatem.
Templis autem in iſtis ſacerdotem me conſtituit,
Ubi delectatur dea hoſtiis ſingularibus Diana,
Et feſtis, quibus nomen tantum *eſt* honeſtum:
Immolo enim, cum mos iſte et ante civitati fuerit,
Quicunque huc appulerit vir Graecus.
Auſpicor quidem *ſacra*: caedes vero, aliis ſunt curae,
Nefandae intus in his templis Deae.

Caetera vero taceo, Deam reverita.
Jam vero quae nox praesens nova attulit visa,
Dicam ad aetherem, si quod hoc est remedium.
Videbar in somno, relicta hac terra,
Habitare Argis, et in mediis cubiculis virginalibus
Dormire: terrae autem tergum motu concuti:
Ego autem fugere, et foris stans fastigium intueri
Aedium cadere, et totam ruere contignationem
Dejectam humi ex summis postibus.
Unica vero relicta est columna, ut mihi videbatur,
Paternae domus: ex capitulo autem comam *videbatur*
Flavam demittere, vocemque hominis accipere.
Ego vero artem, quam hic exerceo, occidentem
Hospites, colens, aqua ipsam conspergebam, ut
Morti destinatam, lamentans. Sic autem somnium
Interpretor hoc: mortuus est Orestes, cujus sacrificium
Auspicata sum: columnae enim familiarum sunt
Liberi masculi: moriuntur autem, quos lavacra mea
Conspersserint. Haud tamen accommodare somnium
Hoc ad amicos possum: Strophio enim non erat
Filius, quando ego perii. Nunc igitur fratri volo
Dare inferias, praesens absenti, haec enim poterimus
Praestare, cum ancillis, quas nobis dedit Rex,

Ἄρρητ' ἔσωθεν τῶνδ' ἀνακτόρων θεᾶς.
Ἃ καινὰ δ' ἥκει νὺξ φέρουσα φάσματα,
Λέξω πρὸς αἰθέρ', εἴ τι δὴ τόδ' ἔς' ἄκος.
Ἔδοξ' ἐν ὕπνῳ, τῆσδ' ἀπαλλαχθεῖσα γῆς,
Οἰκεῖν ἐν Ἄργει, παρθένοισι δ' ἐν μέσαις
Εὕδειν, χθονὸς δὲ νῶτα σειέσθην σάλῳ,
Φεύγειν δὲ, κἄξω σᾶσα θριγκὸν εἰσιδεῖν
Δόμων πιτνόντα, πᾶν δ' ἐρείψιμον στέγος
Βεβλημένον πρὸς ὕδας ἐξ ἄκρων σταθμῶν.
Μόνος δ' ἐλείφθη στύλος, ὡς ἔδοξέ μοι,
Δόμων πατρῴων· ἐκ δ' ἐπικράνων κόμας
Ξανθὰς καθεῖναι, φθέγμα δ' ἀνθρώπῳ λαβεῖν.
Κἀγὼ τέχνην τήνδ', ἣν ἔχω, ξενοκτόνον
Τιμῶσ', ὕδραινον αὐτὸν, ὡς θανούμενον,
Κλαίουσα· τἶναρ δ' ὧδε συμβάλλω τόδε.
Τέθνηκ' Ὀρέστης, ᾧ κατηρξάμην ἐγώ.
Στύλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες·
Θνήσκουσι δ', ὧς ἂν χέρνιβες βάλωσ' ἐμαί.
Οὐδ' αὖ συνάψαι τἶναρ εἰς φίλους ἔχω.
Στροφίῳ γὰρ οὐκ ἦν παῖς, ὅτ' ὠλλύμην ἐγώ.
Νῦν ἦν ἀδελφῷ βέλομαι δῦναι χοάς,
Παρῶσ' ἀπόντι· ταῦτα γὰρ δυναίμεθ' ἄν
Σὺν προσπόλοισιν, ἃς ἔδωχ' ἡμῖν ἄναξ

Ἑλληνίδας γυναῖκας· ἀλλ' ἐξ αἰτίας
Οὕπω τινὸς πάρεισιν ἐς ἔμ' εἴσω δόμων,
Ἐν οἴσι ναίω, τῶνδ' ἀνακτόρων θεᾶς.
Ο. Ὅρα, φυλάσσε, μή τις ἐν σίδῳ βροτῶν.
Π. Ὁρῶ· σκοπῶμαι δ', ὄμμα πανταχῇ στρέφων.
Ο. Πυλάδη, δοκεῖ σοι μέλαθρα ταῦτ' εἶναι θεᾶς,
Ἔνθ' Ἀργόθεν ναῦν ποντίαν ἐσείλαμεν;
Π. Ἔμοι γ', Ὀρέστα· σοὶ δὲ συνδοκεῖν χρεών.
Ο. Καὶ βωμὸς, Ἕλλην οὐ καταστάζει φόνος;
Π. Ἐξ αἱμάτων γῆν ξάνθ' ἔχει τριχώμαλα.
Ο. Θριγκοῖς δ' ὑπ' αὐτοῖς σκῦλ' ὁρᾷς ἠρτημένα;
Π. Τῶν κατθανόντων τἀκροθίνια ξένων.
Ο. Ἀλλ' ἐγκυκλῆσαι ὀφθαλμὸν εὖ σκοπεῖν χρεών.
Ὦ Φοῖβε, ποῖ μ' αὖ τήνδ' ἐς ἄρκυν ἤγαγες
Χρήσας; ἐπειδὴ πατρὸς αἷμ' ἐτισάμην,
Μητέρα κατακτὰς, διαδοχαῖς δ' Ἐριννύων
Ἠλαυνόμεσθα, φυγάδες, ἕδρας χθονὸς,
Δρόμους τε πολλοὺς ἐξέπλησα καμπίμους.
Ἐλθὼν δέ σ' ἠρώτησα, πῶς τροχηλάτου
Μανίας ἂν ἔλθοιμ' εἰς τέλος, πόνων τ' ἐμῶν,
Οὓς ἐξεμόχθουν περιπολῶν καθ' Ἑλλάδα.
Σὺ δ' εἶπας ἐλθεῖν Ταυρικῆς μ' ὅρους χθονὸς,
Ἔνθ' Ἄρτεμις σὴ σύγγονος βωμοὺς ἔχει,

Graecas mulieres; ſed ob cauſam aliquam
Nondum accedunt ad me intra domum
In qua habito, hoc utique Templum Deae *Dianae*,
O. Vide, obſerva, ne quis homo ſit in via. P. Video,
Speculorque, convertens oculos in omnes partes.
O. Pylade, videturne tibi hoc eſſe templum Deae,
Ad quod ex Argis navem per mare direximus?
P. Mihi quidem *videtur*, Oreſtes: tibi vero idem
Videri decet. O. Et ara, ex qua Graecus ſtillat
Sanguis? P. Et ſanguine quidem rubra habet latera.
O. Pinnis vero ſub *templi* ſpolia videſne ſuſpenſa?
P. Interfectorum *exuvias* hoſpitum. O. Ergo
Oportet oculis in orbem circumactis bene ſpecular.
O Phoebe, quo me rurſus in haec retia duxiſti,
Edito oraculo? poſtquam paternam caedem ſum
Ultus, matre caeſa, tunc perpetuis vicibus Furiarum
Agitamur exules, extra ſedes patriae,
Curſuſque multos flexuoſos confeci.
Et veniens interrogavi te, quomodo agitantis *me*
Furoris tandem ad finem venirem, et meorum
Laborum, quos pertuli vagabundus per Graeciam.
Tu vero me juſſiſti venire in Tauricae terrae fines,
Ubi Diana ſoror tua aram habet,

Et rapere ſtatuam Deae, quam dicunt hic
In hoc templum de coelo decidiſſe:
Captam vero ſive dolo, ſive caſu aliquo,
Periculo impleto, Athenienſium terrae
Dare hanc, praeter hoc nihil ultra dictum fuit: Et his
Peractis *me* reſpirationem a laboribus habiturum
Dixiſti. Venio igitur, tuis obtemperans verbis, huc
In terram ignotam, *et* inhoſpitalem. Te autem
Interrogo, Pylade, tu enim adjutor mihi *es* hujus
Laboris, quid faciemus? munitiones enim murorum
Vides altas, utrum domus ſcalas
Exſcendemus? quomodo igitur latebimus?
An aerea clauſtra ſolventes vectibus?
Quorum nihil ſcimus: quod ſi aperientes portas
Capti fuerimus, ingreſſumque machinantes,
Moriemur. Verum priuſquam moriamur, navi
Fugiamus, qua huc navigavimus.
P. Fugere quidem non *eſt* tolerabile, neque
Conſuevimus: dei vero oraculum non *eſt* contemnendum.
Sed a templo recedentes, occultemus corpus
In antris, quae Pontus alluit aquis niger
Procul ab urbe, ne quis ſpeculator conſpicatus
Regibus dicat, et deinde per vim corripiamur.

Λαβεῖν τ' ἄγαλμα θεᾶς, ὅ φασιν ἔνθάδε
Εἰς τόνδε ναὸς ὀρανῶ πεσεῖν ἄπο.
Λαβόντα δ' ἢ τέχναισιν, ἢ τύχῃ τινὶ,
Κίνδυνον ἐκπλήσαντ', Ἀθηναίων χθονὶ
Δῦναι τόδ'· ἐνθένδ' ὧδε. ἐῤῥύθη πέρας·
Καὶ, ταῦτα δράσαντ', ἀμπνοὰς ἔξειν πόνων,
Ἥκω δὲ, πειθεὶς σοῖς λόγοισιν, ἐνθάδε
Ἄγνωστον εἰς γῆν, ἄξενον· σὲ δ' ἱξορῶ,
Πυλάδη· σὺ γάρ μοι τῶδε συλλήπτωρ πόνου·
Τί δρῶμεν; ἀμφίβληστρα γὰρ τοίχων ὁρᾶς
Ὑψηλά· πότερα δωμάτων πρὸς ἀμβάσεις
Ἐκβησόμεσθα; πῶς ἄρ' ἂν μάθοιμεν ἄν;
Ἢ χαλκότευκτα κλῆθρα λύσαντες μοχλοῖς;
Ὧν ὧδὲν ἴσμεν· ἢν δ' ἀνοίγοντες πύλας
Ληφθῶμεν, εἰσβάσεις τε μηχανώμενοι,
Θανούμεθ'· ἀλλὰ πρὶν θανεῖν, νεὼς ἔπι
Φεύγωμεν, ἧπερ δεῦρ' ἐναυσολήσαμεν.
Π. Φεύγειν μὲν οὐκ ἀνεκτὸν, ὧδ' εἰώθαμεν·
Τὸν τῆς θεᾶς δὲ χρησμὸν οὐ κακιστέον.
Ναῦν δ' ἁπαλλαχθέντε, κρύψωμεν δέμας
Κατ' ἄντρ', ἃ πόντος νοτίδι διακλύζει μέλας,
Νεὼς ἄπωθεν, μή τις, εἰσιδὼν σκάφος,
Βασιλεῦσιν εἴπῃ, κἄτα ληφθῶμεν βίᾳ.

Ὅταν δὲ νυκτὸς ὄμμα λυγαίας μόλῃ,
Τολμητέον τοι ξεστὸν ἐκ ναοῦ λαβεῖν
Ἄγαλμα, πάσας προσφέροντε μηχανάς.
Ὅρα δέ γ' εἴσω τριγλύφων, ὅποι κενὸν,
Δέμας καθεῖναι· τὼς πόνως γὰρ οἱ ἄγαθοὶ
Τολμῶσι· δειλοὶ δ' εἰσὶν ὐδὲν ὐδαμοῦ.
Ο. Οὗτοι μαχρὸν μὲν ἦλθομεν κώπῃ πόρον,
Ἐκ τερμάτων δὲ νόστον ἄρωμεν πάλιν.
Ἀλλ', εὖ γὰρ εἶπας, πειστέον· χωρεῖν χρεών
Ὅποι χθονὸς κρύψαντε λήσομεν δέμας.
Οὐ γὰρ τὸ τῆς θεᾶς γ' αἴτιον γενήσεται,
Πεσεῖν ἄχρηστον θέσφατον. Τολμητέον·
Μόχθος γὰρ ὐδεὶς τοῖς νέοις σκῆψιν φέρει.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ι. Εὐφαμεῖτ', ὦ Πόντου
Δισσὰς συγχωρύσας πέτρας
Εὐξείνου ναίοντες.
Ὦ παῖ τᾶς Λατοῦς,
Δίκτυν' ὐρεία,
Πρὸς σὰν αὐλὰν, εὐσύλων
Ναῶν χρυσήρεις θριγκοὺς,
Πόδα παρθένιον
Ὅσιον ὁσίας

Quando vero venerit oculos noctis obſcurae,
Audendum *erit* ex templo capere politam
Statuam omnes admovendo machinas.
Conſidera autem inter triglypha, an alicubi ſit
Vacuitas, corpori dimittendo. Labores *enim viri*
Fortes audent *ſubire*: ignavi vero nihil uſquam ſunt.
O. Eat: longum quidem iter remo venimus,
Ex finibus vero reditum inchoëmus iterum.
Quamobrem, recte enim dixiſti, parendum *eſt* oportet
Ire, ubi corpus occultantes lateamus:
Haud enim fiet ut Dei perfectum
Cadat irritum oraculum. Audendum *eſt*:
Labor enim nullus juvenibus excuſationem praebet.

MONOSTROPHICA.

C. Favete linguis, o Ponti
Gemina concurrentia ſaxa,
Euxini incolentes *homines*.
O filia Latonae
Dictynna montana,
Ad tuam aulam, pulchris columnis ornatorum
Templorum *ad* aureas pinnas,
Pedem virgineum
Sanctum, ſanctae

Clavigerae ſerva, immitto,
Graeciae bellicoſae turres,
Et muros, agrorumque nemoroſorum
Relinquens voluptatem,
Et paternae domus ſedem.
Adſum. Quid novi? quid es ſollicita?
Cur me ad templum duxiſti, duxiſti?
O filia illius, qui *ad* Trojae turres
Advexit inclyta claſſe
Mille navium innumeras haſtas,
O Atridarum inclytorum pulle.
I. O famulae flebilibus
Ut nondum, lamentis immoror,
Non-jucundi cantus edens vocem;
Lyra-deſtitutis elegis,
Heu, heu! et funereo luctu,
Quae mihi accidunt mala,
Fratrem meum
Lugens ob vitam.
Qualem vidi ſomniorum ſpeciem
Hac nocte, cujus abiit caligo.
Perii, Perii.
Non *eſt* domus paterna.

Κληδούχου δόλα πέμπω,
Ἑλλάδος εὐίππου πύργους,
Καὶ τείχη, χόρτων τ' εὐδένδρων
Ἐξαλλάξασ' Εὐρώπαν,
Πατρῴων οἴκων ἔδρας.
Χ. Ἔμολον· τί νέον; τίνα φροντίδ' ἔχεις;
Τί με πρὸς ναοὺς ἄγαγες, ἄγαγες;
Ὦ παῖ τᾶς Τροίας πύργους.
Ἐλθόντος κλεινᾷ σὺν κώπᾳ
Χιλιοναύτᾳ μυριοτεύχοις
Τῶν Ἀτρειδᾶν τῶν κλεινῶν.
Ι. Ὦ δμωαί, δυσθρηνήτοις
Ὡς θρήνοις ἔγκειμαι,
Τᾶς ὐκ εὐμούσου μολπᾶς βοᾶν
Ἀλύροις ἐλέγοις.
Ἔ, ἔ· ἐν κηδείοις οἰκτοισιν,
Αἴ μοι συμβαίνουσ' ἄταν,
Σύγγονον ἀμὸν κατα-
κλαιομένα ζωᾶς,
Οἵαν ἰδόμαν ὄψιν ὀνείρων
Νυκτὸς, τᾶς ἐξῆλθ' ὄρφνα.
Ὤλόμαν, ὠλόμαν·
Οὐκ εἰσ' οἶκοι πατρῷοι·

Οἴμοι, φροῦδος γένα.
Φεῦ, φεῦ, τῶν Ἀργει μόχθων.
Ἰὼ δαῖμον, ὃς τὸν
Μόνον με κασίγνητον συλᾷς,
Ἀΐδα πέμψας, ᾧ τάσδε
Χοὰς μέλλω, κρατῆρά τε
Τὸν φθιμένων,
Ὑδραίνειν γαίας ἐν νώτοις,
Πήγας τ' ὑρείων ἐκ μόχων,
Βάκχε τ' οἰνηρὰς λοιβάς,
Ξεσθὰν τε πόνημα μελισσᾶν,
Ἃ νεκροῖς θελκτήρια κεῖ-
τ'· ἀλλ' ἔνδος μοι πάγχρυσον
Τεῦχος, καὶ λοιβὰν αἰδᾶ.
Ὦ κατὰ γαίας
Ἀγαμεμνόνειον θάλος.
Ὡς φθιμένῳ τάδε σοι
Πέμπω· δέξαι δ'· ὑ γὰρ πάρος
Τύμβε σοι ξανθὰν χαίταν,
Οὐ δάκρυ' οἴσω.
Τηλόσε γὰρ δὴ σᾶς ἀπενάσθην
Πατρίδος, κέμᾶς· ἔνθα δοκίμα
Κεῖμαι σφαχθεῖσ' ἀ τλάμων.

Hei mihi, interiit *meum* genus.
Heu, heu, *propter* Argis labores.
Heu fatum, quod
Fratre, quem habui unicum, me spolias,
Quem ad inferos misisti: cui has
Inferias paro proculumque
Mortuorum
In terrae dorsum effundere.
Et fontes ex montanis vitulis *lacteos*,
Et Bacchi vinosam libationem,
Et flavarum labores apum,
Quae mortuorum delinimenta more recepta sunt.
Verum da mihi aureum
Vas, et libationem inferis:
O infra terram
Agamemnonium germen,
Tanquam mortuo haec tibi
Mitto. Tu vero accipe, non enim ante
Tuum sepulchrum tibi flavam comam,
Neque lachrymas adferam.
Procul enim absum a tua
Patria, et mea, ubi existimor
Jacere, misera, mactata.

C. Reſpondentes cantilenas,
Et hymnum Aſiaticum tibi
Barbaricum clamorem,
O domina, ſonabo,
Muſam lugubrem,
Mortuis gratam
Quam inter carmina Pluto
Laudat, ſine Paeane.
I. Heu mihi Atridarum calamitates.
Periit lumen ſceptrorum.
Heu paternos domos:
Aten naetae ſunt beatorum
Argis regum,
Principatum Labor autem ex laboribus
Circumdat, in gyrum actis equis
Volucribus. Mutans autem
Sacrum oculum tenebris aufugit ſol.
Aliis vero alius acceſſit
Dolor aedibus *propter* aureum agnum,
Caedes ad caedem,
Dolor ad dolorem.
Inde mactatorum ad epulas
Tantalidarum erumpit

Χ. Ἀντιψάλμυς ᾠδάς,
Ὕμνον τ' Ἀσιήταν σοι
Βάρβαρον ἰαχάν,
Δέσποιν', ἐξαυδάσω,
Τὰν ἐν θρήνοις μῶσαν,
Νέκυσιν μέλεον·
Τὰν ἐν μολπαῖς ἀίδας
Ὑμνεῖ, δίχα παιάνων.
Ι. Οἴμοι τῶν Ἀτρειδᾶν οἴκων,
Ἔρρει φόως σκήπτρων.
Οἴμοι πατρώων οἴκων.
Τίν' ἐκ τῶν εὐόλβων
Ἄργει βασιλέων
Ἀρχά· μόχθος δ' ἐκ μόχθων
Ἀΐσσει δινευσαις ἵπποισιν
Πτανοῖς, ἀλλάξας
Δ' ἐξέδρασ' ἱερὸν ὄμμ' αὐγᾶς ἄλιος,
Ἄλλοις δ' ἄλλα προσέβα
Χρυσέας ἀρνὸς μελάθροις ὀδύνα,
Φόνος ἐπὶ φόνῳ,
Ἄχεα ἄχεσιν.
Ἔνθεν τῶν πρόσθεν δμαθέντων Ταντα λιδᾶν ἐκβαίνει

Ποινά γ' ἐς οἴκους σπεύδει
Δ' ἀσπίδας ἐπὶ σοὶ δαίμων,
Ἐξ ἀρχᾶς μοι δυσδαίμων,
Δαίμων τᾶς ματρὸς ζώνας·
Καὶ, νυκτὸς κείνας ἐξ ἀρχᾶς,
Λοχείαν φερέπαν παιδείαν
Μοῖραι συντείνουσι θεαὶ,
Ἃ μναστευθεῖσ' ἐξ Ἑλλάνων,
Ἂν, πρωτόγονον θάλος ἐν θαλάμῳ,
Λήδας ἀ τλάμων κύρα
Σφάγιον, πατρῴα λώβα,
Καὶ θῦμ' ὐχ εὐγάθητον
Ἔτεκεν, ἔτρεφεν εὐκταίαν
Ἱππείοισιν ἐν δίφροισι
Ψαμάθων Αὐλίδος ἐπέβασαν
Νύμφαιον, οἴμοι δύσνυμφον,
Τῷ τᾶς Νηρέως κύρας.
Αἴ, αἴ· νῦν δ' ἀξείνα πόντα ξείνα
Δυσχόρτους οἴκους ναίω,
Ἄγαμος, ἄτεκνος, ἄπολις, ἄφιλος.
Οὐ τὰν Ἄργει μέλπομ' Ἥραν,
Οὐδ' ἰσοῖς ἐν καλλιφθόγγοις
Κερκίδι Παλλάδος Ἀθίδος εἰκὼ

Furia ultrix in familiam; festinat autem
Perfida rependere daemon
Ex initio mihi invidens
Daemon uteri materni,
Cui noctis connubialis ab initio
Partum infantis infelicis
Fatales Deae portenderunt,
Quam, primogenitum germen in thalamo,
Quae petita Illa in connubium a Graecis est
Ledae infelix filia,
Victimam patris flagitio,
Et non jucundum oblectamentum
Peperit, *et* educavit; votivam vero
Equestribus in curribus
In Arenas Aulidis detulerunt
Sponsam, heu *me* infelicem sponsam,
Filiae Nerei filio.
Heu, heu: nunc inhospitalis Ponti hospes
Inamoenas domos habito,
Sine nuptiis, sine liberis, sine civitate, sine amicis:
Non canens Junonem Argivam,
Nec telis in argutis
Radio Palladis Atticae imaginem, et

Titanum varians.
Sed sanguinem stillantium hospitum,
Luctuosam cruentans Aten circa Aras,
Vocemque ejulantium miserabilem,
Emmittentiumque lachrymas miserabiles,
Nunc vero illorum quidem me *subit*
Oblivio; hunc vero Argis mortuum
Deploro *meum* fratrem,
Quem reliqui lactentem
Adhuc infantulum, adhuc tenellum,
Adhuc germen in manibus
Matris, ad pectoraque *pendentem*,
Argis sceptrigerum Orestem.

IAMBI.

C. Atqui his relinquens littus marinum
Pastor venit tibi significaturus aliquid novi.
P. O filia Agamemnonis, et Clytaemnestrae proles,
Audi novum ex me nuncium.
I. Quid vero est quod me a praesenti luctu deturbat?
P. Venerunt in terram, concurrentes *Cyaneas*
Navi fugientes, *huc* duo adolescentes,
Deae grata victima, et sacrificium
Dianae: aquam igitur, lustralem et initiationes

Τιτάνων ποικίλλουσα,
Ἀλλ' αἱμορῥάντων δυσφόρμιγ-
γα ξείνων αἱμάσσουσ' ἄταν,
Βωμοὺς οἰκτράν τ' αἰαζόντων,
Οὐδ' ἄνοικτόν τ' ἐκβαλλόντων δάκρυον.
Καὶ νῦν κείνων μέν μοι
Λάθα, τὸν δ' Ἄργει δμαθέντα
Κλαίω σύγγονον·
Ὃν ἔλιπον ἐπὶ μασὶ δίῳ
Ἔτι βρέφος, ἔτι νέον,
Ἔτι θάλος ἐν χερσὶ
Ματρὸς, πρὸς ς έρνοισί-
τ', Ἄργει σκηπτοῦχον Ὀρέσαν.

IAMBOI.

Χ. Καὶ μὴν ὅδ', ἀκτὰς ἐκλιπὼν θαλασσίους,
Βεβορβὸς ἥκει, σημανῶν τί σοι νέον.
Β. Ἀγαμέμνονος παῖ, ὦ Κλυταιμήστρας τέκνον,
Ἄκουε καινῶν ἐξ ἐμοῦ κηρυγμάτων.
Ι. Τί δ' ἐστὶ τοῦ παρόντος ἐκπλῆσσον λόγου;
Β. Ἕλκουσιν εἰς γῆν Κυανέαν Συμπληγάδα,
Πλάτῃ φυγόντες, δίπτυχοι ναυλαι,
Θεᾷ φίλον πρόσφαγμα καὶ θυτήριον
Ἀρτέμιδι· χέρνιβας δὲ καὶ κατάργματα

Οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη;
Ι. Ποδαποί; τίνος γῆς ὄνομ' ἔχουσιν οἱ ξένοι;
Β. Ἕλληνες· ἓν τοῦτ' οἶδα, κἀ περαιτέρω.
Ι. Οὐδ' ὄνομ' ἀκούσας οἶδα τῶν ξένων φράσαι;
Β. Πυλάδης ἐκλήζεθ' ἅτερος πρὸς θατέρου.
Ι. Τοῦ συζύγου δὲ τοῦ ξένου τί τὄνομ' ἦν;
Β. Οὐδεὶς τόδ' οἶδεν· οὐ γὰρ εἰσηκούσαμεν.
Ι. Πῶς δ' εἶδετ' αὐτούς, καὶ τυχόντες εἵλεθε;
Β. Ἀκραις ἐπὶ ῥηγμῖσιν ἀξένου πόρου.
Ι. Καὶ τίς θαλάσσης βουκόλοις κοινωνία;
Β. Βοῦς ἤλθομεν νίψοντες ἑναλίᾳ δρόσῳ.
Ι. Ἐκεῖσε δὴ 'πάνελθε, πῶς νιν εἵλετε;
Τρόπῳ θ' ὁποίῳ; τοῦτο γὰρ μαθεῖν θέλω.
Χρόνιοι γὰρ ἦκεσ'· οὐδέπω βωμὸς θεᾶς
Ἑλληνικαῖσιν ἐξεφοινίχθη ῥοαῖς.
Β. Ἐπεὶ τὸν εἰσρέοντα διὰ Συμπληγάδων
Βοῦς ὑλοφορβὸς πόντον εἰσεβάλλομεν,
Ἦν τις διαῤῥῳξ κυμάτων πολλῷ σάλῳ
Κοιλωπὸς ἀγμὸς, πορφυρευτικαὶ ςέγαι.
Ἐταῦθα δισσοὺς εἶδέ τις νεανίας
Βοφορβὸς ἡμῶν, κἀπεχώρησεν πάλιν,
Ἀκροισι δακτύλοισι πορθμεύων ἴχνος.
Ἔλεξε δ'· οὐχ ὁρᾶτε; δαίμονες τινες

Debes mature paratas facere.

I. Cujates *sunt?* cujus terrae nomen habent hoſpites
Iſti? P. Graeci: hoc unum tantum ſcio, et nil ulterius
I. Ne nomen quidem hoſpitum audiens dicere potes?
P. Pylades alter ab altero appellabatur.
I. Socii vero hoſpitis quodnam erat nomen?
P. Nullus hoc novit; non enim audivimus.
I. Quomodo igitur eos vidiſtis, et inventos
Cepiſtis? P. In littore extremo inhoſpitalis Ponti.
I. Et quod cum mari paſtoribus *eſt* commercium?
P. Boves invenimus lavaturi marino rore.
I. Huc igitur redi, quomodo eos nacti cepiſtis?
Et quali modo? hoc enim ſcire cupio.
Poſt longum tmepus enim *huc* veniunt; nec ara Deae
Nuper madefacta eſt Graeco ſanguine,
P. Poſtquam ad influentem per Symplegades
Pontum boves deduximus Sylvicolas,
Eſt quaedam abrupta fluctuum frequenti agitatione
Concava ſpelunca, purpuras captantium tecta.
Hic geminos juvenes vidit quidam
Paſtor noſtrum, et receſſit retro,
Summis *pedum* digitis relegens veſtigium,
Et dixit: non videtis? daemones quidam

Hic ſedent iſti: quidam vero de nobis religioſior
Suſtulit manus et adoravit intuens:
O marinae Leucotheae fili, navibus cuſtos,
O domine Palaemon, ſis nobis propitius:
Sive in littore ſedetis vos, Gemini, Caſtor et Pollux,
Sive Nerei chara propago, qui generoſum
Genuit quinquaginta Nereidum chorum,
Alius vero quidam vanus impietate audax,
Riſit *has* preces, nautaſque naufragos
Sedere *in* ſpecu metu *noſtri* moris dixit,
Audientes quod hic mactemus hoſpites.
Viſus autem *hic* eſt recte dixiſſe pleriſque noſtrum,
Et venari Deae victimas uſitatius viſum eſt.
Interea vero rupem alter peregrinorum relinquens
Stetit, caputque quaſſavit ſurſum, *et* deorſum,
Et ingemuit tremens ſummas ulnas,
Inſania furens, et clamabat ſicut venator:
Pylade, vides hanc? hanc vero non vides
Inferorum dracaenam, ut me vult interficere,
Horrendis viperis in me ruens inſtructa?
Altera vero ſpirans ignem ex faucibus et necem
Remigat alis, matrem meam *in* ulnis
Tenens, et ſaxeam molem, ut injiciat mihi

Θάσσουσιν οἵδε. Θεοσεβὴς δ' ἡμῶν τις ὢν
Ἀνέσχε χεῖρα, καὶ προσεύξατ' εἰσιδών·
Ὦ ποντίας παῖ Λευκοθέας, νεῶν φύλαξ,
Δέσποτα Παλαίμον, ἵλεως ἡμῖν γενοῦ·
Εἴτ' ὢν ἐπ' ἀκταῖς θάσσετον Διοσκόρω,
Ἢ Νηρέως ἀγάλμαθ', ὃς τὸν εὐγενῆ
Ἔτικτε πεντήκοντα Νηρήδων χορόν.
Ἄλλος δέ τις μάταιος, ἀνομίᾳ θρασὺς,
Ἐγέλασεν εὐχαῖς· ναυτίλους δ' ἐφθαρμένους
Θάσσειν φάραγγ' ἔφασκε, τῷ νόμου φόβῳ,
Κλύοντας, ὡς θύοιμεν ἐνθάδε ξένους.
Ἔδοξε δ' ἡμῶν εὖ λέγειν τοῖς πλείοσιν,
Θηρᾶν τε τῇ θεῷ σφάγια τἀπιχώρια.
Κἄν τῷδε πέτραν ἄτερος λιπὼν ξένων
Ἔσῃ, κάρα τε διετίναξ' ἄνω κάτω,
Καὶ πεσέναξεν, ὠλένας τρέμων ἄκρας,
Μανίαις ἀλαίνων, καὶ βοᾷ, κυναγὸς ὥς·
Πυλάδη, δέδορκας τηνδέ; τήνδε δ' ἐχ' ὁρᾷς
Ἅιδου δράκαιναν, ὥς με βάλεται κτανεῖν,
Δειναῖς ἐχίδναις εἰς ἔμ' ἐσομωμένη;
Ἣ δ', ἐκ χιτώνων πῦρ πνέουσα καὶ φόνον,
Πτεροῖς ἐρέσσει, μητέρ' ἀγκάλας ἐμὴν
Ἔχουσα, πέτρινον ὄχθον ὡς ἐπεμβάλῃ.

Οἴμοι, κτενεῖ με· ποῖ φύγω; παρῆν δ' ὀρᾷν
Οὐ ταυτὰ μορφῆς σχήματ'· ἀλλ' ἠλλάσσετο
Φθογγάς τε μόχων, καὶ κυνῶν ὑλάγματα,
Ἃ φάσ' Ἐρινῦς ἰέναι μιμήματα.
Ἡμεῖς δὲ συγαλέντες, ὡς θανούμενοι,
Σιγῇ καθήμεθ'· ὁ δὲ, περισπάσας ξίφος,
Μόχους ὁρούσας εἰς μέσας, λέων ὅπως,
Παίει διόρῳ λαγόνας, εἰς πλευρὰς ἰείς,
Δοκῶν Ἐρινῦς θεὰς ἀμύνεσθαι τάδε,
Ὡς αἱματηρὸν πέλανον ἐξανθεῖν ἁλός.
Κἄν τῷδε πᾶς τις, ὡς ὁρᾷ βεφόρβια
Πίπτοντα καὶ πορθούμεν', ἐξωπλίζετο,
Κόχλους τε φυσῶν, συλλέγων τ' ἐγχωρίους·
Πρὸς εὐτραφεῖς γὰρ καὶ νεανίας ξένους
Φαύλως μάχεσθαι βυκόλους ἡγούμεθα.
Πολλοὶ δ' ἐπληρώθημεν ἐν μικρῷ χρόνῳ.
Πίπτει δὲ μανίας πίτυλον ὁ ξένος μεθείς,
Στάζων ἀφρῷ γένειον· ὡς δ' ἐσείδομεν
Πρᾶγμα πεσόντα, πᾶς ἀνὴρ ἔχειν πόνον,
Βάλλων, ἀράσσων· ἄτερος δὲ τοῖν ξένοιν
Ἀφρόν τ' ἀπέψα, σώματός τ' ἐτημέλει,
Πέπλων τε πρὸπάλυπτεν εὐπήνους ὑφάς,
Καραδοκῶν μὲν τἀπιόντα τραύματα.

Hei mihi, interficiet me: quo fugiam? licebat autem
Videre non eaſdem terroris ſpecies, ſed varians edebat
Sonoſque vitulorum, et canum latratus;
Quas imitationes *vocum* aiunt emittere Furias.
Nos vero metu contracti, tanquam morituri,
Tacite ſedebamus. Ille vero manu diſtricto gladio,
Vitulos ruens in medios, ceu leo,
Caedit ferro, ilia in lata mittens,
Exiſtimans Furias Deas ſe tunc propulſare,
Adeo ut cruenta ſpuma emergeret ex mari.
Interea vero unuſquiſque ubi videt
Cadentes et vaſtatos boum greges, armabatur,
Et conchas inflans, et congregans indigenas:
Nam adverſus generoſos, et robuſtos hoſpites,
Invalidos pugna fore paſtores putabamus:
Multi igitur convenimus exiguo tempore.
Cadit autem remiſſo ſtimulo furoris hoſpes,
Manans ſpuma mentum: ut vero vidimus *rem*
Commode *nobis* cecidiſſe, omnis vir ſatagebat,
Jaciens, pulſans: alter vero hoſpitum,
Spumamque detergebat, corporiſque curam gerebat,
Veſtiumque bene-textam telam praetendebat,
Obſervans quidem caute venientis vulnera,

Amicum vero virum officiis bene curans, mentis
Vero compos factus hospes, ex lapsu cito surgens,
Animadvertit procellam hostium imminentem *sibi*,
Et calamitatem prope sibi admotam,
Ingemuitque. Nos vero non intermisimus saxa
Jacere, alius aliunde instans.
Tum vero atrocem adhortationem audivimus:
Pylade moriemur: verum moriamur honestissime,
Sequere me, districtum ensem tenens manu.
Postquam autem conspeximus geminos hostium vibratos
Enses, fuga promontoriales implevimus sylvas.
Sed cum fugeret aliquis, alii instantes
Percutiebant eos; cum autem hos pepulissent,
Iterum, quae pars prius cesserat, pulsabat saxis.
Sed *res* erat incredibilis. Innumeris enim ex manibus
Nullus has Deae victimas ferire poterat, lapides
Jaciens. Vix enim *nunc*, non audendo quidem eas
Cepimus: sed globo facto circumdantes extorsimus
Saxis ex manibus enses, ad terram vero genua
Prae fatigatione demiserunt. Ad regem autem hujus
Terrae adduximus ipsos. Ille intuitus *eos*, quam
Celerrime ad lavacra et ad mactationem misit tibi.
Opta vero tales, o virgo, tibi hospitum

Φίλον δὲ θεραπείαισιν ἄνδρ' εὐεργετῶν.
Ἔμφρων δ' ἀναΐξας ὁ ξένος πεσήματος,
Ἔγνω κλύδωνα πολεμίων προσκείμενον,
Καὶ τὴν παροῦσαν συμφορὰν αὐτοῖν πέλας·
Ὤμωξέ θ'· ἡμεῖς δ' ὡς ἀνίεμεν πέτρας
Βάλλοντες, ἄλλος ἄλλοθεν προσκείμενοι.
Οὗ δὴ τὸ δεινὸν παρακέλευσμ' ἠκούσαμεν·
Πυλάδη, θανούμεθ'· ἀλλ' ὅπως θανούμεθα
Κάλλιστ', ἔπος μοι, φάσγανον σπάσας χερί.
Ὡς δ' εἴδομεν δίπαλτα πολεμίων ξίφη,
Φυγῇ λεπαίας ἐξεπίμπλαμεν νάπας.
Ἀλλ' εἰ φύγοι τις, ἄτεροι προσκείμενοι
Ἔβαλλον αὐτούς· εἰ δὲ τύχοι ὡσαίατο,
Αὖτις τὸ νῦν ὑπεῖκον ἤρασσεν πέτρος.
Ἀλλ' ἦν ἄπιστον· μυρίων γὰρ ἐκ χερῶν
Οὐδεὶς τὰ τῆς θεᾶς θύματ' εὐτύχει βαλών.
Μόλις δέ νιν τόλμῃ μὲν ἐχειρούμεθα,
Κύκλῳ δὲ περιβάλλοντες, ἐξεκλέψαμεν
Πέτροισι χειρῶν φάσγαν'· εἰς δὲ γῆν γόνυ
Καμάτῳ καθεῖσαν· πρὸς δ' ἄνακτα τῆσδε γῆς
Κομίζομέν νιν· ὃ δ' ἐσιδὼν ὅσον τάχος
Ὡς χέρνιβάς τε καὶ σφάγι' ἐξέπεμπέ σοι.
Εὔχου δὲ τοιάδ', ὦ νεᾶνι, σοὶ ξένων

Σφάγια παρεῖναι· κἂν ἀναλίσκῃς ξένους
Τοιούσδε, τὸν σὸν Ἑλλὰς ἀποτίσει φόνον,
Δίκας τίνουσα τῆς ἐν Αὐλίδι σφαγῆς.
Χ. Θαυμάς' ἔλεξας τὸν φανέντ', ὅς ἰς ποτε
Ἕλληνος ἐκ γῆς πόντον ἦλθεν ἄξενον.
Ι. Εἶεν· σὺ μὲν κομίζε τὰς ξένας μολών·
Τὰ δ' ἐνθάδ' ἡμεῖς οἷα φροντιώμεθα.
Ὦ καρδία τάλαινα, πρὶν μὲν εἰς ξένας
Γαληνὸς ἦσθα καὶ φιλοικτίρμων ἀεί,
Εἰς τὸ μόφυλον ἀναμετρυμένη δάκρυ,
Ἕλληνας ἄνδρας ἡνίκ' εἰς χέρας λάβοις.
Νῦν δ' ἐξ ὀνείρων, οἷσιν ἠγριώμεθα,
Δοκοῦσ' Ὀρέστην μηκέθ' ἥλιον βλέπειν,
Δύσνουν με λήψεσθ' οἵ τινές ποθ' ἥκετε.
Καὶ τοῦτ' ἄρ' ἦν ἀληθές· ἠχθόμην, φίλαι·
Οἱ δυστυχεῖς γὰρ τοῖσιν εὐτυχεστέροις,
Αὐτοὶ κακῶς πράξαντες, ὦ φρονοῦσιν εὖ.
Ἀλλ' οὔτε πνεῦμα διόθεν ἦλθε πώποτε,
Οὐ πορθμὶς, ἥτις διὰ πέτρας Συμπληγάδας
Ἑλένην ἀπήγαγ' ἐνθάδ', ἥ μ' ἀπώλεσεν,
Μενέλαόν θ', ἵν' αὐτὸς ἀντετιμωρησάμην,
Τὴν ἐνθάδ' Αὐλιν ἀντιθεῖσα τῆς ἐκεῖ,
Οἵ μ', ὥστε μόχον, Δαναΐδαι χειρώμενοι

Victimas adeſſe, et ſi mactes hoſpites
Tales, Graecia compenſabit tuam caedem,
Pendens poenam caedis in Aulide. C. Mira
Dixiſti de illo, qui conſpectus eſt, quicunque tandem
Ex Graecia, qui venit ad Pontum inhoſpitalem.
I. Bene eſt: tu igitur vale, et adduc hoſpites.
Quae vero hic facienda ſunt ſacra, nos curabimus.
O miſerum cor, prius quidem erga hoſpites
Tranquillum fuiſti, et ſemper miſericors,
Cognationi lachrymam impertiens,
Quoties Graecos viros in manus acciperes.
Nunc vero ex ſomniis, quibus efferatae ſumus,
Exiſtimans Oreſtem non amplius ſolem intueri,
Malevolam *vobis* me nanſciſcemini, quicunque tandem
huc veneritis. Et ſi ſomnium verum ſit, praetextus
Fuerit, o amicae: infelices enim beatioribus,
Omnia, ut, conſentaneum erat, gerentes, non bene
Volunt. Verum nec ventus a Jove *miſſus huc* venit
Unquam, nec navis, quae per ſaxa concurrentia
Helenam adduxerit huc, quae me perdidit:
Nec Menelaum, ut ipſos viciſſim ulciſcerer,
Hic *ſitam* Aulidem opponens illi, quae illic *eſt*,
Ubi Dianaidae me, ſicut juvencam, capientes

Mactaverunt : ſacerdos vero fuit pater, qui me
Genuit. Hei mihi, malorum enim illorum non poſſum
Non meminiſſe : quoties ad genas manus ejaculata
Sum prudens a genibus patris,
Dicens haec ? o pater, ſponſa fio
Nuptiarum turpium a te : mater vero mea,
Dum tu *me* interficis, et Argivae nunc
Celebrant Hymenaeis, et perſonat cantu fiſtulae tota
Aula, ego vero interea interficior a te.
Pluto igitur erat Achilles, non *autem* Pelei filius,
Quem mihi promiſiſti ſponſum : in curruum vero
Vehiculis ad cruentas nuptias duxiſti dolo.
Ego vero tenuia per velamina oculos
Conjiciens, nec fratrem hunc cepi manibus,
Qui nunc periit : neque ſorori oſculum
Dedi prae pudore, tanquam itura ad Pelei
Aedes; ac multas diſtuli ſalutationes
In aliud tempus, ut iterum Argos reditura.
O miſer, ſi es mortuus, ex quam praeclaris rebus
Periiſti, Oreſtes, et patris invidenda fortuna
Deae vero damno commenta,
Quae, ſi quis quidem mortalium patrarit caedem,
Aut etiam partum, aut cadavera attigerit manu,

Ἔσφαζον· ἱερεὺς δ' ἦν ὁ γεννήσας πατήρ.
Οἴμοι· κακῶν γὰρ τῶν τότ' οὐκ ἀμνημονῶ,
Ὅσας γενείου χεῖρας ἐξηκόντισα
Γονάτων τε τῶν τεκόντος ἐξαρτωμένη,
Λέγουσα τοιάδ'· ὦ πάτερ, νυμφεύομαι
Νυμφεύματ' αἰσχρὰ πρὸς σέθεν· μήτηρ δ' ἐμὴ,
Σέθεν κατακτείνοντος, Ἀργεῖαι τέ νιν
Ὑμνοῦσιν ὑμεναίοισιν· αὐλεῖται δὲ πᾶν
Μέλαθρον· ἡμεῖς δ' ὀλλύμεσθα πρὸς σέθεν.
Ἅιδης Ἀχιλλεὺς ἦν ἄρ', οὐχ ὁ Πηλέως,
Ὃν μοι προσεῖπας πόσιν· ἐν ἁρμάτων δ' ὄχοις,
Εἰς αἱματηρὸν γάμον ἐπόρθμευσας δόλῳ.
Ἐγὼ δὲ, λεπτῶν ὄμμα διὰ καλυμμάτων
Ἔχουσ', ἀδελφὸν τοῦτον εἰλόμην χεροῖν,
Ὃς νῦν ὄλωλεν· οὐ κασιγνήτη σ' ὁμῷ
Συνῆψ' ὑπ' αἰδοῦς, ὡς ἴοῦσ' εἰς Πηλέως
Μέλαθρα· πολλὰ δ' ἀπεθέμην ἀσπάσματα
Εἰσαῦτις, ὡς ἥξουσ' ἐς Ἄργος αὖ πάλιν.
Ὦ τλῆμον, εἰ τέθνηκας, ἐξ οἵων κακῶν
Ἔρρεις, Ὀρέστα, καὶ πατρὸς ζηλωμάτων.
Τὰ τῆς θεοῦ δὲ μέμφομαι σοφίσματα,
Ἥτις, βροτῶν μὲν ἥν τις ἅψηται φόνου,
Ἢ καὶ λοχείας, ἢ νεκροῦ θίγῃ χεροῖν,

Βωμῶν ἀπείργει, μυσαρὸν ὡς ἡγεμένη.
Αὐτὴ δὲ θυσίαις ἥδεται βροτοκτόνοις.
Οὐκ ἔσθ' ὅπως ἔτεκεν ἂν ἡ Διὸς δάμαρ,
Λητώ, τοσαύτην ἀμαθίαν· ἐγὼ μὲν οὖν
Τὰ Ταντάλου θεοῖσιν ἑστιάματα
Ἄπιστα κρίνω, παιδὸς ἡδονὴν βορᾶς.
Τοὺς δ' ἐνθάδ', αὐτοὺς ὄντας ἀνθρωποκτόνους,
Εἰς τὸν θεὸν τὸ φαῦλον ἀναφέρειν δοκῶ.
Οὐδένα γὰρ οἶμαι δαιμόνων εἶναι κακόν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Κυάνεαι, κυάνεαι
Σύνοδοι θαλάσσας.
Ἦν Οἶστρος ὁ ποτώμενος Ἀργόθεν
Εὔξενον ἐπ' οἶδμα
Διεπέρασέν ποτ',
Ἀσιήτιδα γαῖαν
Εὐρώπας διαμείψας.
Τίνες ποτ'; ἆρα τὸν εὔυδρον
Καὶ δονακόχλοα λιπόντες Εὐρώταν,
Ἢ ῥεύματα σεμνὰ Δίρκας,
Ἔβασαν, ἔβασαν ἄμικτον
Αἶαν, ἔνθα κόρα

Eam arcent ab ara, ut impurum existimans:
Ipsa vero delectatur hostiis humanis.
Nullo modo peperit Jovis conjux
Latona tantam absurditatem: ego etiam
Tantali epulationem diis *exhibitam* incredibilem
Judico, *Deos scilicet* pueri esu delectatos esse.
Hujus vero regionis incolas, quod sua natura sint
Homicidae, in Deum culpam *suam* transtulisse puto
Neminem enim deorum malum esse censeo.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

C. Caerulei, caerulei
Congressus maris,
Quod Oestro percita *Io* volans ab Argis
In Euxinum mare
Trajecit olim,
Asiaticum solum
Europa mutans.
Quinam? An aquosum,
Et arundine-virentem relinquentes Eurotam,
Sacraque Dirces fluenta, venerunt,
Venerunt *in* hospitum-commercia-fugientem
Terram, ubi puella

Spargit, circa aras,
Et columnas tem-
plorum, ſanguinem humanum ?

ANTISTROPHE I.

Nimirum impetuoſis abiegnis
Utrinque-navem-agitantibus remis
Per marinos fluctus urſerunt
Navale vehiculum,
Et auris vela ferentibus,
Avarum certamen
Exercentes domuum gratia.
Dulcis enim ſpes eſt, in
Perniciem vitarum, inſatiabilis hominibus,
Divitiarum onus, qui quaerunt
Errabundi per fluctus, urbeſque
Barbaricas tranſeuntes :
Inepti ſententiis,
Quibus ſors divitiarum magnum quid videtur,
Diis enim inter media habetur.

STROPHE 2.

Quomodo Phineios nunquam tranquillos
Scopulos tranſiverunt,
Juxta inhumanum litus

Διατέγγει βωμὰς,
Καὶ περὶ κίονας ναῶν αἷμα βρότειον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Δ'

Ἢ ῥοθίοις εἰλατίνοις,
Δικρότοισι κώπαις,
Ἔπλευσαν ἐπὶ πόντια κύματα
Ναΐων ὄχημα
Λινοπόροις αὔραις,
Φιλόπλουτον ἅμιλλαν
Αὔξοντες μελάθροισιν.
Φίλα γὰρ ἐλπὶς ἐγένετ', ἐπὶ
Πήμασι βροτῶν, ἄπλητος ἀνθρώποις,
Ὅλβου βάρος οἳ φέρονται
Πλάνητες ἐπ' οἶδμα, πόλεις τε
Βαρβάρους περῶντες.
Κεναὶ δόξαι· γιώμα
Δ' οἷς μὲν ἄκαιρος ὄλβου,
Τοῖς δ' εἰς μέσον ἥκει.

ΣΤΡΟΦΗ Ε'.

Πῶς τὰς συνδρομάδας πέτρας,
Πῶς Φινείδας ἀΰπνους
Ἀκτὰς ἐπέρασαν,

Παράλιον αἰγιαλὸν
Ἐπ' Ἀμφιτρίτας ῥοθίῳ
Δραμόντες; ὅπῃ πεντήκοντα κοραῖ
Τῶν Νηρήδων χοροὶ
Μέλπῃσιν ἐγκυκλίοις,
Καὶ πλησιστοῖσι πνοαῖς,
Συριζόντων κατὰ πρύμναν
Εὐναίων πηδαλίων,
Αὔραις ἐννοτίαις, ἢ
Πνοαῖσι Ζεφύρου, τὰν
Πολυόρνιθον ἐπ' αἶαν,
Λευκὰν ἀκτὰν Ἀχιλῆος,
Δρόμῳ καλλιγαθέᾳ. Εὔ-
ξεινον κατὰ πόντον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Εἴθ' εὐχαῖσι δεσποσύνας
Λήδας Ἑλένα φίλα παῖς
Ἐλθοῦσα τύχοι, τὰν
Τρῳάδα λιποῦσα πόλιν,
Ἵν', ἀμφὶ χαίταν δρόσον αἱ-
ματηρὰν ἐλιχθεῖσα, λαμοτόμῳ
Δεσποίνας χερὶ θάνῃ,
Ποινὰς δοῦσ' ἀντιπάλῳ.

In Amphitritae aestu
Currentes, ubi quinquagiata puellarum
Nereidum chori
Ludunt in orbem semper,
Quamvis implentibus vela flatibus,
Stridenti ad puppim
Firmo gubernaculo,
Auris australibus, aut
Zephyri flatibus,
Ad terram avibus abundantem,
Et planum littus, Achillis
Cursus pulchro stadio celebres, Euxinum ad Pontum.

ANTISTROPHE 2.

Utinam *pro* votis Dominae
Helena, Ledae chara filia,
Huc aliquo casu veniret,
Relicta Trojana urbe:
Ut circa capillum aqua lustrali
Letifera conspersa guttur secante
Manu dominae moreretur,
Dans poenas mutuas.

Jucundiſſimum autem nuncium
Acciperemus, ex Graeciae terra
Nautarum ſi quis *huc* veniret,
Servitutis meae miſe-
rae laboribus finem impoſiturus. Etenim
Somnio par dicerem
In aedibus, et urbe paterna,
Jucundis ſermonibus frui:
Quod gaudium divitibus aliiſque commune eſt.

ANAPAESTI.

I. Verum iſti manus geminis vinculis
Vincti veniunt nova
Deae victima. Tacete, o amicae.
Graecorum enim primitiae jam
Iſtae ad templum prope veniunt,
Neque nuncios falſos nunciavit
Paſtorius vir.
C. Veneranda, ſi haec tibi grata
Urbs haec perficit, accipe victimas,
Quas apud nos mos, non pias
Graecis, dans exhibet.

IAMBI.

I. Eſto.

Ἥδις' ἂν τήνδ' ἀγγελίαν
Δεξαίμεθ', Ἑλλάδος ἐκ γᾶς
Πλωτήρων εἴ τις ἔβα,
Αὐλείας ἐμέθεν δει-
λαίας παυσίπονος· καὶ
Γὰρ ὀνείρασι συμβαίην
Οἴκοις, πόλει τε πατρῴᾳ
Τερπνῶν ὕμνων ἀπολαύειν,
Κοινὰν χάριν ὄλβῳ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ι. Ἀλλ' οἵδε, χέρας δεσμοῖς διδύμοις
Συνερειθέντες, χωρῆσι νέον
Πρόσφαγμα θεᾶς· σιγᾶτε, φίλαι.
Τὰ γὰρ Ἑλλήνων ἀκροθίνια δὴ
Ἐν ναοῖσι πέλας τάδε βαίνει,
Οὐδ' ἀγγελίας ψευδεῖς ἔλαχεν
Βαφορβὸς ἀνήρ.
Χ. Ὦ πότνι', εἴ σοι τάδ' ἀρεσκόντως
Πόλις ἥδε τελεῖ, δέξαι θυσίας,
Ἃς ὁ παρ' ἡμῖν νόμος οὐχ ὁσίας
Ἕλλησι διδοὺς ἀναφαίνει.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ι. Εἶεν·

Τὰ τῆς θεοῦ μὲν πρῶτον ὡς καλῶς ἔχῃ,
Φροντιςέον μοι· μέθετε τῶν ξένων χέρας,
Ὡς, ὄντες ἱεροὶ, μηκέτ' ὦσι δέσμιοι.
Ναοὺς δ' ἔσω ςείχοντες, εὐτρεπίζετε
Ἃ χρὴ 'πὶ τοῖς παροῦσι, καὶ νομίζεται.
Φεῦ·
Τίς ἄρα μήτηρ ἡ τεκοῦσ' ὑμᾶς ποτε,
Πατήρ τ'; ἀδελφή τ', εἰ γεγῶσα τυγχάνει,
Οἵων ςερεῖσα διπτύχων νεανιῶν,
Ἀνάδελφος ἔςαι; τὰς τύχας τίς οἶδ', ὅτῳ
Τοιαίδ' ἔσονται; πάντα γὰρ τὰ τῶν θεῶν
Εἰς ἀφανὲς ἕρπει, κοὐδὲν οἶδ' οὐδεὶς κακόν·
Ἢ γὰρ τύχη παρήγαγ' εἰς τὸ δυσμαθές.
Πόθεν πόθ' ἥκετ', ὦ ταλαίπωροι, ξένοι;
Ὡς διὰ μακροῦ μὲν τήνδ' ἐπλεύσατε χθόνα,
Μακρὸν δ' ἀπ' οἴκων χρόνον ἔσεσθ' ἀεὶ κάτω.
Ο. Τί ταῦτ' ὀδύρῃ, κἀπὶ τοῖς μέλλουσι νῷν
Κακοῖσι λυπεῖς, ἥτις εἶ ποτ', ὦ γύναι;
Οὔτοι νομίζω σοφὸν ὃς ἂν, μέλλων θανεῖν,
Οἴκτῳ τὸ δεῖμα τοὐλέθρου νικᾷν θέλῃ,
Οὔθ' ὅςις ᾅδην ἐγγύς ὄντ' οἰκτίζεται,
Σωτηρίας ἄνελπις· ὡς δύ' ἐξ ἑνὸς
Κακὼ συνάπτει, μωρίαν τ' ὀφλισκάνει,

Primum igitur ut Deae cultus recte se habeat,
Curandum *est* mihi. Solvite hospitum manus,
Ut cum sint sacri, non sint amplius vincti.
Ingredientes autem in templa parate
Quae oportet ad *res* praesentes, et *quae* moribus sunt
Recepta. Papae.
Quaenam *est* mater, quae vos olim
Peperit? quis pater? soror quoque si, qua *vobis*
Nata sit, qualibus geminis juvenibus privata,
Sine fratribus erit? Quis *rerum* eventus novit, cui
Tales sint futuri? Omnia enim Deorum *consilia*
In obscurum eunt, nec ullus absens quidquam novit:
Fortuna enim furtim ducit in miserias.
Undenam venitis, o miseri hospites?
Quam per longum spatium navigastis *ad* hanc terram?
Longe autem domo abfuturi estis, semper sub terra.
O. Cur tu haec deploras, et cur de futuris nostris
Malis contristaris, quaecunque tandem es, o mulier?
Non existimo sapientem, qui moriturus,
Ficta gravitate metum exitii vincere vult:
Nec *illum*, qui mortem *jam* vicinam misere-deplorat,
Salutis nullam spem habens: quia ex uno geminum
Facit malum, estque obnoxius stultitiae crimini,

Morituraque aeque: Fortunam igitur oportet finere.
Tu igitur ne nos deplora. Quae enim hic fiunt
Sacrificia ſcimus, et cogoſcimus.
I. Uter vero veſtrum hic nominatus
Pylades vocatur? hoc ſcire primum volo.
O. Hic: ſi quid tibi voluptati hoc ſcire eſt.
I. Cujus patriae Graecae civis *eſt* natus?
O. Quid vero cognoſcens haec, plus habebis, o mulier?
I. Utrum eſtis fratres ex una matre geniti?
O. Amicitia ſane, non natu tamen fratres ſumus, o
Mulier. I. Tibi vero quod nomen impoſuit qui *te*
Genuit pater? O. Vero quidem *nomine* poſſemus
Vocari miſeri. I. Non hoc interrogo: hoc enim tribue
Fortunae. O. Ignoti ſi moriamur, non ridebimur.
I. Quid vero invides hoc? an adeo ſuperbe ſentis?
O. Meum corpus mactabis, non nomen.
I. Neque civitatem dices, ex qua oriundus es?
O. Quaeris enim *quod* nullam utilitatem *mihi* moriturο
Feret. I. Quid vero prohibet quominus hoc mihi
Gratificeris? O. Inclytum Argos patriam meam *eſſe*
Glorior. I. Per deos verene, o hoſpes, illinc es
Oriundus? O. Ex Mycenis, quae olim erant beatae.
I. Num vero ex patria diſceſſiſti exul, aut quali

Θνήσκει δ' ὁμοίως· τὴν τύχην δ' ἐᾶν χρεών.
Ἡμᾶς δὲ μὴ θρήνει σύ· τὰς γὰρ ἐνθάδε
Θυσίας ἐπισάμεθα καὶ γινώσκομεν.
Ι. Πότερος ἆρ' ὑμῶν ἐνθάδ' ὠνομασμένος
Πυλάδης κέκληται; τόδε μαθεῖν πρῶτον θέλω.
Ο. Οὗ· εἴ τι δή σοι τοῦτ' ἐν ἡδονῇ μαθεῖν.
Ι. Ποίας πολίτης πατρίδος Ἕλληνος γεγώς;
Ο. Τί δ' ἄν, μαθοῦσα τόδε, πλέον λάβοις, γύναι;
Ι. Πότερον ἀδελφὸ μητρὸς ἐσὸν ἐκ μιᾶς;
Ο. Φιλότητί γ'· ἐσμὲν δ' ὃ κασιγνήτω, γύναι.
Ι. Σοὶ δ' ὄνομα ποῖον ἔθεθ' ὁ γεννήσας πατήρ;
Ο. Τὸ μὲν δίκαιον, δυσχερεῖς καλοίμεθ' ἄν.
Ι. Οὐ τοῦτ' ἐρωτῶ· τοῦτο μὲν δὸς τῇ τύχῃ.
Ο. Ἀνώνυμοι θανόντες, ὃ γελώμεθ' ἄν.
Ι. Τί δὲ φθονεῖς τοῦτ', ἢ φρονεῖς ὕπτω μέγα;
Ο. Τὸ σῶμα θύσεις τὐμόν, ὐχὶ τὄνομα.
Ι. Οὐδ' ἂν πόλιν φράσειας, ἥτις ἔστι σοι;
Ο. Ζητεῖς γὰρ ὐδὲν κέρδος, ὡς θανουμένῳ.
Ι. Χάριν δὲ δοῦναι τήνδε κωλύει τί σε;
Ο. Τὸ κλεινὸν Ἄργος παλρίδ' ἐμὴν ἐπεύχομαι.
Ι. Πρὸς θεῶν ἀληθῶς, ὦ ξέν', εἶ κεῖθεν γεγώς;
Ο. Ἐκ τῶν Μυκηνῶν, αἳ ποτ' ἦσαν ὄλβιαι.
Ι. Φυγὰς δ' ἀπῆρας πατρίδος, ἢ ποία τύχη;

Ο. Φεύγω, τρόπον γε δή τιν' ἐχ' ἐκών, ἐκών.
Ι. Ἆρ' ἄν τί μοι φράσειας, ὧν ἐγὼ θέλω;
Ο. Ὡς ἐν παρέργῳ τῆς ἐμῆς δυσπραξίας.
Ι. Καὶ μὴν ποθεινός γ' ἦλθες ἐξ Ἄργους μολών.
Ο. Οὔκουν ἐμαυτῷ γ'· εἰ δέ σοι, σὺ τῦτ' ἔρα.
Ι. Τροίαν ἴσως οἶσθ', ἧς ἀπανταχοῦ λόγος;
Ο. Ὡς μή ποτ' ὤφελόν γε, μήδ' ἰδὼν ἔναρ.
Ι. Φασίν νιν, ἐκέτ' ἔσαν, οἴχεσθαι δορί.
Ο. Ἔξιν γὰρ οὕτως, ἤδ' ἄκραντ' ἠκάσατε.
Ι. Ἑλένη δ' ἀφῖκται δῶμα Μενέλεω πάλιν;
Ο. Ἦκει, κακῶς γ' ἐλθοῦσα τῶν ἐμῶν τινι.
Ι. Καὶ πῆ 'ςι; κἀμοὶ γάρ τι πρὸς φίλῃ κακόν.
Ο. Σπάρτῃ ξυνοικεῖ τῷ πάρος ξυνευνέτῃ.
Ι. Ὦ μῖσος εἰς Ἕλληνας, οὐκ ἐμοὶ μόνῃ.
Ο. Ἀπέλαυσα κἀγὼ δή τι τῶν κείνης γάμων.
Ι. Νόσος δ' Ἀχαιῶν ἐγενέθ', ὡς κηρύσσεται;
Ο. Ὡς πάνθ' ἅπαξ με συλλαβοῦσ' ἀνισορεῖς.
Ι. Πρὶν γὰρ θανεῖν σε, τῦδ' ἐπαυρέσθαι θέλω.
Ο. Ἔλεγχ', ἐπειδὴ τῦδ' ἐρᾷς· λέξω δ' ἐγώ.
Ι. Κάλχας τις ἦλθε μάντις ἐκ Τροίας πάλιν;
Ο. Ὤλωλεν, ὡς ἦν ἐν Μυκηναίοις λόγος.
Ι. Ὦ πότνι'· ὡς ἔ'ςι γὰρ ὁ Λαέρτᾳ γόνος;
Ο. Οὔπω νεόσηκ' οἶκον· ἔ'ςι δ', ὡς λόγος.

Fortuna? O. Exulo aliquo modo non volens, *et tamen* volens. I. Num dixeris mihi *aliquid eorum*, Quae volo? O. Quaecunque a mea infelicitate aliena Sunt. I. Profecto desiderans mihi venis Argis Profectus. O. Mihi quidem non, si vero tibi, scelus Amas. I. Novisti fortasse Trojam, cujus ubique fama. O. Utinam non nossem, et nunquam vidissem, ne in Somnio quidem. I. Dicunt eam bello deletam non Amplius extare. O. Est ita; neque *falsa* audivistis. I. Helena vero rediit rursus *in* Menelai domum? O. Rediit: infauste rediens cuidam meorum. I. Ubinam est? Nam et mihi aliquod pridem debet Malum. O. Spartae cohabitat pristino marito. I. O commune Graecis odium, non mihi soli. O. Et ego jam quendam fructum ex illius nuptiis Percepi. I. Redieruntne Graeci, ut fama fertur? O. Ut omnia semel, *ac simul* complexa me interrogas! I. Priusquam enim moriaris, hunc fructum percipere Volo. O. Interroga, quandoquidem hoc cupis: ego Vero *tibi* respondebo. I. Rediitne quidam vates Calchas ex Troja? O. Periit, ut dicebatur inter Mycenaeos. I. O *dea* veneranda, quam bene! Quid Vero Laertis filius? O. Nondum domum

Rediit: vivit tamen, ut dicunt. I. Pereat, nec unquam
In patriam redeat. O. Nihil imprecceris *illi*: omnes *res*
Illius male habent. I. Filius vero Thetidis Nereidis
Adhucne vivit? O. Non vivit: fruſtra celebravit
Nuptias *in* Aulide. I. Doloſae enim *erant*, ut dicunt
Illi, qui ſuo damno ſciunt. O. Quaenam vero es?
Quippe accurate de *rebus* Graeciae percontaris. I. Inde
Sum, puella etiamnum perii. O. Recte ergo cupis
Scire quae ibi *acta ſunt*, mulier. I. Quid vero dux,
Quem dicunt eſſe beatum? O. Quiſnam? Non enim
Ille ſaltem, quem ego novi, *eſt ex numero*
Beatorum. I. Agamemnon rex quidam Atrei filius
Dicebatur. O. Nihil ſcio: abſiſte ab hoc ſermone, o
Mulier. I. Nequaquam per Deos, ſed dic, ut exhilarer,
O hoſpes. O. Periit miſer, et praeterea perdidit
Quempiam. I. Mortuus eſt? quo fato? heu me
Miſeram! O. Cur vero ingemuiſti *propter* hoc? num
Ad te pertinebat? I. Deploro priorem ejus fortunam.
O. Periit enim miſerabiliter, interfectus a muliere.
I. O maxime deploranda quae *illum* interfecit, et qui
Obiit! O. Deſine igitur jam, et ne interroges ulterius.
I. Adhuc tantum, an vivit illius miſeri conjux?
O. Non eſt *amplius*: filius, quem genuit is, eam perdidit.

Ι. Ὄλοιτο, νόσε μή ποτ' ἐς πάτραν τυχών·
Ο. Μηδὲν κατεύχε· πάντα τἀ 'κείνε νοσεῖ.
Ι. Θέτιδος δ' ὁ τῆς Νηρῇδος ἔστι παῖς ἔτι;
Ο. Οὐκ ἔστιν· ἄλλως λέκτρ' ἔγημεν Αὐλίδι.
Ι. Δόλια γάρ, ὡς γε φασὶν οἱ πεπονθότες.
Ο. Τίς εἶ πόθ'; ὡς εὖ πυνθάνη τἀφ' Ἑλλάδος.
Ι. Ἐκεῖθέν εἰμι· παῖς ἔτ' ἦσ', ἀπωλόμην.
Ο. Ὀρθῶς ποθεῖς ἄρ' εἰδέναι τάχει, γύναι.
Ι. Τί δ' ὁ στρατηγὸς, ὃν λέγεσ' εὐδαιμονεῖν;
Ο. Τίς; ἢ γάρ, ὅν γ' ἐγῷδα, τῶν εὐδαιμόνων.
Ι. Ἄτρεως ἐλέγετο δή τις Ἀγαμέμνων ἄναξ.
Ο. Οὐκ οἶδ'· ἄπελθε τῶδε λόγε τούτε, γύναι.
Ι. Μὴ πρὸς θεῶν, ἀλλ' εἴφ', ἵν' εὐφρανθῶ, ξένε.
Ο. Τέθνηκ' ὁ τλήμων, πρὸς δ' ἀπώλεσέν τινα.
Ι. Τέθνηκε; ποίᾳ συμφορᾷ; τάλαιν' ἐγώ.
Ο. Τί δ' ἐξέναξας τῶτο; μῶν προσῆκέ σοι;
Ι. Τὸν ὄλβον αὐτῶ τὸν πάροιθ' ἀναστένω.
Ο. Δεινὼς γὰρ ἐκ γυναικὸς οἴχεται σφαλείς.
Ι. Ὦ πανδάκρυτος ἡ κτανοῦσα, κ' ὡ θάνων.
Ο. Παῦσαι νῦν ἤδη, μήδ' ἐρωτήσης πέρα.
Ι. Τοσόνδε γ', εἰ ζῇ τῶ ταλαιπώρε δάμαρ;
Ο. Οὐκ ἔστι· παῖς νιν, ὃν ἔτεκ', ἔκτος ὤλεσεν.

Ι. Ὦ συνταραχθεὶς οἶκος· ὡς τί δὴ θέλων;
Ο. Πατρὸς θανόντος, τήνδε τιμωρούμενος.
Ι. Φεῦ·
Ὡς εὖ, κακὸν δίκαιον εἰσεπράξατο.
Ο. Ἀλλ' εἰ τὰ πρὸς θεῶν εὐτυχεῖ, δίκαιος ὤν.
Ι. Λείπει δ' ἐν οἴκοις ἄλλον Ἀγαμέμνων γόνον;
Ο. Λέλοιπεν, Ἠλέκτραν γε παρθένον μίαν.
Ι. Τί δὲ; σφαγείσης θυγατρὸς ἔστι τις λόγος;
Ο. Οὐδείς γε, πλὴν θανοῦσαν ἐχ' ὁρᾶν φάος.
Ι. Τάλαιν' ἐκείνη, χ' ὡς κτανὼν αὐτὴν πατήρ.
Ο. Κακῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ὠπώλετο.
Ι. Ὁ τῆ θανόντως δ' ἔστι παῖς Ἄργει πατρός;
Ο. Ἐς' ἄθλιός γε, κἀδαμοῦ, καὶ πανταχοῦ.
Ι. Ψευδεῖς ὄνειροι χαίρετ'· εὐδὲν ἦτ' ἄρα.
Οὔδ' οἱ σοφοί γε δαίμονες κεκλημένοι
Πτηνῶν ὀνείρων εἰσὶν ἀψευδέστεροι.
Πολὺς ταραγμὸς ἔν τε τοῖς θεοῖς ἔνι,
Κἀν τοῖς βροτείοις· ἓν δὲ λείπεται μόνον,
Ὅτ', ἢν ἄφρων ὤν, μάντεων πειθθεὶς λόγοις,
Ὄλωλεν, ὡς ὄλωλε τοῖσιν εἰδόσιν.
Χ. Φεῦ, φεῦ· τί δ' ἡμεῖς, οἵ τ' ἐμοὶ γενήτορες;
Ἆρ' εἰσίν; ἆρ' οὐκ εἰσί; τίς φράσειεν ἄν;
Ι. Ἀκούσατ'· εἰς γὰρ δή τιν' ἥκομεν λόγον,

I. O confusa domus? Quid vero volens?

O. *Ob* patrem mortuum, ipsam ulciscens.

I. Eheu!

Quam bene malum Jus peregit.

O. Sed quamvis sit justus, *tamen* Deos habet infensos.

I. Reliquitne domi aliam sobolem Agamemnon?

O. Reliquit Electram virginem unicam.

I. Quid vero, estne aliquis sermo de mactata filia.

O. Nullus alius, nisi eam mortuam non intueri lucem.

I. Miseram illam, et patrem, qui interfecit eam.

O. Malae mulieris gratia periit sine gratia.

I. Interfecti vero patris filius estne Argis?

O. Ille miser est nunquam, et ubique.

I. Falsa somnia valete, nihil enim estis:

Nec genii, qui vocantur sapientes,

Minus sunt mendaces levibus somniis.

Magna confusio est in rebus divinis,

Et humanis: una autem in re causa cadit,

Quod non stultus existens, vatum verbis adductus

Perierit, quomodo periit, conscientia.

C. Heu, heu! quid vero nos, et nostri parentes,

Num sunt, an non sunt? quis queat dicere?

I. Audite. Jam enim in quoddam venio consilium,

Vobis utilitatem, o hoſpites, meditans, ſimul
Et mihi : bene tunc maxime ſe habet,
Quando omnibus eadem res placuerit.
Viſne, ſi te ſervavero, nunciare aliquid, *meo nomine*,
Argos profectus, meis amicis illic *degentibus*,
Et *illis* ferre literas, quas quidam, me miſeratus,
Captivus ſcripſit, meam non
Exiſtimans manuum *eſſe* homicidialem, ſed a lege
Mori ſe, Dea haec juſta poſtulante.
Nullum enim habui, qui, Argis huc profectus,
Argos iterum meas literas
Mitteret ſervatus meorum amicorum alicui.
Tu igitur, es enim, ut videris, generoſus,
Et Mycenas noviſti, et quos ego volo,
Serveris, mercedem non contemnendam accipiens,
Propter leves literas, ſalutem.
Iſte vero, ſiquidem civitas hoc cogit,
Deae fiat hoſtia, ſejunctus a te.
O. Recte dixiſti caetera, praeter hoc unum, o hoſpita
Nam iſtum interfici *eſſet* mihi valde gravis dolor.
Ego enim ſum gubernator navis harum calamitatum,
Iſte vero una navigat propter meos labores.
Non igitur juſtum *eſt* me cum hujus nece

Ὑμῖν τ' ὄνησιν, ὦ ξένοι, σπεύδαῖς ἅμα,
Κἀμοί· τόδ' εὖ μάλιστα γ' οὕτω γίγνεται,
Εἰ πᾶσι ταυτὸν πρᾶγμ' ἀρέσκοντως ἔχοι.
Θέλεις ἄν, εἰ σώσαιμι σ', ἀγγεῖλαι τί μοι,
Πρὸς Ἄργος ἐλθὼν, τοῖς ἐμοῖς ἐκεῖ φίλοις,
Δέλτον τ' ἐνεγκεῖν, ἥν τις, οἰκτείρας ἐμὲ,
Ἔγραψεν αἰχμάλωτος, οὐχὶ τὴν ἐμὴν
Φονέα νομίζων χεῖρα, τῷ νόμῳ δ' ὑπο
Θνήσκειν γε, τῆς θεᾶς ταῦτα δίκαι' ἡγεμένης;
Οὐδένα γὰρ εἶχον, ὅστις ἀγγεῖλαι, μολὼν
Εἰς Ἄργος αὖτις, τὰς ἐμὰς ἐπιστολὰς
Πέμψειε σωθεὶς τῶν ἐμῶν φίλων τινί.
Σὺ δ' εἶ γάρ, ὡς ἔοικας, οὔτε δυσγενὴς,
Καὶ τὰς Μυκήνας οἶδα, χ' οὓς κἀγὼ θέλω·
Σώθητι, καὶ σὺ μισθὸν ἁ αἰσχρὸν λαβὼν,
Κύφων ἕκατι γραμμάτων, σωτηρίαν.
Οὗτος δ', ἐπείπερ πόλις ἀναγκάζει τάδε,
Θεᾷ γενέσθω θῦμα, χωρισθεὶς σέθεν.
Ο. Καλῶς ἔλεξας πάλλα, πλὴν ἓν, ὦ ξένη.
Τὸ γὰρ σφαγῆναι τόνδε, μοι βάρος μέγα.
Ὁ ναυσολῶν γάρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς·
Οὗτος δὲ συμπλεῖ τῶν ἐμῶν μόχθων χάριν.
Οὔκουν δίκαιον ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ τοῦδ' ἐμὲ

Χάριν τίθεσθαι, καὐτὸν ἐκδύναι κακῶν.
Ἀλλ', ὡς γενέσθαι, τῶνδε μὲν δέλτον δίδου·
Πέμψει γὰρ Ἄργος, ὥστέ σοι καλῶς ἔχειν.
Ἡμᾶς δ' ὁ χρήζων κτεινέτω. Τὰ τῶν φίλων
Αἴσχιστον ὅστις καταβαλὼν εἰς ξυμφοράς,
Αὐτὸς σέσωσται· τυγχάνει δ' ὅδ' ὢν φίλος,
Ὅν, εἰδὲν ἦσσον ἢ με, φῶς ὁρᾶν θέλω.
Ι. Ὦ λῆμ' ἄριστον, ὡς ἀπ' εὐγενοῦς τινος
Ῥίζης πέφυκας, τοῖς φίλοις τ' ὀρθῶς φίλος.
Τοιοῦτος εἴη τῶν ἐμῶν ὁμοσπόρων
Ὅσπερ λέλειπται· καὶ γὰρ οὐδ' ἐγὼ, ξένοι,
Ἀνάδελφός εἰμι, πλὴν ὅσ' οὐχ ὁρῶσά νιν.
Ἐπεὶ δὲ βούλει ταῦτα, τόνδε πέμψομεν
Δέλτον φέροντα, σὺ δὲ θανῇ· πολλὴ δέ τις
Προθυμία σε τῇδ' ἔχουσα τυγχάνει.
Ο. Θύσει δὲ τίς με, καὶ τὰ δεινὰ πλήσεται;
Ι. Ἐγώ· θεᾶς γὰρ τῇσδε πρόσπολον ἔχω.
Ο. Ἀζηλά γ', ὦ νεᾶνι, κοὐκ εὐδαίμονα.
Ι. Ἀλλ' εἰς ἀνάγκην κείμεθ', ἣν φυλακτέον.
Ο. Αὐτὴ ξίφει θύουσα, θῆλυς ἄρσενας;
Ι. Οὐκ, ἀλλὰ καίτην ἀμφὶ σὴν χερνίψομαι.
Ο. Ὁ δὲ σφαγεὺς τίς; εἰ τάδ' ἱερεῖν με χρή.
Ι. Εἴσω δόμων τῶνδ' εἰσὶν, οἷς μέλει τάδε.

Tibi praestare officium, et me ipsum eripere ex malis
Sed sic fiat. Huic quidem trade literas:
Nam *eas* Argos mittet, ut tuae res recte habeant:
Nos vero, quicunque vult, interficiat. Amicos *enim*
Quisquis in calamitatem conjiciens,
Ipse servetur, turpissimum *est*. Hic autem est *mihi*
Amicus, quem non minus volo vivere quam me
Ipsum. I. O indolem praestantem! Ut ex generosa
Aliqua radice ortus es, amicisque verus amicus.
Talis utinam sit meorum consanguineorum *is*,
Qui relictus est: nam ne ego quidem, o hospites,
Sine fratre sum; nisi quod eum *nunc* non video.
Postquam vero hoc vis, hunc mittemus,
Qui perferat literas, tu vero morieris: quoddam enim
Magnum studium hujus *rei* te tenet.
O. Quis vero interficiet me, et haec atrocia audebit?
I. Ego: hujus enim deae sacerdotium habeo.
O. Indignum certe, o virgo, et infelix officium.
I. At venimus in necessitatem, cui parendum *est*.
O. Tu, cum sis femella, ense mactas mares? I. Non:
Sed circa tuam comam aquam lustralem effundam.
O. Sed quis *est* mactator; si mihi licet haec interrogare?
I. Intra hanc aedem sunt, quibus ista curae sunt.

O. Quale vero ſepulchrum accipiet me mortuum?

I. Sacer ignis intus et tenebroſus hiatus rupis.

O. Heu,

Quomodo me ſororis manus componet?

I. Inane votum, o miſer, quiſquis tandem es,

Voviſti: habitat enim *tua ſoror* procul ab hac barbara

Terra. Veruntamen, quia Argivus es,

Ne ego quidem ſaltem *earum rerum*, quas *praeſtare*

Potero, omittam officium. Multum enim ornatum

Tibi in ſepulchro ponam, et flavo oleo corpus tuum

Ungam, et montanae ex floribus manentem

Humorem flavae apis injiciam in tuum rogum.

Sed ibo, et literas ex ſacello Deae portabo:

Non tamen mihi hanc crudelitatem imputa.

Miniſtri, cuſtodite eos ſine vinculis.

Fortaſſe inſperato meorum amicorum alicui

Mittam Argos, *eorum*, quos maxime ego amo:

Et literae illi vivere, quos mortuos credit, ſignificantes,

Parum credibilia gaudia annunciabunt.

ANOMOIOSTROPHA.

STROPHE I.

C. Deploro te

Luſtrationum guttis

Ο. Τάφος δὲ ποῖος δέξεταί μ', ὅταν θάνω;
Ι. Πῦρ ἱερὸν ἔνδον, χάσμα τ' εὐρωπὸν πέτρας.
Ο. Φεῦ·
Πῶς ἄν μ' ἀδελφῆς χεὶρ περιστείλειεν ἄν;
Ι. Μάταιον εὐχὴν, ὦ τάλας, ὅστις ποτ' εἶ,
Ἥυξω· μακρὰν γὰρ βαρβάρου ναίει χθονός.
Οὐ μὴν, ἐπειδὴ τυγχάνεις Ἀργεῖος ὤν,
Ἀλλ', ὧν γε δυνατὸν, οὐδ' ἐγὼ λείψω χάριν.
Πολύν τε γάρ σοι κόσμον ἐνθήσω τάφῳ,
Ξανθῷ τ' ἐλαίῳ σῶμα σὸν κατασβέσω,
Καὶ τῆς ὀρείας ἀνθεμόῤῥυτον γάνος
Ξυθῆς μελίσσης εἰς πυρὰν βαλῶ σέθεν.
Ἀλλ' εἶμι, δέλτον τ' ἐκ θεᾶς ἀνακτόρων
Οἴσω· τὸ μέντοι δυσμενὲς μή μοι λάβῃς.
Φυλάσσετ' αὐτὴν, πρόφρονοι, δεσμῶν ἄτερ,
Ἴσως ἄελπτα τῶν ἐμῶν φίλων τινὶ
Πέμψω πρὸς Ἄργος, ὧν μάλιστ' ἐγὼ φιλῶ,
Καὶ δέλτος αὐτῷ ζῶντας, ὡς δοκεῖ θανεῖν,
Λέγουσα, πιστὰς ἡδονὰς ἀπαγγελεῖ.

ΑΝΩΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Κατολοφύρομαί σε
Τὸν χερνίζων ῥανίσι

Μελόμενον αἱμακταῖς.

Ο. Οἵκτος μὲν ὑ ταῦτ', ἀλλὰ χαίρετ', ὦ ξέναι.

ΣΤΡΟΦΗ β'.

Χ. Σὲ δὲ τύχας μάκαρος,
Ὦ νεανία,
Σεβόμεθ', εἰς πάτραν
Οτί ποτ' ἐπεμβάσῃ.

Π. Ἄζηλα τοῖς φίλοισι, θνησκόντων φίλων.

ΣΤΡΟΦΗ γ'.

Χ. Ὦ χέτλιοι πομπαὶ,
Φεῦ, φεῦ· διόλλυσαι.
Αἲ, αἲ, αἲ, αἲ.
Πότερος ὁ μέλλων;
Ἔτι γὰρ ἀμφίλογα
Δίδυμα μέμονε φρὴν,
Σὲ πάρος, ἢ σ' ἀιαζενάζω γόοις.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ο. Πυλάδη, πέπονθας ταυτὸ, πρὸς θεῶν, ἐμοί;

Π. Οὐκ οἶδ· ἐρωτᾷς ὑ λέγειν ἔχοντά με.

Ο. Τίς ἐστιν ἡ νεᾶνις; ὡς Ἑλληνικῶς
Ἀνήρεθ' ἡμᾶς, τές τ' ἐν Ἰλίῳ πόνες,
Νόστον τ' Ἀχαιῶν, τόν τ' ἐν οἰωνοῖς σοφὸν
Κάλχαν', Ἀχιλλέως τ' ὄνομα, καὶ Ἰὸν ἆθλιον

Deſtinatum cruentis. O. Haec quidem
Non *ſunt mihi* miſeranda: quare valete, o hoſpites.

STROPHE 2.

C. Te vero *propter* felicem ſortem,
O adoleſcens,
Admiramur, in patriam
Quod tandem redibis.
P. Non optanda amicis, morientibus amicis.

STROPHE 3.

C. O miſeranda navigatio:
Heu, heu, perire.
Ae, ae, ae, ae,
Uter eſt, qui deſtinatur.
Adhuc enim ambigua
In gemina movetur mens,
Utrum te prius, an te lamentis defleam.

IAMBI.

O. Pylade, dic per Deos, affectuſne es, ſicut ego?
P. Neſcio: interrogas me cum non poſſim reſpondere.
O. Quaenam eſt haec puella? quam Graecanice
Interrogavit nos, et de laboribus ad Ilium *toleratis*,
Et de Graecorum reditu, et de vate
Calchante, et de Achille: et miſerum

Agamemnonem quam eſt miſerata? interrogavitque
Me de uxore, et liberis *ejus*. Haec hoſpita eſt genere
Illinc *profecta* Argiva aliqua: nunquam enim *alias*
Literas mitteret *ea*, nec ſcrutaretur haec, quaſi
Communem fortunam, habens ſi Argi rem feliciter
Gerant. P. Paulo me antevertiſti: eadem vero dicis
Antevertens, praeter *hoc* unum: regum enim clades
Omnes norunt, qui aliquo modo conſiderant *talia*:
Sed et aliud quiddam conſidera.
O. Quid? *nam hoc* in commune ferens, melius
ntelliges. P. Turpe *eſt*, te mortuo nos intueri lucem,
Una enim navigavi, una etiam mori me oportet:
Et enim timiditatis, et ignaviae probrum mihi
Conciliabo Argis, et in Phocide multas habente valles.
Videbor enim multis, multi enim *ſunt* mali,
Te prodito, ſolus ipſe rediiſſe domum,
Aut etiam occiſo te, in calamitate familiae,
Struxiſſe necem tibi, propter tuum principatum,
Ut ducam tuam ſororem patrimonii totius haeredem.
Haec igitur metuo, et horum me pudet:
Nec ullo modo fieri poteſt, quin tecum *animam*
Expirem, et ſimul juguler, et conflagrem corpore,
Quia ſum amicus *tuus*, et vituperationem metuo.

Ἀγαμέμνον' ὡς ὤκτειρεν; ἀνηρώτα τ' ἐμὲ
Γυναῖκα, παιδας τ'· ἐστιν ἡ ξένη γένος
Ἐκεῖθεν Ἀργεία τις· ἢ γὰρ ἄν ποτε
Δέλτον τ' ἔπεμπε, καὶ τάδ' ἐξεμάνθανεν,
Ὡς κοινὰ πράσσοισ', Ἄργος εἰ πράσσοι καλῶς.
Π. Ἔφθης με μικρόν· ταυτὰ δὲ φθάσας λέξεις,
Πλὴν ἕν· τὰ γὰρ τῶν βασιλέων παθήματα
Ἴσασι πάντες, ὧν ἐπισροφή τις ἦν.
Ἀτὰρ διῆλθε χ' ἕτερον λόγον τινά.
Ο. Τίν'; εἰς τὸ κοινὸν δῆς ἄμεινον ἂν μάθοις.
Π. Αἰχρὸν, θανόντος σε, βλέπειν ἡμᾶς φάος.
Κοινῇ τ' ἔπλευσα, δεῖ με καὶ κοινῇ θανεῖν.
Καὶ δειλίαν γὰρ, καὶ κάκην κεκτήσομαι,
Ἄργει τε, Φωκέων τ' ἐν πολυπλύχῳ χθονί.
Δόξω δὲ τοῖς πολλοῖσι, πολλοὶ γὰρ κακοὶ,
Προδοὺς σε, σώζεσθ' αὐτὸς εἰς οἶκους μόνος·
Ἢ καὶ φονεύσας ἐπὶ νοσοῦσι δώμασιν,
Ῥάψαι μόρον σοι, σῆς τυραννίδος χάριν,
Ἔγκληρον ὡς δὴ σὴν κασιγνήτην γαμῶν.
Ταῦτ' ἔν φοβοῦμαι, καὶ δι' αἰσχύνης ἔχω
Κοὐκ ἔσθ' ὅπως ἢ χρὴ συνεπνεῦσαι μέ σοι,
Καὶ συσφαγῆναι, καὶ πυρωθῆναι δέμας,
Φίλον γεγῶτα, καὶ φοβούμενον ψόγον.

Ο. Εὔφημα φώνει· τἀμὰ δεῖ φέρειν κακά.
Ἁπλᾶς δὲ λύπας ἐξὸν, οὐκ οἴσω διπλᾶς.
Ὃ γὰρ σὺ λυπρὸν κἀπονείδιστον λέγεις,
Ταῦτ' ἔστιν ἡμῖν, εἴ σε, συμμοχθοῦντ' ἐμοὶ,
Κτενῶ· τὸ μὲν γὰρ εἰς ἔμ', οὐ κακῶς ἔχει,
Πράσσουθ' ἃ πράσσω, πρὸς θεῶν λύσειν βίον.
Σὺ δ' ὀλβιός τ' εἶ, καθαρά τ', οὐ νοσῶν ἔχεις
Μέλαθρ'· ἐγὼ δὲ δυσσεβῆ, καὶ δυσχεῆ·
Σωθεὶς δὲ, παῖδας ἐξ ἐμῆς ὁμοσπόρου
Κτησάμενος, ἣν ἔδωκά σοι δάμαρτ', ἔχειν·
Ὄνομά τ' ἐμοῦ γένοιτ' ἄν, οὐδ' ἅπαις δόμος
Πατρῷος οὐδ' ὁμὸς ἐξαλειφθείη πότ' ἄν.
Ἀλλ' ἕρπε, καὶ ζῆ, καὶ δόμους οἵκει πατρός.
Ὅταν δ' ἐς Ἑλλάδ' ἱππίου τ' Ἄργος μόλῃς,
Πρὸς δεξιᾶς σε τῆσδ' ἐπισκήπτω τάδε,
Τύμβον τε χῶσαι, κἀπίθες μνημεῖά μοι,
Καὶ δάκρυ' ἀδελφὴ καὶ κόμας δότω τάφῳ.
Ἄγγελλε δ', ὡς ὄλωλ' ὑπ' Ἀργείας τινὸς
Γυναικὸς, ἀμφὶ βωμὸν ἁγνισθεὶς φόνῳ.
Καὶ μὴ προδῷς με τὴν κασιγνήτην ποτὲ,
Ἔρημα κήδη καὶ δόμους ὁρῶν πατρός.
Καὶ χαῖρ'· ἐμῶν γὰρ φίλτατόν σ' εὗρον φίλων.
Ὦ συγκυναγὲ, καὶ συνεκτραφεὶς ἐμοὶ,

O. Bona verba quaeso: mea mala *me* ferre oportet:
Cum autem possim ferre simplicem moestitiam, non.
Feram geminam. Quod enim tibi triste, et probrosum
Dicis, hoc mihi accidet, si te labbrantem mecum
Interfecero: quod enim ad me attinet, non male res
Habet, si moriar, cum exercear a diis sicut exerceor.
Tu vero es beatus, puramque nec afflictam habes
Domum: ego vero impiam, et infelicem.
Servatus autem, et liberos ex mea sorore
Suscipiens, quam tradidi tibi uxorem:
Manebitque meum nomen, neque sine liberis domus
Paterna mea delebitur unquam.
Quare abi, et vive, et inhabita domum paternam.
Et cum veneris in Graeciam, et ad equestre Argos,
Obtestor te per hanc dextram ista,
Excita *mihi* sepulchrum, et impone monumenta
Mihi: et Soror det lachrymas, et comam tumulo.
Ei nuncia, quomodo ego perierim ab Argiva quadam
Muliere, circa aram lustratus caede.
Neque deseras unquam meam sororem,
Inopes affines tuos, et domum paternam videns.
Jamque vale: meorum enim amicorum te *fidissimum*
Inveni. O venationis socie, et mecum educate *amice*,

O qui multos labores ſuſcepiſti propter mea mala:
Non autem Apollo vates exiſtens fefellit: callide
Autem commentus, quam longiſſime a Graecia
Abegit, prae pudore priorum vaticiniorum. Cui ego
Omnia mea permittens, verbiſque *ejus* obtemperans
Interfeci matrem; nunc vero ipſe viciſſim pereo.
P. Erit ſepulchrum tibi, et ſororis *tuae* lectum
Nunquam deſeram, o miſer, quia ego te
Mortuum magis, quam vivum, charum habebo.
Sed nondum perdidit te penitus Dei
Oraculum, quamvis prope caedem ſtes.
Sed ſaepe, ſaepe nimia calamitas
Magnas habet mutationes, quoties ita res tulerit.
O. Tace. Phoebi autem vaticinia nihil mihi proſunt.
Mulier enim haec egreditur extra templum.
I. Diſcedite vos, et apparate
Profectae res intus *neceſſarias* iis, qui praeſunt
Vitimaram caedi. Literarum quidem hac volumina
Antiqua, o hoſpites, adſunt. quae vero praeter haec
Volo, audite: nemo ſui idem eſt in calamitate,
Et quando cadit ex metu in confidentiam:
Ego igitur metuo ne, reverſus *ex hac* terra,
Nihil curet meas literas

Ὦ πόλλ' ἐνεγκὼν τῶν ἐμῶν ἄχθη κακῶν.
Ἡμᾶς δ' ὁ Φοῖβος, μάντις ὢν, ἐψεύσατο·
Τέχνην δὲ θέμενος, ὡς προσώταθ' Ἑλλάδος
Ἀπήλασεν, αἰδοῖ τῶν πάρος μαντευμάτων,
Ὦ πάντ' ἐγὼ δὺς τἀμά, καὶ πειθθεὶς λόγοις,
Μητέρα κατακτὰς, αὐτὸς ἀνταπόλλυμαι.
Π. Ἔσαι τάφος σοι, καὶ κασιγνήτης λέχος
Οὐκ ἂν προδοίην, ὦ τάλας, ἐπεί σ' ἐγὼ
Θανόντα μᾶλλον, ἢ βλέπονθ', ἕξω φίλον.
Ἀτὰρ τὸ τῦ θεῦ γ' ὑ διέφθειρέν σέ πω
Μάντευμα, καίτοι γ' ἐγγὺς ἕσηκας φόνυ.
Ἀλλ' ἔσιν, ἔσιν ἡ λίαν δυσπραξία
Αἵαν διδοῦσα μεταβολὰς, ὅταν τύχῃ.
Ο. Σίγα· τὰ Φοίβυ δ' ὐδὲν ὠφελεῖ μ' ἔπη·
Γυνὴ γὰρ ἥδε δωμάτων ἔξω περᾷ.
Ι. Ἀπέλθεθ' ὑμεῖς, καὶ παρευτρεπίζετε
Τἄνδον μολόντες, τοῖς ἐφεστῶσι σφαγῆ.
Δέλτυ μὲν αἵδε πολύθυροι διαπτυχαὶ,
Ξένοι, πάρεισιν· ἃ δ' ἐπὶ τοῖσδε βύλομαι,
Ἀκύσατ'· ὐδεὶς αὐτὸς ἐν πόνοις ἀνὴρ,
Ὅταν τε πρὸς τὸ θάρσος ἐκ φόβυ πέσῃ.
Ἐγὼ δὲ ταρβῶ, μὴ, πονοσήσας χθονὸς,
Θῆται παρ' οὐδὲν τὰς ἐμὰς ἐπιστολὰς

Ὃ τήνδε μέλλων δέλτον εἰς Ἄργος φέρειν.
Α. Τί δῆτα βάλει; τίνος ἀμηχανεῖς πέρι;
Ι. Ὅρκον δότω μοι τάσδε πορθμεύσειν γραφὰς
Πρὸς Ἄργος, οἵσι βάλομαι πέμψαι φίλων.
Ο. Ἦ κἀντιδώσεις τῷδε τὰς αὐτὰς λόγους;
Ι. Τί χρῆμα δράσειν; ἢ τί μὴ δράσειν; λέξε.
Ο. Ἐκ γῆς ἀφήσειν μὴ θανόντα βαρβάρου.
Ι. Δίκαιον εἶπας· πῶς γὰρ ἀγγείλειεν ἄν;
Ο. Ἦ καὶ τύραννος ταῦτα συγχωρήσεται;
Ι. Ναί·
Πείσω σφε, καὐτὴ ναὸς εἰσβήσω σκάφος.
Ο. Ὄμνυ· σὺ δ' ἔξαρχ' ὅρκον, ὅστις εὐσεβής.
Ι. Δώσω, λέγειν χρή, τήνδε τοῖς ἐμοῖς φίλοις.
Π. Τοῖς σοῖς φίλοισι γράμμαθ' ἁποδώσω τάδε.
Ι. Κἀγώ σε σώσω Κυανέας ἔξω πέτρας.
Ο. Τίν' ἂν ἐπόμνυς τοῖσιν ὅρκιον θεῶν;
Ι. Ἄρτεμιν, ἐν ἧσπερ δώμασιν τιμὰς ἔχω.
Π. Ἐγὼ δ', ἄνακτά γ' οὐρανοῦ, σεμνὸν Δία.
Ι. Εἰ δ' ἐκλιπὼν τὸν ὅρκον ἀδικοίης ἐμέ;
Π. Ἄνοσος εἴην· τί δὲ σύ, μὴ σώσασά με;
Ι. Μή ποτε καθ' Ἄργος ζῶσ' ἵκοιμι θείην ποδός.
Π. Ἄκουε δὴ νῦν, ὃν παρήλθομεν λόγον.
Ι. Ἀλλ' αὖθις ἔσται καινός, ἢν καλῶς ἔχῃ.

Is, qui debet hanc epistolam Argos perferre.
O. Quid igitur vis? qua de re angeris?
I. Det jusjurandum mihi se has literas portaturum
Argos, amicis quibus *eas* mittere volo. O. An tu
Quoque viciſſim huic eosdem sermones reddes?
I. Quam rem me facturam? aut non facturam? dic.
O. Te *hunc* non mortuum dimissuram ex *hac* terra.
I. Recte dixisti: quomodo enim posset nunciare *quae*
Volo? O. An et tyrannus ista concedet?
I. Etiam
Persuadebo ei, et ipsa *ipsum* in navis imponam
Scapham. O. Jura tu, et incipe jusjurandum, quod sit
Pium. I. Dabo dicere oportet *hanc* epistolam meis
Amicis. P. Dabo has literas tuis amicis.
I. Et ego te salvam dimittam extra Cyaneam petram
O. Quem autem Deorum advocas *tui* juramenti
Testem. I. Dianam, in cujus templis *hos* honores
Habeo. P. Ego vero regem coeli Jovem venerandum.
I. Si vero deserto jurejurando feceris mihi injuriam?
P. Sim sine redita: quid vero tu, si me non
Servaveris? I. Nunquam Argis viva vestigium figam
Pedis, P. Audi vero rem, quam praeterivimus.
I. At aptus erit etiam nunc si recte se habuerit.

P. Da mihi hanc exceptionem, si quid acciderit navi,
Et tabulae in procellis cum literis
Perierint, corpusque servaro solum,
Ut non amplius hoc juramentum sit ratum.
I. Scis quid sim factura? multa enim navi accidunt.
Quae sunt scripta in epistolae plicis,
Dicam tibi verbis, ut omnia possis nunciare amicis,
Res enim in tuto est: quod si servaris literas,
Tum ipsae dicent tacentes, quae sunt inscripta.
Si vero literae in mari deletae fuerint istae,
Corpore servato, haec verba servabis mihi.
P. Recte dixisti Deorum, meique causa.
Significa igitur cui oporteat has literas ferre
Argos, et quid dicere oporteat me audivisse ex te.
I. *Nuncia Orestis filio* Agamemnonis,
In Aulide interfecta mittit has literas
Viva Iphigenia, *quae illis, qui istic sunt, non vivit*
Amplius. O. Ubi vero illa est? num mortua revixit.
I. Quam vides, illa est. ne *tu* me a sermone depelle.
Deduce me Argos, frater, priusquam moriar,
Ex hac terra barbara, et abducito a deae
Sacris, in quibus munus hospitum interficiendorum habeo.
O. Pylade, quid dicam *tibi?* abinam existentes invenit

Π. Ἐξαίρετόν μοι δὸς τόδ', ἤν τι ναῦς πάθῃ,
Χ' ἡ δέλτος ἐν κλύδωνι, χρημάτων μέτα,
Ἀφανὴς γένηται, σῶμα δ' ἐκσώσω μόνον,
Τὸν ὅρκον εἶναι τόνδε μηκέτ' ἔμποδον.
Ι. Ἀλλ' οἶσθ' ὃ δράσω; πολλὰ γὰρ πολλῶν κυρεῖ.
Τἀνόντα καὶγγεγραμμέν' ἐν δέλτοι πτυχαῖς,
Λόγῳ φράσω σοι πάντ' ἀναγγεῖλαι φίλοις·
Ἐν ἀσφαλεῖ γάρ· ἢν μὲν ἐκσώσῃς γραφήν,
Αὐτὴ φράσει στιγῶσα τἀγγεγραμμένα·
Ἢν δ' ἐν θαλάσσῃ γράμματ' ἀφανισθῇ τάδε,
Τὸ σῶμα σώσας, τοὺς λόγους σώσεις ἐμοί.
Π. Καλῶς ἔλεξας τῶν θεῶν ἐμοῦ θ' ὕπερ.
Σήμαινε δ' ᾧ χρὴ τάσδ' ἐπιστολὰς φέρειν
Πρὸς Ἄργος, ὅ, τι τε χρὴ κλύοντά σε λέγειν.
Ι. Ἄγγελλ' Ὀρέστῃ παιδὶ τἀγαμέμνονος,
Ἣ 'ν Αὐλίδι σφαγεῖσ', ἐπιστέλλει τάδε,
Ζῶσ' Ἰφιγένεια, τοῖς ἐκεῖ δ' ὡς ζῶσ' ἔτι.
Ο. Πῶς δ' ἐς' ἐκείνη; κατθανοῦσ' ἥκει πάλιν;
Ι Ἥδ', ἣν ὁρᾷς σύ· μὴ λόγοις ἔκπλησσέ με.
Κόμισαί μ' ἐς Ἄργος, ὦ σύναιμε, πρὶν θανεῖν,
Ἐκ βαρβάρου γῆς, καὶ μετάστησον θεᾶς
Σφαγίων ἐφ' οἷσι ξενοφόνους τιμὰς ἔχω.
Ο. Πυλάδη, τί λέξω; πῶς ποτ' ὀνθ' εὑρήμεθα;

Ι. Ἢ σοῖς ἀραία δώμασιν γενήσομαι,
Ὀρεσ', ἵν' αὖθις ὄνομα δὶς κλύων μάθῃς.
Π. Ὦ θεοί. Ι. Τί τὰς θεὰς ἀναπαλεῖς ἐν τοῖς ἐμοῖς;
Π. Οὐδέν· πέρυνε δ', ἐξέβην γὰρ ἄλλοσε.
Τάχ' ἂν ἐρώτων εἰς ἄπιστ' ἀφίξομαι.
Ι. Λέγ', ὡς ἔχ' ἔλαφον ἀντιδοῦσά μ', θεὰ
Ἄρτεμις ἔσωσέ μ', ἣν ἔθυσ' ἐμὸς πατὴρ,
Δοκῶν ἐς ἡμᾶς ὀξὺ φάσγανον βαλεῖν·
Εἰς τήνδε δ' ὦκισ' αἶαν· αἷδ' ἐπιστολαί,
Τάδ' ἐσὶ τὰ 'ν δέλτοισιν ἐγγεγραμμένα.
Π. Ὦ ῥαδίοις ὄρκοισι περιβαλοῦσά με.
Κάλλιστα δ' ὁμόσασ', ὡ πολλὸν χρήσω χρόνον,
Τὸν δ' ὅρκον, ὃν κατώμοσ', ἐμπεδώσομεν.
Ἰδού· φέρω σοι δέλτον ἀποδίδωμί τε,
Ὀρέστα, τῆσδε σῆς κασιγνήτης πάρα.
Ο. Δέχομαι· παρεὶς δὲ γραμμάτων διαπλυχὰς,
Τὴν ἡδονὴν πρῶτ', ὡ λόγοις, αἱρήσομαι.
Ὦ φιλτάτη μοι σύγγον' ἐκπεπλημένη,
Ὅμως ἀπίσω, περιβαλὼν βραχίονι,
Εἰς τέρψιν εἶμι, πυθόμενος θαυμάς' ἐμοί.
Χ. Ξεῖν', ὡ δικαίως τῆς θεοῦ τὴν πρόσπολον
Χραίνεις, ἀθίκτοις περιβαλὼν πέπλοις χέρα.

Sumus? I. *Aut tuae familiae diras imprecabor,*
Oreſtes, ut rurſus nomen bis audiens ſcias.
P. Proh deos. I. Cur deos invocas in meis
rebus?
P. Nihil: pertexe modo, aberraram enim cogitando.
Mox, licet te non interrogem, ad certa perveniam.
I. Dic *Oreſti*, quod *cervam dans pro me, dea*
Diana ſervavit me, quam cervam mactavit meus pater,
Cum putaret ſe in nos acutum enſem immitere,
Et in hanc terram collocavit: hae *ſunt meae* literae,
Et haec ſunt ſcripta in literis.
P. O quae me facili jurejurando obſtrinxiſti,
Et quae pulcherrime juraſti, non multum morabor
Tempus: et jusjurandum, quod juravi, praeſtabimus.
Ecce fero tibi literas, et trado,
Oreſtes, ab hac tua ſorore.
O. Accipio: ommittens vero literarum plicas,
Voluptatem primum non verbis *at factis* capiam.
O chariſſima mihi ſoror, perculſam te,
Nihilominus brachiis amplectens vix credentibus,
Capiam voluptatem, audiens admiranda mihi.
C. Hoſpes, non recte deae miniſtram
Polluis, non-tangendis circumjiciens peplis manum.

O. O soror, ac ex eodem patre
Agamemnone nata, ne me averseris, cum
Teneas fratrem, quem non putasti te habituram
Unquam. I. Egone te meum fratrem *teneo?* non
Defines *hoc* dicere? Argos enim *est* ipsi et Nauplia
Vicina. O. Non illic est tuus frater, o misera.
I. Num Lacaena Tyndaris te peperit?
O. Et quidem ego sum natus ex filio filii Pelopis.
I. Quid ais? habesne aliquod horum mihi
Documentum? O. Habeo: aliquid ex domo paterna
Interroga. I. Ergo te quidem dicere oportet, me vero
Audire. O. Dicam: hoc primum, Electrae narrationem,
Atrei et Thyestis ortam novisti dissensionem.
I. Audivi, quam de aureo vellere habuerunt.
O. An igitur scis te haec texuisse in texturis?
I. O chariſſime, prope meum flectis animum.
O. Item in tela imaginem, Solis conversionem.
I. Texui hanc etiam imaginem subtilibus filis.
O. Et accepisti a matre ad Aulidem ornatum.
I. Novi: nam nuptiae abstulerunt me non-bonae.
O. Quid vero? an te dedisse comam tuam preferendam
Tuae matri? I. Monumentum pro meo corpore
Altrici. O. Haec vero, quae ipse vidi, dicam signa

Ο. Ὦ συγκασιγνήτη τε, κἀκταυτὸ πατρὸς
Ἀγαμέμνονος γεγῶσα, μή μ' ἀποστρέφε,
Ἔχεσ' ἀδελφὸν, ὃ δοκῶν ἔξειν πότε.
Ι. Ἐγώ σ' ἀδελφὸν τὸν ἐμόν; ὃ παύσῃ λέξων;
Τὸ δ' Ἄργος αὐτῷ μεσὸν, ἥ τε Ναυπλία.
Ο. Οὐκ ἔς' ἐκεῖ σὸς, ὦ τάλαινα, σύγγονος.
Ι. Ἀλλ' ἡ Λάκαινα Τυνδαρὶς σ' ἐγείνατο;
Ο. Πέλοπός τε παιδὶ παιδὸς ἐκπέφυκ' ἐγώ.
Ι. Τί φῄς; ἔχεις τι τῶνδέ μοι τεκμήριον;
Ο. Ἔχω· πατρῴων ἐκ δόμων τι πυνθάνῃ.
Ι. Οὐκοῦν λέγειν μὲν χρή σε, μανθάνειν δ' ἐμέ.
Ο. Λέξομ' ἄν· ἄκουε πρῶτον Ἠλέκτρας τάδε.
Ἀτρέως Θυέστου τ' οἶδα γενομένην ἔριν.
Ι. Ἤκουσα χρυσῆς ἀρνὸς ἡνίκ' ἦν πέρι.
Ο. Ταῦτ' οὖν ὑφήνασ' οἶδ' ἐν εὐπήνοις ὑφαῖς;
Ι. Ὦ φίλταί', ἐγγὺς τῶν ἐμῶν κάμπλη φρενῶν.
Ο. Εἰκώ τ' ἐν ἴσοις, ἡλίκα μετάσασιν;
Ι. Ὕφηνα καὶ τόδ' εἶδος εὐμίτοις πλοκαῖς.
Ο. Καὶ λῆτρ' ἐς Αὐλιν μητρὸς ἀνεδέξω πάρα;
Ι. Οἶδ· ὃ γὰρ ὁ γάμος ἐφθλὸς ὢν μ' ἀφείλετο.
Ο. Τί γάρ; κόμας σὰς μητρὶ δοῦσα σῇ φέρειν;
Ι. Μνημεῖά γ' ἀντὶ σώματος τύμβῳ τάφῳ.
Ο. Ἃ δ' εἶδον αὐτὸς, τάδε φράσω τεκμήρια.

Πέλοπος παλαιὰν ἐν δόμοις λόγχην πατρὸς,
Ἣν χερσὶ πάλλων, παρθένον Πισσάτιδα
Ἐκτήσαθ' Ἱπποδάμειαν, Οἰνόμαον κτανὼν,
Ἐν παρθενῶσι τοῖσι σοῖς κεκρυμμένην.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ι. Ὦ φίλτατ', οὐδὲν ἄλλο, φίλτατος γὰρ εἶ,
Ἔχω σ', Ὀρέστα, τηλύγετον
Χθονὸς ἀπὸ πατρίδος,
Ἀργόθεν ὦ φίλος.
Ο. Κἀγώ σε τὴν θανοῦσαν, ὡς δοξάζεται.
Κατὰ δὲ δάκρυ' ἀδάκρυα, κατὰ δὲ γόος ἄμα χαρᾷ,
Τὸ σὸν νοτίζει βλέφαρον, ὡσαύτως δ' ἐμόν.
Ι. Τόδ' ἔτι βρέφος ἔλιπον ἀγκάλαις
Νεαρὸν τροφοῦ,
Νεαρὸν ἐν δόμοις.
Ὦ κρεῖσσον, ἢ λόγοισιν, εὐτυχῶν ἐμοῖ
Ψυχά, τί φῶ;
Θαυμάτων πέρα,
Καὶ λόγῳ πρόσω, τάδ' ἐπέβα.
Ο. Τὸ λοιπὸν εὐτυχοῖμεν ἀλλήλων μέτα.
Ι. Ἄτοπον ἡδονὰν ἔλαβον, ὦ φίλαι·
Δέδοικα δ', ἐκ χερῶν με μὴ, πρὸς αἰθέρα

Certa Pelopis antiquam haſtam in aedibus patris,
Quam vibrans manibus puellam Piſatidem
Adeptus eſt Hippodamiam occiſo Oenomao,
In ipſis tuis virgineis conclavibus abſconditam.

MONOSTROPHICA.

I. O chariſſime, nihil aliud: es enim chariſſimus:
Teneo te, Oreſtes, unice defideratum
Solo ex patrio,
Ex Argis, o chariſſime.
O. Et ego te mortuam, ut putatur.
Lachrymae autem non lachrymoſae, et luctus cum gaudio
Tuos oculos aeque ac meos humectant.
I. Hunc *tum* adhuc reliqui infantem in brachiis
Recentem nutricis
Recentem in aedibus.
O plus, quam verbis dici queat, felix, mi
Anime, quid dicam?
Ultra miraculum,
Et ultra quam dici poteſt, haec acciderunt.
O. In poſtremum una degentes ſimus felices.
I. Inſperatam voluptatem cepi, o amicae:
Metuo autem, ne ex manibus mihi in aërem

Avolans elabatur! o Cyclopei lares,
O chara patria Mycenae!
Gratiam habeo *tibi* vitae *cauſa*,
Gratiam habeo educationis *cauſa*,
Quia mihi fratrem iſtum domui
Educaſti lumen.
O. Genere quidem beati ſumus, ſed quod ad
Calamitates *ſpectat*, o ſoror, noſtra infelix vita fuit.
I. Ego miſera hoc experta ſum, quando enſem
Ad cervicem poſuit mihi
Miſer pater.
O. Hei mihi: videor enim non praeſens te videre ibi.
I. Sine Hymenaeo, frater, Achillis;
Ad preces nuptiales
Fraudulentas quum ducebar:
Et circa aram erant
Lachrymae, et luctus.
Heu, heu! lavacra, *quae* ibi *erant*.
O. Deploravi et ego audaciam quam pater auſus eſt.
I. Indignum patre, indignum patre
Fatum nacta ſum.
O. Alia vero ex alliis ſequuntur:
Si tuum fratrem, o miſera, *caedens* perdidiſſes

Ἀμπτάμενος, φύγῃ· ὦ Κυκλωπίδες ἑξίαι,
Ὦ πατρὶς Μυκήνα φίλα,
Χάριν ἔχω ζωᾶς,
Χάριν ἔχω τροφᾶς,
Ὅτι μοι συνομαίμονα τόνδε δόμοις
Ἐξεθρέψω φάος.
Ο. Γένει μὲν εὐτυχῆμεν, εἰς δὲ συμφοράς,
Ὦ σύγγον', ἡμῶν δυσυχὴς ἔφυ βίος.
Ι. Ἐγὼ μέλεος οἷὸ', ὅτε φάσγανον
Δέρᾳ θῆκέ μοι
Μελέοφρων πατήρ.
Ο. Οἴμοι· δοκῶ γὰρ ἀ παρὼν σ' ὁρᾶν ἐκεῖ.
Ι. Ἀνυμέναιος, σύγγον', Ἀχιλλέως,
Εἰς κλισίαν λύκων
Δολίαν ὅτ' ἀγόμαν·
Παρὰ δὲ βωμὸν ἦν
Δάκρυα, καὶ γόοι.
Ο. Φεῦ, φεῦ χερνίβων ἐκεῖ.
Ι. Ὤμωξα κἄγω τόλμαν, ἣν ἔτλη πατήρ.
Ἀπάτορ', ἀπάτορα
Πότμον ἔλαχον.
Ο. Ἄλλα δ' ἐξ ἄλλων κυρεῖ·
Εἰ σόν γ' ἀδελφὸν, ὦ τάλαιν', ἀπώλεσας

Δαίμονος τύχα τινὸς,
Ὦ μελέα δεινᾶς τόλμας.
Ι. Δείν' ἔτλαν, δείν' ἔτλαν,
Ὤ μοι σύγγονε.
Παρὰ δ' ὀλίγον ἀμπέφυγες
Ὄλεθρον ἀνόσιον ἐξ ἐμᾶν
Δαϊχθεὶς χειρῶν· ἃ
Δ' ἐπ' αὐτοῖσι τίς τελευτά;
Τίς τύχα μοι συγχωρήσει;
Τίνα σοι πόρον εὑρομένα,
Πάλιν ἀπὸ πόλεως,
Ἀπὸ φόνω, πέμψω
Πατρίδ' ἐς Ἀργείαν,
Πρὶν ἐπὶ ξίφος
Αἵματι σῷ παλαῖσαι;
Τόδε τόδε σὸν, ὦ μελέα ψυχὰ,
Χρέος ἀνευρίσκειν,
Πότερον κατὰ χέρσον, ἢ χὶ ναΐ,
Ἀλλὰ ποδῶν ῥιπᾷ,
Θανάτῳ πελάσεις ἄρα
Βάρβαρα φῦλα,
Καὶ διόδους ἀνόδους τείχων,
Διὰ Κυανέας

Numinis alicujus fato,
O miseram *tunc te futuram* diri facinoris *ream*.
I. Atrocia ausa sum, atrocia ausa sum,
O mi frater;
Quam vix effugisti
Injustam et impiam necem, meis
Interfectus manibus?
Post haec vero quis *malorum* finis *erit*?
Quae fortuna mihi *quod cupio* concedet?
Quam tibi *salutarem* rationem inveniens,
Rursum ab *huc* regione,
Et ab nece, remittam
Patriam in Argivam,
Priusquam ensem in
Sanguine tuo maculem.
Hoc, hoc tuum *est*, o misera anima,
Negotium invenire,
Utrum terra, non navi,
Sed pedum impetu,
Morti sis appropinquaturus,
Per barbaras gentes,
Et *per* transitus invios vadens.
Per Cyaneos

Sane, anguſto-meatu-praeditos
Scopulos, *eſt* longum iter
Navali fugae.
Miſera, miſera *ſum ego!*
Quis igitur in his
Aut Deus, aut mortalis, aut
Caſus aliquis inſperatus,
Viam impeditam expediens,
Nobis duobus ſolis Atridis
Oſtendet finem malorum?

IAMBI.

C. Inter mirabilia, et ultra fabulas fictas,
Haec ipſa vidi, et audiens nunciabo.
P. Amicos utique qui venerunt in conſpectum
Amicorum, o Oreſtes, aequum *eſt* ſe manibus mutuo
Complecti: oportet vero *nunc* omiſſo luctu, ad
Illud venire, quomodo inclytum ſalutis flatum
Adepti, ex *hoc* agro barbaro diſcedamus,
Sapientum enim virorum haec *ſunt*, fortunae
Occaſionem nactos, non evagantes alias voluptatem
Capere. O. Recte dixiſti. Fortunae vero puto curae
Eſſe hoc nobiſcum: ſi enim gnarus ſit aliquis,
Conſentaneum eſt numen divinum fore efficacius.

Μὴν ξενοπόρου
Πέτρας, μακρὰ κέλευθα
Ναΐοις δρασμοῖς.
Τάλαινα, τάλαινα.
Τίς ἂν οὖν τάδ' ἄν,
Ἢ θεὸς, ἢ βροτὸς, ἢ
Τι τῶν ἀδοκήτων,
Πόρον ἄπορον ἐξανύσας,
Δυοῖν τοῖν μόνοιν Ἀτρείδαιν
Φανεῖ κακῶν ἔκλυσιν;

IAMBOI.

Χ. Ἐν τοῖσι θαυμαστοῖσι, καὶ μύθων πέρα,
Τάδ' εἶδον αὐτὴ, καὶ κλύουσ' ἀπαγγελῶ.
Τὸ μὲν φίλους, ἐλθόντας εἰς ὄψιν φίλων,
Ὀρέξα, χειρῶν περιβολὰς εἰκὸς λαβεῖν.
Λήξαντα δ' οἴκτων, κἀπ' ἐκεῖν' ἐλθεῖν χρεών,
Ὅπως, τὸ κλεινὸν ὄνομα τῆς σωτηρίας
Λαβόντες, ἐκ γῆς βησόμεσθα βαρβάρου.
Σοφῶν γὰρ ἀνδρῶν ταῦτα, μὴ κλαύλας τύχης,
Καιρὸν λαβόντας, ἡδονὰς ἄλλας λαβεῖν.
Ο. Καλῶς ἔλεξας· τῇ τύχῃ δ' οἶμαι μέλειν
Τῇδε ξὺν ἡμῖν· ἢν δέ τις πρόθυμος ᾖ,
Σθένειν τὸ θεῖον μᾶλλον εἰκότως ἔχει.

Ι. Οὐδέν μ' ἐπίσχει γ', εἰδ' ἀποσήσει λόγε,
Πρῶτον πυθέσθαι, τίνα ποθ' Ἡλέκτρα πότμον
Ἕλιπε βιότε· φίλα γὰρ ἔσαι πάντ' ἐμοί.
Ο. Τῶδε ξυνοικεῖ, βίον ἔχουσ' εὐδαίμονα.
Ι. Οὗτος δὲ πυδαπὸς, καὶ τίνος πέφυκε παῖς;
Ο. Στρόφιος ὁ Φωκεὺς τῆδε κλήζεται πατήρ.
Ι. Ὁδ' ἔσι γ' Ἀτρέως θυσαίρος, ὁμογενὴς ἐμοί;
Ο. Ἀνεψιός γε, μόνος ἐμοὶ σαφὴς φίλος.
Ι. Οὐκ ἦν τόθ' ἥτος, ὅτε πατὴρ ἔκτεινέ με;
Ο. Οὐκ ἦν· χρόνον γὰρ Στρόφιος ἦν ἄπαις τινά.
Ι. Χαῖρ', ὦ πόσις μοι τῆς ἐμῆς ὁμοσπόρε.
Ο. Καμός γε σωτὴρ, οὐχὶ συγγενὴς μόνον.
Ι. Τὰ δεινὰ δ' ἔργα πῶς ἔτλης μητρὸς πέρι;
Ο. Σιγῶμεν αὐτὰ, πατρὶ τιμωρῶν ἐμῷ.
Ι. Ἡ δ' αἰτία τίς, ἀνθ' ὅτε κτείνει πόσιν;
Ο. Ἔα τὰ μητρός· εἰδέ σοι κλύειν καλόν.
Ι. Σιγῶ· τὸ δ' Ἄργος πρὸς σὲ νῦν ἀποβλέπει.
Ο. Μενέλαος ἄρχει· φυσάδες ἐσμὲν ἐκ πάτρας.
Ι. Ἦπε νοσοῦντας θεῖος ὕβρισεν δόμους;
Ο. Οὐκ, ἀλλ' Ἐρινύων δεῖμά μ' ἐκβάλλει χθονός.
Ι. Ταῦτ' ἄρ' ἐπ' ἀκλαῖς κἀνθάδ' ἠγγέλης μενεῖς.
Ο. Ὤφθημεν ἡνῦν πρῶτον ὄντες ἄθλιοι.
Ι. Ἔγνωκα, μητρὸς οὕνεκ' ἠλάσθην θεαί.

I. Nihil me *jam* cohibet, nec avertet a sermone,
Quominus primum quaeram, quodnam Electra fatum
Sortita sit vitae: grata enim facere studuit mihi omnia.
O. Cum hoc *nupta* habitat, vitam habens beatam.
I. Hic vero cujas, et quo patre natus est?
O. Strophius Phocensis hujus vocatur pater.
I. Hic ex Atrei filia est, mihi cognatus?
O. Consobrinus certe, solus mihi certus amicus.
I. Nondum erat iste natus, quando pater me
Mactavit? O. Non erat: aliquandiu enim Strophius
Fuit sine liberis. I. Salve, mihi marite meae fororis.
O. Et meus servator *est*, non tantum cognatus.
I. Quomodo vero sustinuisti ista atrocia facta in
Matrem? O. Taceamus de illis: ulciscens necem mei
Patris. I. Quae vero *fuit* causa, quod occidit maritum?
O. Sinas haec matris *facinora*; non enim tibi *est*
Honestum audire. I. Taceo. Nunc igitur Argos in
Te respicit? O. Menelaus tenet imperium: *nos*
Exules sumus ex patria. I. An igitur patruus injuria
Affecit familiam *jam* afflictam? O. Non: sed terror
Erinnym exturbat me ex terra. I. Inde ergo in littore,
Etiam hic, dictus es insaniisse. O. Sumus conspecti
Non nunc primum miseri. I. Intelligo, propter matrem

Agitaverunt *te* Deae. O. Adeo ut cruenta fraena
Injecerint mihi. I. Cur vero in hanc terram intulisti
Pedem! O. Veni jussus oraculo Phoebi.
I. Quam rem facturus? dicendam, an tacendam?
O. Dicam. Initium autem hoc mihi multorum
Sermonum *est*: postquam haec mala matris, quae
Tacemus, manibus nostris patrata fuerunt, Erynnyum
Incursibus pulsi fumus exules, unde meum pedem
Athenas utique misit Phoebus,
Ut satisfacerem non nominandis Deabus.
Est enim *ibi* sanctum judicium, quod olim Marti
Jupiter constituit ob quandam contaminationem
Manuum. Profectum autem illuc, primum quidem
Nullus hospitum ultro *me* recepit, ut diis invisum:
Qui vero reveriti sunt, mensam hospitalem solitariam
Praebuerunt, manentes sub eodem tecto aedium.
Silentio autem machinabantur ut me omnis colloquii
Expertem cibo potuque exhilararent sine piaculo.
In vas vero proprium aequalem omnibus Bacchici
Liquoris mensuram plenam infundentes, fruebantur
Voluptate. Ego vero reprehendere quidem hospites
Non audebam, dolebam vero tacite, et simulabam
Me haec nescire, valde ingemiscens, quod eram

Ο. Ὤ δ' αἱματηρὰ χόμι' ἐπεμβαλεῖν ἐμοί.
Ι. Τί γάρ ποθ' εἰς γῆν τήνδ' ἐπόρθμευσας πόδα;
Ο. Φοίβε κελευθεὶς θεσφάτοις, ἀφικόμην.
Ι. Τί χρῆμα δράσειν; ῥητὸν, ἢ σιγώμενον;
Ο. Λέξοιμ' ἄν· ἀρχαὶ δ' αἵδε μοι πολλῶν πόνων.
Ἐπεὶ τὰ μητρὸς ταῦθ', ἃ σιγῶμεν, κακὰ
Εἰς χεῖρας ἦλθε, μεταδρομαῖς Ἐριννύων
Ἠλαυνόμεθα φυγάδες· ἔνθεν μοι πόδα
Εἰς τὰς Ἀθήνας δή γ' ἔπεμψε Λοξίας,
Δίκην παραχεῖν ταῖς ἀνωνύμοις θεαῖς.
Ἔστιν γὰρ ὁσία ψῆφος, ἣν Ἄρει ποτὲ
Ζεὺς εἵσατ', ἔκ τε δὴ χερῶν μιάσματος.
Ἐλθόντα δ' ἐκεῖσε, πρῶτα μέν μ' ὑδεὶς ξένων
Ἐκὼν ἐδέξαθ', ὡς θεοῖς σύγουμενον·
Οἳ δ' ἔχον αἰδῶ, ξένια μονοτράπεζά μοι
Παρέχον οἴκων, ὄντες ἐν ταυτῷ στέγει,
Σιγῇ δ' ἐτεκτήναντ' ἀπόφθεγκτόν μ', ὅπως
Δαιτὸς γενοίμην πώματός τ' αὐτῷ δίχα·
Εἷς δ' ἄγγος ἴδιον, ἴσον ἅπασι, βαχχίᾳ
Μέτρημα πληρώσαντες, εἶχον ἡδονήν.
Κἄγω ξελέγξαι μὲν ξένους οὐκ ἠξίουν,
Ἤλγουν δὲ σιγῇ, κἀδόκουν οὐκ εἰδέναι,
Μέγα σεναίζων, οὕνεκ' ἦν μητρὸς φονεύς.

Κλύω δ' Ἀθηναίοισι τἀμὰ δυσυχῆ
Τελετὴν γενέσθαι, κἄτι τὸν νόμον μένειν,
Χοᾶρες ἄγγος Παλλάδος τιμᾶν λεών.
Ὡς δ' εἰς Ἄρειον ὄχθον ἦκον, ἐς δίκην
Τ' ἔστην, ἐγὼ μὲν θάτερον λαβὼν βάθρον,
Τὸ δ' ἄλλο πρέσβειρ' ἥπερ ἦν Ἐριννύων,
Εἰπών, ἀκούσας θ' αἵματος μητρὸς πέρι,
Φοῖβός μ' ἔσωσε, μαρτυρῶν· ἴσας δέ μοι
Ψήφους διῴθμησε Παλλὰς ὠλένῃ·
Νικῶν δ' ἀπῆρα φόνια πειρατήρια.
Ὅσαι μὲν οὖν ἔζοντο πειθοῖσαι δίκῃ,
Ψῆφον παρ' αὐτὴν ἱερὸν ὡρίσαντ' ἔχειν·
Ὅσαι δ' Ἐριννύων ὑπ' ἐπείθησαν νόμῳ,
Δρόμοις ἀμιδρύτοισιν ἠλάστρουν μ' ἀεί,
Ἕως ἐς ἄγνὸν ἦλθον αὖ Φοίβου πέδον,
Καὶ, πρόσθεν αὐτῶν ἐκταθεὶς, νῆσις βορᾶς,
Ἐπώμοσ' αὐτῇ βίον ἀποῤῥῆξειν θανών,
Εἰ μή με σώσει Φοῖβος, ὃς μ' ἀπώλεσεν.
Ἐντεῦθεν, αὐδὴν τρίποδος ἐκ χρυσοῦ λαβών,
Φοῖβος μ' ἔπεμψε δεῦρο, διοπετὲς λαβεῖν
Ἄγαλμ', Ἀθηνῶν τ' ἐγκαθιδρύσαι χθονί.
Ἀλλ', ἥνπερ ἡμῖν ὥρισεν σωτηρίαν,
Σύμπραξον· ἂν γὰρ θεᾶς κατάσχωμεν βρέτας,

Matris interfector: Audio autem Athenienſibus eas
Calamitates feſtum factum eſſe, et adhuc morem hunc
Manere, congiarium Vas ut Palladis populus honoret.
Poſtquam autem veni in tumulum Martis, et in
Judicio ſteti, ego quidem occupans alteram ſedem,
Alteram vero natu maxima Erinnyum:
Perprans autem audienſque cauſam parricidii,
Phoebus teſtificans ſervavit me: paria vero mihi
Suffragia numeravit Pallas manu;
Atque victor abii ex judicio parricidii.
Quaecunque igitur *Furiarum* ſedebant acquieſcentes
Judicio, curiam prope ipſam ſacellum ſtatuerunt
Habere quaecunque vero Furiarum *huic* ſententiae
Non acquieſcebant, curſibus irrequietis me ſemper
Agitaverunt, donec rurſus redii ad Phoebi, ſanctum
Solum, et ante adyta jacens extenſus, jejunus a cibo
Juravi me illic abrupturum eſſe mihi vitam moriendo
Niſi me ſervaret Phoebus, qui me perdiderat.
Ibi ex aureo tripode vocem emittens,
Phoebus miſit me huc, ut delapſam coelo auferrem
Statuam, et collocarem in terra Athenienſi.
Quare quam *Deus* conſtituit ſalutem nobis, *hanc*
Nobiſcum para. Si enim Deae potiamur ſtatua,

Insaniaque liberabor, et te in multiremi scapha
Avectam, Mycenis iterum collocabo.
Quamobrem, o chara tu, o fororium caput,
Serva paternam domum, meque conserva;
Quia mea simul omnia perierunt, et totum genus
Pelopidarum, caelestem nisi captam abstulerimus Deae
Statuam. C. Gravis quaedam Deorum ira efferbuit
Adversus semen Tantali, et per aerumnas ducit.
I. Hanc quidem voluntatem habui, priusquam huc
Venirem, ut essem Argis, et tuo conspectu fruerer, o
Frater. Misericordia vero *nunc* eadem, quae tu, teque
Laboribus *his cupio* liberare, laborantemque domum,
Interfectori meo non infensa, paternam erigere volo.
A caede enim tua manum abstinebimus,
Servaboque domum: deam vero quomodo latere *possim*.
Metuo, et Regem, quando vacuam
Sedem saxeam statuae invenerit. Quomodo enim
Tunc non moriar? quaenam erit mihi excusatio?
Verum si simul haec omnia unum quoddam fient,
Et statuam auferas, et me in firmam puppim habeatis
Navi abducas, haec periclitatio erit praeclara.
Verum ego quidem ab hac sejuncta peribo,
Tu vero tua re constituta redibis *domum*. Ego tamen

Μανιῶν τε λήξω, καί σε, πολυκώπῳ σκάφῃ
Στείλας, Μυκήναις ἐγκαταςήσω πάλιν.
Ἀλλ', ὦ φίλη γ', ὦ κασίγνητον κάρα,
Σῶσον πατρῷον οἶκον, ἔκσωσον δέ με·
Ὡς τἄμ' ὅλωλε πάντα, καὶ τὰ Πελοπιδῶν,
Οὐράνιον εἰ μὴ ληψόμεθα θεᾶς βρέτας.
Χ. Δεινή τις ὀργὴ δαιμόνων ἐπέζεσεν
Τὸ Ταντάλειον σπέρμα, διὰ πόνων τ' ἀεί.
Ι. Τὸ μὲν πρόθυμον, πρίν σε δεῦρ' ἐλθεῖν, ἔχω,
Ἄργει γενέσθαι, καὶ σὲ, σύγγον', εἰσιδεῖν.
Θέλω δ' ἅπερ σὺ, σέ τε μεταςῆσαι πόνων,
Νοσοῦντά τ' οἶκον, ἐχὶ τῷ κτανοῦντί με
Θυμωμένη, πατρῷον ὀρθῶσαι θέλω.
Σφαγῆς τε γὰρ σῆς χεῖρ' ἀπαλλάξαιμεν ἄν,
Σώσαιμι δ' οἴκους· τὴν θεὸν δ' ὅπως λάθω,
Δέδοικα, καὶ τύραννον, ἡνίκ' ἂν κενὰς
Κρηπῖδας εὕρῃ λαΐνας ἀγάλματος.
Πῶς δ' ἁ θανοῦμαι; τίς γ' ἔνεςί μοι λόγος;
Ἀλλ' εἰ μὲν ἔν τι τῶνδ' ὁμῶς γενήσεται,
Ἀγαλμά τ' οἴσεις, κἄμ' ἐπ' ἐπρύμνοις νεὼς
Ἄξεις, τὸ κινδύνευμα γίνεται καλόν.
Τύτοις δὲ χωριθεῖσ', ἐγὼ μὲν ὄλλυμαι,
Σὺ δ' ἄν, τὸ σαυτῆς θέμενος εὖ, νόςου τύχοις,

Οὐ μήν τι φεύγω γ', οὐδέ μ' εἰ θανεῖν χρεών,
Σώσασά σ'· ἐ γὰρ ἀλλ' ἀνὴρ μὲν, ἐκ δόμων
Θανών, ποθεινός· τὰ δὲ γυναικὸς, ἀθλίη.
Ο. Οὐκ ἂν γενοίμην σοῦ τε καὶ μητρὸς φονεύς.
Ἄλις τὸ κείνης αἷμα· κοινόφρων δέ σοι
Καὶ ζῆν θέλοιμ' ἄν, καὶ θανὼν λαχεῖν ἴσον.
Ἥξω δέ γ', ἥνπερ κἀυτὸς ἐνταυθοῖ πέσω,
Πρὸς οἶκον, ἢ σε κατθανὼν μενῶ μέτα.
Γνώμης δ' ἄκυσον· εἰ πρόσαντες ἦν τόδε
Ἀρτέμιδι, πῶς ἂν Λοξίας ἐθέσπισεν
Κομίσαι μ' ἄγαλμα θεᾶς πόλισμ' εἰς Παλλάδος,
Καὶ σὸν πρόσωπον εἰσιδεῖν; ἅπαντα γὰρ
Συνθεὶς τάδ' εἰς ἓν, νόσον ἐλπίζω λαβεῖν.
Ι. Πῶς οὖν γένοιτ' ἂν, ὥστε μήθ' ἡμᾶς θανεῖν,
Λαβεῖν θ' ἃ βουλόμεσθα, τῇδε γὰρ νόει,
Νόστος πρὸ οἴκου; ἡ δὲ βούλησις, πάρα.
Ο. Ἆρ' ἂν τύραννον διολέσαι δυναίμεθ' ἄν;
Ι. Δεινὸν τόδ' εἶπας, ξιφοφονεῖν ἐπήλυδας.
Ο. Ἀλλ', εἴ σε σώσει κἀμέ, κινδυνευτέον.
Ι Οὐκ ἂν δυναίμην, τὸ δὲ πρόθυμον ἥνεσα.
Ο. Τί δ' εἴ με ναῷ τῷδε κρύψειας λάθρα;
Ι. Ὡς δὴ σκότος λαβόντες, ἐκσωθεῖμεν ἄν.
Ο. Κλεπτῶν γὰρ ἡ νὺξ, τῆσδ' ἀληθείας τὸ φῶς.

Non fugio ullum *periculum*, neque si mihi moriendum
Sit, modo te servem, non profecto: vir enim in
Familia mortuus, *est* desiderabilis, mulieres vero parvi
Pretii sunt. O. Nunquam fiam et tuus et matris
Interfector: satis est illius caedes: eadem vero sentiens,
Quae tu, et vivens volo et mortuus parem *sortem*
Nanciscì. Abducam enim te, si res hic bene
Ceciderint, domum, vel tecum mortuus *hic* manebo.
Audi autem sententiam *meam*: si molestum hoc esset
Dianae, quomodo Phoebus jussisset
Me deferre statuam deae in urbem Palladis,
Et tuam intueri faciem duxisset? omnia enim
Haec in unum collecta perpendens spero nos reditus
Fore compotes. I. Quomodo potest ergo fieri ita ut
Neque nos pereamus, et *tamen* auferamus ea,
Quae volumus? sic enim cogita: reditus ad domus.
Voluntas quidem mea non deficit. O. An tyrannum
Interficere possemus? I. Periculosum *est* hoc, *quod*
Dixisti, hospites ab advenis interimi. O. Verum si hoc
Fuerit saluti mihi et tibi, periclitandum. I. Non
Possem ego, prompitudinem vero tuam laudo. O. Quid
Vero si occultes me clam in hoc templo? I. Ut
Nimirum tenebras nacti evadamus incolumes. O. Furum

Enim *eſt* nox, veritatis vero lux. I. Sunt intus ſacri
Cuſtodes, quos non fallemus. O. Hei mihi, periimus!
Quomodo *igitur* ſervabimur? I. Videor mihi habere
Quoddam novum inventum O. Quodnam? *mihi tuam*
Opinionem communices, ut et ego ſciam. I. Utar
Tuo infortunio ad fallendum O. Mulieres certe *ſunt*
Ingenioſe ad excogitandas technas. I Dicam te veniſſe
Matricidam ex Argo. O. Utere meis malis, ſi lucrifactura
Es. I. Quod non fas ſit ſacrificare deae, dicam——
O. Quam cauſam praetendens? ſuſpicior enim aliquid.
I. Non purum *te*, hoc tibi exprobrabo, ob caedem.
O. Quomodo vero *ſic* Deae ſtatua magis capietur?
I. Maris te fontibus luſtrare volo. O. Adhuc
Intus eſt ſtatua, propter quam huc venimus
I. Illud etiam lavare te contrectante, ut dicam.
O. Ubinam? mariſne ubi humidum fragmentum?
Ibi ubi navis tua ſtat ligata lineis vinculis. O. An
Vero tecum aliquis alius manibus geſtabit ſtatuam?
I. Ego, quia mihi ſoli licet attingere. O. Pylades
Veso in quo loco hujus doli a nobis ponetur?
Dicetur eodem, quo tu, manuum piaculo pollutus
Eſſe. O. Facieſne haec clam, an ſciente rege?
I. Perſuaſo verbis; non enim poſſem eum latere.

Ι. Εἴσ' ἔνδον ἱεροὶ φύλακες, οὓς ἐ λήσομεν.
Ο. Οἴμοι· διεφθάρμεθα· πῶς σωθεῖμεν ἄν;
Ι. Ἔχειν δοκῶ μοι καινὸν ἐξεύρημά τι.
Ο. Ποῖον τί; δέξῃς μετάδος, ὡς κἀγὼ μάθω.
Ι. Ταῖς σαῖς ἀνίαις χρήσομαι σοφίσμασιν.
Ο. Δειναὶ γὰρ αἱ γυναῖκες εὑρίσκειν τέχνας.
Ι. Φονέα σε φήσω μητρὸς ἐξ Ἄργους μολεῖν.
Ο. Χρῆσαι κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς, εἰ κερδανεῖς.
Ι. Ὡς ἐ θέμις γε λέξομεν θύειν θεᾷ.
Ο. Τίν' αἰτίαν ἔχουσ'; ὑποπτεύω τὶ γάρ.
Ι. Οὐ καθαρὸν ὄντα· τὸν δ' ὅσιον δώσω φόνῳ.
Ο. Τί δῆτα μᾶλλον θεᾶς ἄγαλμ' ἁλίσκεται;
Ι. Πόντῳ σε πηγαῖς ἁγνίσαι βουλήσομαι.
Ο. Ἔτ' ἐν δόμοισι βρέτας, ἐφ' ᾧ πεπλεύκαμεν;
Ι. Κἀκεῖνο νίψαι σε θιγόντος ὡς ἐρῶ.
Ο. Ποῖ δῆτα; πόντου νοτερὸν εἶπας ἔκβολον;
Ι. Οὗ ναῦς χαλινοῖς λιμοδέτοις ὁρμεῖ σθενέι.
Ο. Σοὶ δὴ τίς ἄλλος ἐν χεροῖν οἴσει βρέτας;
Ι. Ἐγώ· θιγεῖν γὰρ ὅσιον ἔς' ἐμοὶ μόνῃ.
Ο. Πυλάδης δ' ὅδ' ἡμῖν πῶς τετάξεται φόνου;
Ι. Ταυτὸν χεροῖν σοὶ λέξεται μίασμ' ἔχων.
Ο. Λάθρα δ' ἄνακτος ἢ εἰδότος δράσεις τάδε;
Ι. Πείσασα μύθοις· ἐ γὰρ ἂν λάθοιμί γε.

Ο. Καὶ μὴν νεώς γε πίτυλος εὐήρης πάρα.
Ι. Σοὶ δὴ μέλειν χρὴ τἄλλ', ὅπως ἕξει καλῶς.
Ο. Ἑνὸς μόνου δεῖ, τάσδε συγκρύψαι τάδε.
Ἀλλ' ἀντίαζε, καὶ λόγους πειρήσεις
Εὕρισκ'· ἔχει τοι δύναμιν εἰς οἶκτον γυνή.
Τἀ δ' ἄλλ' ἴσως ἅπαντα συμβαίη καλῶς.
Ι. Ὦ φίλταται γυναῖκες, ὡς ὑμᾶς βλέπω,
Καὶ τἄμ' ἐν ὑμῖν ἐστίν, ἢ καλῶς ἔχειν,
Ἢ μηδὲν εἶναι, καὶ σφε θῆναι πάτρας,
Φίλης τ' ἀδελφῆς, φιλτάτου τε συγγόνου.
Καὶ πρῶτα μέν μοι τοῦ λόγου τάδ' ἀρχέτω.
Γυναῖκες ἐσμὲν φιλόφρον ἀλλήλων γένος,
Σώζειν τε κοινὰ πράγματ' ἀσφαλέσταται.
Σιγήσαθ' ἡμῖν, καὶ συνεκποιήσατε
Φυγάς· καλόν τι γλῶσσ', ὅτῳ πίστις παρῇ.
Ὁρᾶτε δ', ὡς τρεῖς μία τύχη τοὺς φιλτάτους
Ἢ γῆς πατρῴας νόστον, ἢ θανεῖν ἔχει.
Σωθεῖσα δ', ὡς ἂν καὶ σὺ κοινωνῇς τύχης,
Σώσω σ' ἐς Ἑλλάδ'· ἀλλὰ πρὸς σε δεξιᾶς,
Σὲ, καί σ' ἱκνοῦμαι, σὲ δὲ φίλης παρηίδος,
Γονάτων τε, καὶ τῶν ἐν δόμοισι φιλτάτων,
Μητρὸς, πατρός τε, καὶ τέκνων, ὅτῳ κυρεῖ.
Τί φατέ; τίς ὑμῶν φησίν; ἢ τίς οὐ θέλει;

O. Atqui bene instructum remigium, navis adest.
I. Reliqua vero tu curabis ut recte fiant.
O. Una re adhuc opus est, ut istae haec occultent
Quamobrem obsecra eas, et sermones persuadentes
Excogita: habet enim vim ad commiserationem
Mulier. Reliqua vero, ut spero, bene succedent.
I. O chariſſimae mulieres, ad vos respicio: meae
Enim res penes vos sitae sunt; ut vel bene se
Habeant, vel nihil sint, et priver patria,
Et fratre charo, et cognato chariſſimo.
Atqui hoc quidem primum initium sermonis.
Nos mulieres sumus, genus addictum amori mutuo
Et ad communes res servandas fidiſſimae.
Tacete nobiscum, et adjuvate nostram *Hanc* fugam
Egregia res est lingua, cui fides adest. Videte
Autem quomodo tres chariſſimos una fortuna,
Aut reditus in patriam, aut mors complectitur.
Ego enim servata, ut tu quoque particeps sis *nostrae*
Fortunae, salvam te reducam in Graeciam. Quare te
Per dextram, et te, et te, te vero precor per charas
Genas, et genua, et per ea quae chariſſima *domi sunt*,
Per matrem, et patrem, et liberos, si quibus sunt.
Quid dicitis? quae vestrum affirmat, aut quae, non

Velle? eloquimini haec: non approbantibus enim
Vobis ea, quae dixi, perii et ego et miser frater.
C. Sis bono animo, chara domina, et cura tantum ut
Serveris, quantum enim ad nos pertinet, omnia
Tacebimus, sciat magnus Jupiter, omnia de quibus
Mandasti. I. Bene sit vobis propter hunc sermonem,
Et felices sitis: tuum jam erit munus, ac tuum,
Ingredi in domum, quia statim rex hujus terrae
Veniet, sacrificium exploraturus, an factum sit,
Hospitum. O veneranda, quae me in Aulidis sinu
Saeva liberasti a patris interfectrice manu,
Serva me nunc etiam, et istos: aut Apollinis
Non amplius hominibus propter te *erit* verum os.
Verum propitia exeas hac barbara terra
Ad Athenas: non enim decet te hic
Habitare, cum liceat tibi urbem incolere beatam.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

C. O Avis, quae circa saxeos
Ponti scopulos, Halcyon,
Naeniam unice canis
Generosam apud prudentes vocem,
Quia maritum semper resonantibus luges cantibus:

Φθέγξασθε ταῦτα· μὴ γὰρ αἰνεσῶν λόγως,
Ὅλωλα κἀγὼ καὶ κασίγνητος τάλας.
Χ. Θάρσει, φίλη δέσποινα, καὶ σώζῃ μόνον,
Ὡς ἔκ γ' ἐμοῦ σοι πάντα σιγηθήσεται,
Ἴσω μέγας Ζεὺς, ὧν ἐπισκήπτεις πέρι.
Ι. Ὄναισθε μύθων, καὶ γένοισθ' εὐδαίμονες.
Σὸν ἔργον ἤδη, καὶ σὸν, εἰσβαίνειν δόμους,
Ὡς αὐτίχ' ἥξει τῆσδε κοίρανος χθονὸς,
Θυσίαν ἐλέγχων, εἰ κατείργασαι, ξένων.
Ὦ πότνι', ἥπερ μ' Αὐλίδος κατὰ πτύχας
Δεινῆς ἔσωσας ἐκ πατροκτόνου χερὸς,
Σῶσόν με καὶ νῦν, τέσδέ τ'· ἢ τὸ Λοξίου
Οὐκέτι βροτοῖσι διά σ' ἐτήτυμον στόμα.
Ἀλλ' εὐμενὴς ἔκβηθι βαρβάρου χθονὸς
Εἰς τὰς Ἀθήνας· καὶ γὰρ ἐνθάδ' ἐ πρέπει
Ναίειν, παρόν σοι πόλιν ἔχειν εὐδαίμονα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Ὄρνις, ἃ παρὰ τὰς πετρίνας
Πόντου δειράδας, Ἀλκυών,
Ἔλεγον οἶτον ἀείδεις,
Εὐξύνετον ξυνετοῖσι βοάν,
Ὅτι πόσιν κελαδεῖς ἀεὶ μολπαῖς·

Ἐγώ σοι παραβάλλομαι
Θρήνους, ἄπτερος ὄρνις,
Ποθῶσ' Ἑλλάνων ἀγόρους,
Ποθῶσ' Ἄρτεμιν λοχείαν,
Ἃ παρὰ Κύνθιον ὄχθον οἰκεῖ,
Φοινικά θ' ἁβροκόμαν,
Δάφναν τ' εὐερνέα, καὶ
Γλαυκᾶς θάλλον ἱερὸν ἐλαίας,
Λατῦς ὠδῖνα φίλαν,
Λίμναν θ', εἰλίσσουσαν ὕδωρ
Κύκνειον, ἔνθα κύκνος μελῳδὸς
Μώσας θεραπεύει.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Ὦ πολλαὶ δακρύων λιβάδες,
Αἳ παρηίδας εἰς ἐμὰς
Ἔπεσον, ἁνίκα πύργων
Οὐλομένων ἐνὶ ναυσὶν ἔβαν,
Πολεμίων ἐρετμοῖσι, καὶ λόγχαις.
Ζαχρύσου δὲ δι' ἐμπολᾶς
Νόστον βάρβαρον ἦλθον,
Ἔνθα τὰς ἐλαφοκτόνου
Θεᾶς ἀμφίπολον κύραν,
Παῖδ' Ἀγαμεμνονίαν, λατρεύω,

Ego tibi admiſceo
Luctus, ales ſine alis;
Deſiderans Graecorum coetus,
Deſiderans Dianam Lucinam,
Quae habitat ad Cynthium tumulum,
Juxta Palmam habentem comas delicatas,
Et Laurum ramoſam, et
Sacrum germen caeruleae oleae,
Partui Latonae dilectum,
Et lacum volventem aquam
Cygneam, ubi canorus Cygnus
Colit Muſas.

ANTISTROPHE I.

O lachrymarum ſtillae multae,
Quae genas in meas
Ceciderunt, quando, turribus
Everſis, inſcendi naves,
Remigio hoſtium, et haſtis.
Et per venditionem magno auri pretio factam
Veni in hanc terram barbaram,
Ubi cervorum-interfectricis
Deae *Dianae*, miniſtrae virgini,
Agamemnonis filiae, ſervio,

Ariſque non oves mactantibus,
Praeoptans aerumnam perpe-
tuo miſeram. In neceſſitate enim
Non laborat, quicum eo nutritus eſt.
Mutationem autem fieri, felicitas:
Poſt enim res ſecundas infortunium
Vitam duram facit hominibus.

STROPHE 2.

Te vero o Domina Argiva,
Navis quinquaginta-remis-acta vehet domum.
Modulans vero cera-compacta
Fiſtula montani Panis
Adhortabitur ſono remos.
Et Phoebus vates, ciens
Strepitum ſeptem-fidibus-canorae lyrae,
Canens, ducet *te* locupletem
Athenienſium uſque in terram.
Ne vero hic relicta,
Fereris impetuoſis remis.
Ventis autem fauſta rudentes ad
Puppim et ſuper roſtrum
Extendent carbaſa
Navis celeriter-euntis.

Βωμούς τε μηλοθύτας,
Ζηλοῦσ' ἅταν διαπαν-
τὸς δυσδαίμον'· ἐν γὰρ ἀνάγκαις
Οὐ κάμνεις σύντροφος ὤν.
Μεταβάλλει δυσδαιμονία·
Τὸ γὰρ μετ' εὐτυχίας κακοῦσθαι,
Θνατοῖς βαρὺς αἰών.

ΣΤΡΟΦΗ γ'.

Καὶ σὲ μέν, Πότνι', Ἀργεία
Πεντηκόντορος οἶκον ἄξει.
Συρίζων δ' ὁ κηροδέτας
Κάλαμος ἐρείσει Πανὸς
Κώπαις ἐπιθωΰξει.
Ὁ Φοῖβός θ' ὁ μάντις, ἔχων
Κέλαδον ἑπτατόνου λύρας,
Ἀείδων, ἄξει λιπαρὰν
Εἰς Ἀθηναίων ἐπὶ γᾶν.
Ἐμὲ δ' αὐτῷ λιποῦσα,
Βήσῃ ῥοθίοις πλάταις.
Ἀέρι δ' ἱσία, πρότονοι κατὰ
Πρῴραν, ὑπὲρ σόλον
Ἐκπετάσουσι πόδα
Ναὸς ὠκυπόμπου.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Λαμπρὸν ἱππόδρομον βαίην,
Ἔνθ' εὐάλιον ἔρχεται πῦρ.
Οἰκείων δ' ὑπὲρ θαλάμων
Πτέρυγας ἐν νώτοις ἁμοῖς
Λήξαιμι θοάζουσα.
Χοροῖς δὲ ϛαίην, ὅθι καὶ
Παρθένος εὐδοκίμων γάμων,
Παρὰ πόδ' εἱλίσσουσα φίλας
Ματρὸς ἡλίκων θιάσους,
Ἐς ἀμίλλας χαρίτων,
Χαίτας ἀβροπλόκοιο
Ἐς ἔριν ὀρνυμένα, πολυποίκιλα
Φάρεα καὶ πλοκά-
μους περιβαλλομένα,
Γένυσιν ἐσκίαζον.

ΙΑΜΒΟΙ.

Θ. Πᾷ 'ϑ' ἡ πυλωρὸς τῶνδε δωμάτων γυνὴ
Ἑλληνίς; ἢ δὴ τῶν ξένων κατήρξατο;
Ἀδύτοις ἐν ἀγνοῖς σῶμα λάμπονται πύρι;
Χ. Ἥδ' ἔϛιν, ἥ σοι πάντ', ἄναξ, ἐρεῖ σαφῶς.
Θ. Ἔα·
Τί τόδε μεταίρεις ἐξ ἀκινήτων βάθρων,

ANTISTROPHE 2.

Utinam venirem *in* splendidum circum,
Qua solis ardens ignis iter facit.
Super autem domesticos thalamos
Alas inter amicos utrinque
Desinerem agitare.
Et starem *in* choris, ubi etiam
Virgo laudem adepta sum, in festo nuptiali,
Ad pedem charae
Matris, aequalium thiasos flectens
Ad certamen gratiarum,
Elegantiae mollis, ac opulentae
Ad certamen incitata, variegatas
Stolas et cincinnorum
Circumfundens,
Genis pulchre-umbrosum.

IAMBI.

T. Ubinam est custos harum aedium mulier
Graeca? an jam hospitum caedem auspicata est?
Num in castis adytis corpora ardent igni?
C. Haec est, quae tibi, Rex, cuncta clare dicet.
T. Age,
ur hanc transfers ex non moverds sedibus,

Agamemnonis filia, Deae ſtatuam brachiis?

I. O Rex, ibi ſiſte tuum pedem in Porticu.

T. Quid vero novi eſt, Iphigenia, in domo?

I. E longinquo, ſic enim religio eſt, vocens hanc edo.

T. Quid dicis inſolentis proemii? eloquere clare.

I. Non mundas has hoſtias, Rex, mihi venati eſtis.

Quid te hoc docuit? aut opinionem dicis?

I. Statua deae a ſua ſede retro ſe vertit.

T. Ultrone, an vertit eam terrae motus?

I. Ultro, et clauſit oculorum aſpectum.

T. Quae vero eſt cauſa? an pollutio hoſpitum?

I. Haec eſt *cauſa*? et nulla alia: atrocia enim fecerunt.

T Num aliquem barbarum interfecerunt in littore?

I. Venerunt *huc* domeſtica caede polluti.

T. Qua? In deſiderium enim ſciendi incidimus.

I. Interfecerunt matrem communi enſe. T. O Apollo,

Ne inter barbaros quidem quiſquam hoc auſus

Fuiſſet. I. Pulſi ſunt ex Graecia omnibus

Perſequentibus eos. T. An igitur propterea portas

Statuam foras? I. Sub ſanctum aetherem, ut amoveam

A contagione caedis. T. Quomodo vero deprehendiſti

Piaculum hoſpitum? I. Deprehendi; poſtquam deae

Statua retroverſa eſt. T. Sapientem te nutrivit

Ἀγαμέμνονος παι, θεᾶς ἄγαλμ' ἐν ὠλένῃ;
Ι. Ἄναξ, ἔχ' αὐτᾶ πόδα σὸν ἐν παραφάσιν.
Θ. Τί δ' ἔσιν, Ἱερείεια, καινὸν ἐν δόμοις;
Ι. Ἀπέπτυσ'· ὁσία γὰς δίδωμ' ἔπος τόδε.
Θ. Τί φροιμιάζῃ νεοχμόν; ἐξαύδα σαφῶς.
Ι. Οὐ καθαρά μοι τὰ θύματ' ἠγρεύσαθ', ἄναξ.
Θ. Τί τἐκδιδάξαν τᾶτό σ'; ἢ δόξαν λέγεις;
Ι. Βρέτας τὸ τῆς θεᾶ πάλιν ἕδρας ἀπεςράφη.
Θ. Αὐτόματον, ἢ νιν σεισμὸς ἔςρεψε χθονός;
Ι. Αὐτόματον, ὄψιν δ' ὀμμάτων ξυνήρμοσεν.
Θ. Ἡ δ' αἰτία τίς; ἢ τὸ τῶν ξένων μῦσος;
Ι. Ἥδ', ὐδὲν ἄλλο· δεινὰ γὰρ δεδράκατον.
Θ. Ἀλλ' ἦ τιν' ἔκανον βαρβάρων ἀκτῆς ἔπι;
Ι. Οἰκεῖον ἦλθον τὸν φόνον κεκτημένοι.
Θ. Τίν; εἰς ἔρον γὰρ τᾶ μαθεῖν πεπλώκαμεν.
Ι. Μητέρα κατειργάσαντο κοινωνῶ ξίφει.
Θ. Ἄπολλον, ὐδ' ἐι βαρβάροις τόδ' ἔτλη τις ἄν.
Ι. Πάσης διωγμοῖς ἠλάθησαν Ἑλλάδος.
Θ. Ἦ τῶνδ' ἕκατι δῆτ' ἄγαλμ' ἔξω φέρεις;
Ι. Σεμνόν γ' ὑπ' αἰθέρ', ὡς μεταςήσω φόνα.
Θ. Μίασμα δ' ἔγνως τοῖν ξένοιν ποίῳ τρόπῳ;
Ι. Ἥλεγχον, ὡς θεᾶς βρέτας ἀπεςράφη πάλιν.
Θ. Σοφήν σ' ἔθρεψεν Ἑλλάς, ἁς ἥδυ καλῶς.

Ι Καὶ νῦν καθεῖσαν δέλεαρ ἡδύ μοι φρενῶν.
Θ. Τῶν Ἀργόθεν τί φίλτρον ἀγγέλλοντε σοί;
Ι. Τὸν μόνον Ὀρέστην ἐμὸν ἀδελφὸν εὐτυχεῖν.
Θ. Ὡς δή σφε σώσαις ἡδοναῖς ἀγγελμάτων;
Ι Καὶ παλέρα ζῆν καὶ καλῶς πράσσειν ἐμόν.
Θ. Σὺ δ' εἰς τὸ τῆς θεᾶς γ' ἐξένευσας εἰκότως.
Ι. Πᾶσά γε μισῶ Ἑλλάδ', ἥ μ' ἀπώλεσεν.
Θ. Τί δῆτα δρῶμεν φράζε τοῖς ξένοις πέρι;
Ι. Τὸν νόμον ἀνάγκη τὸν προκείμενον σέβειν.
Θ. Οὐκοῦν ἐν ἔργῳ χέρνιβες ξίφος τε σόν;
Ι. Ἁγνοῖς καθαρμοῖς πρῶτά νιν νίψαι θέλω.
Θ. Πηγαῖσιν ὑδάτων, ἢ θαλασσίᾳ δρόσῳ;
Ι. Θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά.
Θ. Ὁσιώτερον γᾶν τῇ θεῷ πέσοιεν ἄν.
Ι. Καὶ ταμά γ' οὕτω μᾶλλον ἂν καλῶς ἔχοι.
Θ. Οὐκᾶν πρὸς αὐτὸν ναὸν ἐκπίπτει κλύδων;
Ι. Ἔγκειας δεῖ· καὶ γὰρ ἄλλα δράσομεν.
Θ. Ἀγ' ἔνθα χρῄζεις· ἐ φιλῶ τἄρρητ' ὁρᾶν.
Ι. Ἁγνισέον μοι καὶ τὸ τῆς θεᾶς βρέτας.
Θ. Εἴπερ γε κηλὶς ἔβαλέν νιν μητροκτόνος.
Ι. Οὐ γάρ ποτέ νιν ἂν ἡράμην βάθρων ἄπο.
Θ. Δίκαιος ἡ ὑσέβεια καὶ προμηθία.

Graecia, quod *rem tam* bene ſenſeris. I. Et nunc
Animum meum deliniverunt illecebrae ſuavi. T. Nunciante
Aliquid ſuave ex Argis? I. Oreſtem meum fratrem
Unicum bene valere. T. Videlicet ut eos ſervares
Propter voluntatem grati nuncii? I. Et patrem meum
Vivere, et bene valere. T. Tu vero ad Deae cultum
Merito inclinaſti. I. Ut quae oderim univerſam
Graeciam, quae me perdidit. T. Quid igitur
Faciemus de duobus hoſpitibus? dic. I. Oportet nos
Colere legem propoſitam. T. Nonne ergo ſunt in
Opere lavacra et enſis tuus? I. Prius volo eos lavare
Purificatione religioſa. T. Utrum aquis fontanis, an
Marino rore? I. Mare abluit omnium hominum
Mala. T. Sanctius certe Deae cadent.
I. Et res meae ſic rectius habebunt.
T. Nonne ergo ad ipſum templum fluctus alliditur?
I. Eſt opus ſolitudine; nam et alia faciemus.
T. Ducito quo vis. Haud *enim* cupio arcana videre
I. Purificanda eſt mihi et Deae ſtatua.
T. Siquidem macula matricidarum polluit eam.
I. Nunquam enim *alias* eam ſuſtuliſſem ex ſua ſede.
T. Laudabilis eſt Pietas, et Diligentia illa tua.

TROCHAEI.

I. Scis quae mihi nunc fieri debent? T. Tuum *est*
hoc significare.

I. Addas vincula hospitibus. T. Quonam tibi effu-
giant?

I. Fidem Graecia nullam novit. T. Ite ad vincula
petenda, ministri.

I. Educant autem huc hospites. T. Fiet
hoc.

I. Tegentes caput eorum a solis flam-
ma.

Adde etiam mihi comites de tuis satellitibus. T. Hi
te comitabuntur.

I. Et mitte civitati aliquos qui illi significent.
T. Quasnam res?

I. Ut omnes maneant domi. T. Ne occurant ho-
micidio?

I. Haec enim sunt abominanda. T. Vade tu, et
edicito,

Ne quis in conspectum accedat. I. Recte curas
Urbem, et summopere diligere videris. T. Tu de me
hoc dicis

Scite: adeo optimo jure te tota civitas miratur.

ΤΡΟΧΑΙΟΙ.

Ι. Οἶδα νῦν ἅ μοι γενέσθω; Θ. Σὸν τὸ σημαίνειν τόδε.

Ι. Δεσμὰ τοῖς ξένοισι πρόσθες. Θ. Ποῖ δὲ σ' ἐκφύγοιεν ἄν.

Ι Πιστὸν Ἕλλας οἶδεν ἕδος. Θ. Ἴτ' ἐπὶ δεσμά, πρόσπολοι.

Ι. Κἀκκομιζόντων δὲ δεῦρο τὰς ξένας. Θ. Ἔσται τάδε.

Ι. Καταχρύψαντες πέπλοισιν ἡλίᾳ πρόθεν φλογός.

Σῶν τε μοι σύμπεμπ' ὀπαδῶν. Θ. Οἶδ' ὁμαρτήσουσί σοι.

Ι. Καὶ πόλει πέμψον τίν', ὅστις σημανεῖ. Θ. Ποίας τύχας;

Ι. Ἐν δόμοις μίμνειν ἅπαντας. Θ. Μὴ συναντῶεν φόνῳ;

Ι. Μυσαρὰ γὰρ τὰ τοιάδ' ἐστί. Θ. Στεῖχε, καὶ σήμαινε σὺ,

Μηδέν' εἰς ὄψιν ἐλάζειν. Ι. Εὖ γε κηδεύεις πόλιν,

Καὶ φίλων δ' ἕδεις μάλιστα. Θ. Τᾶδ' ἔλεξας εἰς ἐμέ·

Ὡς εἰκότως σε πᾶσα θαυμάζει πόλις.

Ι. Σὺ δὲ μένων αὐτῦ πρὸ ναῶν τῇ θεῷ. Θ. Τί χρῆμα δρῶ;

Ι. Ἄγνισον χρυσῷ μέλαθρον. Θ. Καθαρόν ὡς μόλης πάλιν;

Ι. Ἡνίκ' ἂν δ' ἔξω περῶσιν οἱ ξένοι. Θ. Τί χρή με δρᾶν;

Ι. Πέπλον ὀμμάτων προθέσθαι. Θ. Μὴ παλαιναῖον λάζω;

Ι. Ἦν δ' ἄγαν δοκῶ χρονίζειν. Θ. Τῦδ' ὅρος τίς ἔστι μοι;

Ι. Θαυμάσῃς μηθέν. Θ. Τὰ τῆς θεῦ πρᾶσσ' ἐπὶ σχολῇ καλῶς.

Ι. Εἰ γὰρ, ὡς θέλω, καθαρμὸς ὅδε πέσοι. Θ. Συνεύχομαι.

Ι. Τῦσδ' ἆρ' ἐκβαίνουσας ἤδη δωμάτων ὁρῶ ξένους,
Καὶ θεᾶς κόσμους, νεογνοὺς τ' ἄρσενας, ὡς φόνῳ φόνον
Μυσαρὸν ἐκνίψω, σέλας τε λαμπάδων, τά τ' ἄλλ', ὅσα
Πρὸθέμην ἐγὼ ξένοισι, καὶ θεᾷ καθάρσια.
Ἐκποδὼν δ' αὐδῶ πολίταις ἴσθ' ἔχειν μιάσματος,
Εἴ τις ἢ ναῶν πυλωρὸς χεῖρας ἁγνεύει θεοῖς,
Ἢ γάμον σείχει συνάψων, ἢ τόκοις βαρύνεται,

I. Tu vero manens hic ante Deae templum.
T. Quid faciam?
I. Taeda templum luſtra. T. Purum ut redeas.
I. Cum autem egredientur hoſpites. T. Quid *tune* oportet me facere?
I. Tegere oculos peplo. T. Ne contraham contagium caedis?
I. Si autem videar diutius cunctari. T. Modus hujus rei quis erit mihi?
I. Nihil mireris. T. Deae *ſacra* per ocium recte perage.
I. Utinam autem haec expiatio cadat, ut cupio.
T. Et ego idem precor.
I. Hos hoſpites jam video ex aedibus egredi,
Et ornatum deae, et agnos tenellos, ut caede caedem
Eluam abominandam, et fulgorem lucernarum, et reliqua quae ego propoſui ad
Purificationem hoſpitum at deae pertinentia. Edico
Autem civibus, ut ad hoc piaculo procul abſiſtant,
Si quis aut templi cuſtos habet manus puras
Deorum cauſa, aut vadit contracturus nuptias, aut

Quae partu gravatur: fugite, recedite, ne cui hoc
Piaculum accidat. O Jovis et Latonae filia Regina
Virgo, si abluero caedem horum, et sacrificavero
ubi oportet, habitabis puram domum,
Et nos erimus beati: reliqua vero quamvis non
dicam diis
Tamen, qui plura norunt, et tibi significo, o Dea.

ANTISTROPHICA.

STROPHE.

Praestanti indole *est* Latonae proles, quem olim
Deliacae *terrae* in fertilibus mater
Vallibus *postquam peperisset nempe* auricomum
Phoebum citharae peritum,
Et *Dianam*, quae propter jaculandi
Peritiam exultat,
Tulit illos a scopulo marino,
Puerperii locum inclytum relinquens, non
Stillantium aquarum,
Ad bacchans Dionyso
Parnasium cacumen,
Ubi maculosum tergum habens, rubra facie draco,
Sub opaca aereus

Φεύγετ', ἐξίστασθε; μή τῳ προσπέσῃ μύσος τόδε.
Ὦ Διὸς, Λητοῦς τ' ἄνασσα παρθέν', ἢν νίψω φόνον
Τῶνδε, καὶ θύσωμεν οὗ χρὴ, καθαρὸν οἰκήσεις δόμον,
Εὐτυχεῖς δ' ἡμεῖς ἐσόμεθα· τἄλλα δ' οὐ λέγουσ', ὅμως
Τοῖς τὰ πλείον' εἰδόσι θεοῖς σοί τε σημαίνω θεᾷ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

Εὔπαις ὁ Λατοῦς γόνος, ὅν ποτε
Δηλίας ἐν καρποφόροις
Γυάλοις χρυσοκόμαν
Φοῖβον ἐν κιθάρᾳ σοφὸν,
Ἅ τ' ἐπὶ τόξων
Εὐστοχίᾳ γάννυται,
Φέρει νιν ἀπὸ
Δειράδος ἐναλίας,
Λοχεῖα κλεινὰ λιποῦσ', ἀ-
στάκτων μάτηρ ὑδάτων,
Τὰν βακχεύουσαν Διονύσῳ
Παρνάσιον κορυφὰν,
Ὅθι ποικιλόνωτος οἰνωπὸς δρά-
κων, σκιερᾷ κατάχαλκος,

Εὐφύλλῳ δάφνᾳ,
Γᾶς πελώριον τέρας, ἀμφ-
έπει μαντεῖον χθόνιον.
Ἔτι μιν, ἔτι βρέφος, ἔτι φίλας
Ἐπὶ ματέρος ἀγκάλαισι θρῴσκων,
Ἔκανες, ὦ Φοῖβε, μαν-
τείων δ' ἐπέβας ζαθέων,
Τρίποδί τ' ἐν χρυσέῳ
Θάσσεις, ἐν ἀψευδεῖ θρόνῳ,
Μαντείας βροτοῖς ἀναφαίνων,
Θεσφάτων ἐμῶν ἀδύτων, ὑπὲρ
Κασταλίας ῥεέθρων γείτων, μέσον
Γᾶς ἔχων μέλαθρον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Θέμιν δ' ἐπὶ γᾶς ἰὼν παῖδ'
Ἀπενάσατο, ἀπὸ ζαθέων χρηστηρίων
Νύχια χθὼν ἐτεκνώσατο
Φάσματ' ὀνείρων.
Οἱ πολέσιν μερόπων,
Τά τε πρῶτα, τά τ' ἔπειθ',
Ὅσα τ' ἔμελλε τυχεῖν,
Ὕπνῳ κατὰ δνοφερᾶς γᾶς ἔυ-
νας ἔφραζον· γαῖα δὲ

Frondoſa lauro,
Telluris immane monſtrum, cu-
ſtodit oraculum terreſtre.
Adhuc ipſum, adhuc infans, adhuc charae
In matris ulnis ſaliens,
Interfeciſti, o Phoebe, oracula vero
Iniiſti divina,
Tripodeque in aureo
Sedes, in mentiri-neſcio throno,
Oracula mortalibus edens,
Divinis meis adytis, ſuper
Caſtaliae fluenta, vicinus,
Tenens mediam terrae domum.

ANTISTROPHE.

Themin vero poſtquam Terrae filiam
Phoebus invadens ejecerat ex divinis oraculis,
Nocturna terra peperit
Spectra ſomniorum,
Quae multis mortalium,
Et praeterita, et praeſentia,
Et quaecunque ſunt futura,
Per ſomnum in obſcurae terrae
Cubiculis dicebant. Terra autem

Vaticino privavit honore
Phoebum ex ira ob filiam. Celeri pede
Autem in Olympum contendens Rex,
Manum puerilem extendebat
Ad Jovis thronum.
Pythiis ex templis terreſtrem ut aferrent
Deae *Tulluris* iram, nocturnaque reſponſa.
Riſit autem *Jupiter*, quod filius ſtatim *ad ſe* veniſſet,
Opulentos cupiens obtinere cultus.
Poſtquam autem conciſſit comam,
Fecit ceſſare nocturna ſomnia,
Et impoſturam
Nocturnam exemit hominibus,
Et honores iterum dedit Phoebo,
In celebri autem,
Et hoſpitum frequentia claro ſolio fiduciam
Hominibus oraculorum carminibus.

IAMBI.

NUN. O aeditui, et ararum praeſides,
Quo abiit rex hujus terrae Thoas?
Vocate, aperientes portas firmas,
Extra hanc aulam dominum terrae.
C. Quid vero eſt? num oportet me non juſſam loqui?

Μαντεῖον ἀφείλετο τιμὰν
Φοῖβον φθόνῳ θυγατρός· ταχύπους
Δ' ἐς Ὄλυμπον ὁρμαθεὶς ἄ-
ναξ χέρα ψεδνὸν ἔλεξ'
Ἐκ Διὸς θρόνων,
Πυθίων δόμων χθονίαν ἀφελεῖν
Θεᾶς μῆνιν, νυχίους τ' ἐνοπάς.
Γέλασε δ', ὅτι τέκος ἄφαρ ἔβα,
Πολύχρυσα θέλων λατρεύματα χεῖν.
Ἐπεὶ δ' ἔσεισε κόμαν,
Παῦσε νυχίους ὀνείρους.
Ἀπὸ δὲ μαντοσύναν
Νυκτωπὸν ἐξεῖλε βροτῶν,
Καὶ τιμὰς πάλιν θῆκε Λοξίᾳ,
Πολυάνορι δ'
Ἐν ξενόεντι θρόνῳ θάρση βροτοῖς
Θεσφάτων ἀοιδαῖς.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΓ. Ὦ ναοφύλακες, βώμιοί τ' ἐπίσταται,
Θόας, ἄναξ γῆς τῆσδε, πῇ κυρεῖ βεβώς;
Καλεῖτ', ἀναπτύξαντες εὐγόμφους πύλας,
Ἔξω μελάθρων τῶνδε κοίρανον χθονός.
Χ. Τί δ' ἐστιν, εἰ χρὴ μὴ κελευσθεῖσαν λέξειν;

ΑΓ. Βεβᾶσι φροῦδοι δίπτυχοι νεανίαι,
Ἀγαμεμνονείας παιδὸς ἐκ βȣλευμάτων
Φεύγοντες ἐκ γῆς τῆσδε, καὶ σεμνὸν βρέτας
Λαβόντες ἐν κόλποισιν Ἑλλάδος νεώς.
Χ. Ἄπιστον εἶπας μῦθον· ὃν δ' ἰδεῖν θέλεις
Ἄνακτα χώρας, φρȣ̃δος ἐκ ναȣ̃ συθείς.
ΑΓ. Ποῖ; δεῖ γὰρ αὐτὸν εἰδέναι τὰ δρώμενα.
Χ. Οὐκ ἴσμεν· ἀλλὰ στεῖχε, καὶ δίωκέ νιν,
Ὅπȣ κυρήσας τȣ́σδ' ἀπαγγελεῖς λόγȣς.
ΑΓ. Ὁρᾶτ'· ἄπιστον ὡς γυναικεῖον γένος,
Μέτεστί θ' ὑμῖν τῶν πεπραγμένων μέρος.
Χ. Μαίνῃ· τί δ' ἡμῖν τȣ̃ ξένων δρασμȣ̃ μέτα;
ΑΓ. Οὐκ εἶ κρατȣ́ντων πρὸς πύλας ὅσον τάχος;
Χ. Οὔ· πρίν γ' ἂν εἴποι τȣ̃πος ἑρμηνεὺς τόδε,
Εἴτ' ἔνδον, εἴτ' ȣ̓κ ἔνδον ἀρχηγὸς χθονός.
ΑΓ. Ὠή· χαλᾶτε κλῇθρα, τοῖς ἔνδον λέγω·
Καὶ δεσπότῃ σημήναθ', ȣ̃νεκ' ἐν πύλαις
Πάρειμι, καινῶν φόρτον ἀγγελων κακῶν.
Θ. Τίς ἀμφὶ δῶμα θεᾶς τόδ' ἵστησιν βοὴν,
Πύλας ἀράξας, καὶ φόβον πέμψας ἔσω;
ΑΓ. Ψευδῶς ἔλεγον αἵδε, καὶ μ' ἀπήλαυνον δόμων,
Ὡς ἐκτὸς ἦς· σύ δὲ κατ' οἶκον ἦσθ' ἄρα.
Θ. Τί προσδοκῶσαι κέρδος ἢ θηρώμεναι;

N. Abierunt duo adoleſcentes
Conſilio filiae Agamemnonis
Fugientes ex hac terra, et venerandam ſtatuam
Accipientes in ſinu navis Graecae.
C. Dicis rem incredibilem: quem autem videre cupis
Regem *hujus* terrae, jam ex templo abiit.
N. Quo? oportet enim eum ſcire quae *nunc* fiunt.
C. Neſcimus: quare abi, et perſequere ipſum eo,
Ubi cum eum nactus fueris, nuncies ei ista verba.
N. Videte, quam perfidioſum ſit genus muliebre,
Et vos eſtis participes horum facinorum.
C. Inſanis: quid enim nobis negotii eſt cum fuga
Hoſpitum? Non ibis ad portam regis quam celerrime?
N. Non, priuſquam ſatelles aliquis dixerit hoc
Verbum. intuſne ſit, an non, princeps *hujus* terrae.
Heus aperite fores, vobis dico qui intus eſtis,
Et Regi dicite, quod ad fores
Adſim, nuncians novorum onus malorum.
T. Quis circa domum hanc deae excitat clamorem,
Fores pulſans, et terrorem mittens intro?
N. Hae mentitae ſunt, et abegerunt me a domo.
Quod extra eſſes, tu tamen eras intus in domo,
T. Quod lucrum expectantes, aut *quid* venantes?

N. Postea dicam, quae ad has pertinent: quae
Vero ante pedes jam sunt, audi: puella, quae hic
Aris astabat, Iphigenia extra hanc terram
Cum hospitibus abiit, venerandam deae
Statuam habens; simulatae enim erant illae
Expiationes. T. Quid ais? Qua rerum aura impulsa?
N. Ut servaret Orestem: hoc enim tu miraberis.
T. Quem? Num illum Tyndaridis filium?
N. Illum, quem consecraverat deae ad hanc aram.
T. O portentum! quomodo recte minore nomine te
Compellem. N. Ne huc vertes tuam mentem,
Sed audi me, et clare considerans, et audiens cogita,
Qui modus persequendi venetur hospites.
T. Dic; nam recte mones: non enim per vicinum
Mare fugient, ut possint effugere meam classem.
N. Postquam venimus ad littus marinum,
Ubi navis Orestis latens erat appulsa,
Nobis quidem, quos tu eum *ista* misisti vincula
Hospitum tenentes, nutu significavit, ut recederemus
Procul, Agamemnonis filia, tanquam arcanum
Ignem sarificatura, et purificationem, ad quam ibat
Ipsa vero retro vincula tenens hospitum
Ibat manibus et haec erant quidem *nobis* suspecta,

ΑΓ. Αὗτις τὰ τῶνδε σημανῶ· τὰ δ' ἐν ποσὶ
Παρόντ' ἄκουσον· ἡ νεᾶνις, ἣ 'νθάδε
Βωμοῖς παρίσατ', Ἰφιγένει' ἔξω χθονὸς
Σὺν τοῖς ξένοισιν οἴχεται, σεμνὸν θεᾶς
Ἄγαλμ' ἔχουσα· δόλια δ' ἦν καθάρματα.
Θ. Πῶς φῄς; τί πνεῦμα συμφορᾶς κεκλημένης;
ΑΓ. Σώζει σ' Ὀρέστην· τοῦτο γὰρ σὺ θαυμάσῃ.
Θ. Τὸν ποῖον; ἆρ' ὃν Τυνδαρὶς τίκτει κόρη;
ΑΓ. Ὃν τοῖσδε βωμοῖς θεᾷ καθωσιώσατο.
Θ. Ὦ θαῦμα· πῶς σε μεῖζον ὀνομάσας λύχω;
ΑΓ. Μὴ νλαῦθα λρέψῃς σὴν φρέν', ἀλλ' ἄκουέ μου.
Σαφῶς δ' ἀθρήσας καὶ κλύων, ἐκφρόντισον,
Διωγμὸς ὅσις τὰς ξένους θηράσεται.
Θ. Λέγ· εὖ γὰρ εἶπας· ὁ γὰρ ἀγχίπλων πόρον
Φεύγουσιν, ὥσε διαφυγεῖν τὸμὸν δόρυ.
ΑΓ. Ἐπεὶ πρὸς ἀκτὰς ἤλθομεν θαλασσίας,
Οὗ ναῦς Ὀρέστα κρύφιος ἦν ὡρμισμένη,
Ἡμᾶς μὲν, οὓς σὺ δεσμὰ συμπέμπεις ξένων
Ἔχοντας, ἐξένευσ' ἀποσῆναι πρόσω
Ἀγαμέμνονος παῖς, ὡς ἀπόῤῥητον φλόγα
Θύουσα, καὶ καθαρμὸν, ὃν μετῴχετο.
Αὐτὴ δ' ὅπιθε δέσμ' ἔχουσα τοῖν ξένοιν
Ἔσειχε χερσὶ· καὶ τάδ' ἦν ὕποπτα μὲν,

Ἤρεσκε μέντοι σοῖσι προσπόλοις, ἄναξ.
Χρόνῳ δ', ἡμῖν δρᾶν τι δὴ δοκῇ πλέον,
Ἀνωμόλυξε, καὶ κατῇδε, βάρβαρα
Μέλη κατεύθυ', ὡς φόνον νίζουσα δή.
Ἐπεὶ δὲ δαρὸν ἦμεν ἥμενοι χρόνον,
Εἰσῆλθεν ἡμᾶς, μὴ λυθέντες οἱ ξένοι
Κτάνοιεν αὐτὴν, δραπέται τ' οἰχοίατο.
Φόβῳ δ' ἃ μή 'χρῆν εἰσορᾶν καθήμεθα
Σιγῇ· τέλος δὲ πᾶσιν ἦν αὐτὸς λόγος,
Στείχειν ἵν' ἦσαν, καίπερ οὐκ ἐωμένοις.
Κἀνταῦθ' ὁρῶμεν Ἑλλάδος νεὼς σκάφος,
Ταρσῷ κατήρει πίτυλον ἐπτερωμένον,
Ναύτας τε πενθήκοντ' ἐπὶ σκαλμῶν πλάτας
Ἔχοντας· ἐκ δεσμῶν δὲ τὼς νεανίας
Ἐλευθέρους πρύμνηθεν ἑσῶτας νεώς.
Κοντοῖς δὲ πρῴραν εἶχον· οἱ δ' ἐπωτίδων
Ἀγκύραν ἐξανῆπτον· οἱ δὲ, κλίμακας
Σπεύδοντες, ἦγον διὰ χερῶν πρυμνήσια.
Πόντῳ δὲ δόντες, τὴν ξένην καθίεσαν.
Ἡμεῖς δ' ἀφειδήσαντες, ὡς ἐσείδομεν
Δόλια τεχνήματ', εἰχόμεσθα τῆς ξένης,
Πρυμνησίοι τε καὶ δι' εὐθυντηρίας,
Οἴακας ἐξῃρεμεν εὐπρύμνε νεώς.

Satisfaciebant tamen tuis miniſtris, o Rex.
Tandem vero, ut nobis aliquid majus ſcilicet
Videretur agere, ululavit, et cantavit barbara
Carmina, magos imitans, quaſi caedem jam *expiaret*.
Poſteaquam autem diu ſedimus,
Venit nobis in mentem ne ſoluti hoſpites
Interficerent eam, et effugerent. Metu tamen ne
Videremus ea, quae non oportebat ſedimus tacite:
Tandem vero omnibus eadem fuit ſententia, ire eo,
Ubi illi eſſent, etiamſi *nobis hoc* non concedetur.
Ibi vero vidimus Graecae navis ſcapham
Et nautas quinquaginta qui remos in ſcalmis,
Remigium palmulis bene aptatis alatum,
Tenebant; et a vinculis adoleſcentes
Vidimus liberos ad puppim navis ſtantes.
Contis vero alii proram regebant. Alii vero ad
Epoditas anchoram ſuſpendebant, alii autem ſcalas
Properantes adducebant in manibus, et a puppi
Concedente mari hoſpitae demiſerunt.
Nos vero non parcentes *nobis*, quum vidimus
Doloſas artes, hoſpitae manum injecimus,
Rudentibuſque, et a gubernaculo, habenas auferre
Voluimus navis bonam puppim habentis,

Sermonesque ibant: quare mare trajicitis, surreptas
Absportantes ex *hac* terra statuas, et sacerdotes?
Cujus filius? quis existens tu e terra avehis?
Ille respondit, Orestes hujus frater, ut scias,
Filius Agamemnonis, meam aveho
Sororem nactus, quam amiseram ex aedibus.
Verum nihilominus retinebamus hospitam,
Et per vim ipsos cogere conabamur, ut *nos* ad te
Soqueretur; unde saevae plagae erant genarum.
Illi enim ferrum non habebant *in* manibus,
Neque nos. Sed pugnis cum strepitu res gerebatur,
Et lacerti ab utroque juvene simul
In latera *nostra*, et in hepar injecti ferebantur,
Ita ut velocitur procurrerent et salva recurrerent
Membra. Nos autem malis notis signati
Fugimus in locum arduum, alii quidem in capite
Habentes cruenta vulnera, alii vero in oculis:
In collibus vero stantes, cautius
Pugnabamus, et saxa jaciebamus.
Verum arcebant nos sagittarii, in puppi
Stantes, telis, ut pedem referremus procul.
Tunc autem, magnus enim fluctus impulerat navem
Ad terram, nautiae autem metuebant ne demergeretur,

Ἄγγοι δ' ἐχώρουν, τίνι λόγῳ πορθμεύετε,
Κλέπτοντες ἐκ γῆς ξόανον, καὶ θυηπόλον;
Τίνος; τίς ὤν, τήνδ' ἀπεμπολᾷς χθονός;
Ὁ δ' εἶπ', Ὀρέστης τῆσδ' ὅμαιμος, ὡς μάθῃς,
Ἀγαμέμνονος παῖς, τήνδ' ἐμὴν κομίζομαι
Λαοῶν ἀδελφὴν, ἣν ἀπώλεσ' ἐκ δόμων.
Ἀλλ' ὠδὲν ἧσσον εἰχόμεσθα τῆς ξένης,
Καὶ πρός σ' ἔπεσθαι διεβιαζόμεσθά νιν·
Ὅθεν τὰ δεινὰ πλήγματ' ἦν γενειάδων.
Κεῖνοί τε γὰρ σίδηρον ἐκ εἶχον χεροῖν,
Ἡμεῖς τε· πυγμαὶ δ' ἦσαν ἐγκροτούμεναι.
Καὶ κῶλ' ἀπ' ἀμφοῖν τοῖν νεανίαιν ἅμα
Εἰς πλευρὰ καὶ πρὸς ἵππαρ ἠκοντίζετο,
Ὥσε ξυνάπτειν καὶ συναποκαμεῖν μέλη·
Δεινοῖς δὲ σημάντροισιν ἐσφραγισμένοι,
Ἐφεύγομεν πρὸς χρημνόν· οἱ μὲν ἐν κάρᾳ
Κάθαιμ' ἔχοντες τραύματ', οἱ δ' ἐν ὄμμασιν.
Ὀχθοις δ' ἐπισταθέντες, εὐλαβες ἔρως
Ἐμαρνάμεσθα, καὶ πέτρους ἐβάλλομεν.
Ἀλλ' εἶργον ἡμᾶς τοξόται, πρύμνης ἔπι
Σταθέντες, ἰοῖς, ὥς' ἀναστεῖλαι πρόσω.
Κἄν τῷδε, δεινὸς γὰρ κλύδων ὤκειλε ναῦν
Πρὸς γῆν, φόβος δ' ἦν ναυάταις τέγξαι πόδα,

Λαβὼν Ὀρέστης ὦμον εἰς ἀριστερὸν,
Βὰς εἰς θάλλασσαν, κἀπὶ κλίμακος θορὼν,
Ἔθηκ' ἀδελφὴν ἐντὸς εὐσέλμου νεώς.
Τὸ δ' οὐρανοῦ πέσημα, τῆς Διὸς κόρης
Ἄγαλμα, νηὸς ἐκ μέσης ἐφθέγξατο
Βοή τις, ὦ γῆς Ἑλλάδος ναῦται, νεὼς
Λάβεσθε κώπαις, ῥοθιά τε λευκαίνετε.
Ἔχομεν γὰρ, ὧνπερ οὕνεκ' Εὔξεινον πόρον
Συμπληγάδων ἔσωθεν εἰσεπλεύσαμεν.
Οἱ δὲ, στεναγμὸν ἡδὺν ἐκβρυχώμοι,
Ἔπαισαν ἅλμην· ναῦς δ', ἕως μὲν ἐντὸς ἦν
Λιμένος, ἐχώρει· στόμα διαπερῶσα δὲ,
Λάβρῳ κλύδωνι συμπεσοῦσ', ἠπείγετο,
Δεινὸς γὰρ ἐλθὼν ἄνεμος ἐξαίφνης, νεὼς
Ὤθει πάλιν πρυμνήσι'· οἱ δ' ἐκαρτέρουν,
Πρὸς κῦμα λακτίζοντες· εἰς γῆν δὲ πάλιν
Κλύδων παλίρρους ἦγε ναῦν· σταθεῖσα δὲ,
Ἀγαμέμνονος παῖς εὔξατ'· ὦ Λητοῦς κόρη,
Σῶσόν με, τὴ σὴν ἱέριαν, πρὸς Ἑλλάδα
Ἐκ βαρβάρου γῆς, καὶ κλοπαῖς σύγγνωθ' ἐμαῖς.
Φιλεῖς δὲ καὶ σὺ σὸν κασίγνητον, θεά·
Φιλεῖν δὲ κἀμὲ τοὺς ὁμαίμονας δόκει.
Ναῦται δ' ἐπεφήμησαν εὐχαῖσιν κόρης

Sublatam Oreſtes in ſiniſtrum humerum,
Progreſſus in mare, et per ſcalas ſaltens,
Collocavit ſororem in navi bona tranſtra habenti.
Tunc autem quae de coelo cecidit Jovis filiae
Statua, ex media nave edidit
Vocem quandam: o terrae Graeciae populc, ſalum
Prehendite remis, fluctuſque albos facite.
Habemus enim haec, propter quae Euxinum pontum
Intra Symplegades navigavimus.
Illi vero frementes dulcem gemitum,
Percuſſerunt mare. Navis autem quamdiu erat in
Portu, procedebat: tranſiens vero oſtium
Repellebatur incidens in vehementem aeſtum.
Vehemens enim ventus ſubito ortus, navis
Pellebat retro rudentes. Hi vero ſuſtinebant
Impetum, repugnantes contra fluctum: rurſum
Autem ad terram fluctus refluus impulit navim.
Stans autem Agamemnonis filia coepit precari: o
Latonae filia, ſerva me tuam ſacrificulam, in Graeciam
Ex terra barbara, et ignoſce me furto:
Amas enim et tuum fratrem, o Dea;
Et me quoque conſanguineos amare puta.
Nautae vero puellae precibus acclamarunt fauſtum

Paeana, nudas ab humeris manus
Adplicantes ad remos, adhibito celeusmate,
Magis autem atque magis ibat navis versus scopulum.
Et alius quidem in mare pedum saltu ruit,
Alii vero tortas religabant ansas funium.
Ego vero statim huc abii,
Ut tibi, rex, significem quomodo illic se res habeant
Quamobrem vade, vinculis laqueisque manu sumtis.
Nisi enim mare fiat placidum,
Nulla spes salutis est hospitibus.
Rex enim maris curamque gerit Ilii,
Venerandus Neptunus, hostisque est Pelopidarum.
Et nunc tradet Agamemnonis filium
Tibi, et *tuis* civibus, ut verisimile est, in manus,
Ut capias et sororem, quae caedem *in* Aulide,
Oblitam prodens a Dea deprehenditur.
C. O misera Iphigenia, una cum fratre
Morieris, iterum rediens in manus dominorum.
T. O cuncti cives hujus barbaricae terrae,
Eia, nonne equis injicientes frena,
Ad littus curretis? et ejectiones navis
Graecaniae excipietis? et adjuvante dea
Festinantes, capietis impios viros?

Παιᾶνα, γυμνὰς ἐκ χερῶν ἐπωμίδας
Κώπῃ προταρμόσαιτες ἐκ κελεύσματος.
Μᾶλλον δὲ μᾶλλον πρὸς πέτρας ἦει σκάφος·
Χ. ὡ μέν τις εἰς θάλασσαν ὡρμήθη ποσὶν,
Ἄλλοι δὲ πλεκτὰς ἐξανῆπτον ἀγκύρας.
Κἀγὼ μὲν εὐθὺς πρὸς σὲ δεῦρ' ἀπεσάλην,
Σοὶ τὰς ἐκεῖθεν σημανῶν, ἄναξ, τύχας.
Ἀλλ' ἕρπε, δεσμὰ καὶ βρόχους λαβὼν χεροῖν·
Εἰ μὴ γὰρ οἶδμα νήνεμον γενήσεται,
Οὐκ ἔστιν ἐλπὶς τοῖς ξένοις σωτηρίας.
Πόντῳ δ' ἀνάκτωρ, Ἰλιόν τ' ἐπισκοπεῖ
Σεμνὸς Ποσειδῶν, Πελοπίδαις δ' ἐναντίος·
Καὶ νῦν παρέξει τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον
Σοὶ, καὶ πολίταις, ὡς ἔοικεν, ἐν χεροῖν,
Λαβεῖν τ' ἀδελφὴν, ἢ φόνον τὸν Αὐλίδι
Ἀμνημόνευτον θεᾷ προδοῦσ' ἀλίσκεται.
Χ. Ὦ τλῆμον Ἰφιγένεια, συγγόνῳ μέτα
Θανῇ, πάλιν μολοῦσα δεσποτῶν χέρας.
Θ. Ὦ πάντες ἀγροὶ τῆσδε βαρβάρου χθονὸς,
Οὐκ, εἶα, πώλοις ἐμβαλόντες ἡνίας,
Παράκτιοι δραμεῖσθε, καχόλας νεὼς
Ἑλληνίδος δέξεσθε; σὺν δὲ τῇ θεῷ
Σπεύδοντες, ἄνδρας δυσσεβεῖς θηράσετε;

Οἵ δ' ὠκυπομπὸς ἔλξετ' εἰς πόντον πλάτας
Ὡς ἐκ θαλάσσης, ἔκ τε γῆς ἱππεύμασι
Λαβόντες αὐτὸς, ἢ κατὰ σφύλου πέτρας
Ῥίψωμεν, ἢ σκόλοψι πήξωμεν δέμας.
Ὑμᾶς δὲ, τὰς τῶνδ' ἴσορας βουλευμάτων,
Γυναῖκας, αὖθις, ἡνίκ' ἂν σχολὴν λάβω,
Ποινασόμεσθα· νῦν δὲ τὴν προκειμένην
Σπουδὴν ἔχοντες, ὡ μενοῦμεν ἡσυχοι.
ΑΘ. Ποῖ, ποῖ διωγμὸν τόνδε πορθμεύεις, ἄναξ
Θόας; ἄκουσον τῆσδ' Ἀθηναίς λόγου.
Παῦσαι διώκων, ῥεῦμά τ' ἐξορμῶν σφατοῦ·
Πεπρωμένοις γὰρ θεσφάτοισι Λοξίου
Δεῦρ' ἦλθ' Ὀρέστης, τῶ τ' Ἐρινύων χόλου
Φεύξων, ἀδελφῆς τ' Ἄργος εἰσπέμψων δέμας,
Ἄγαλμά θ' ἱερὸν εἰς ἐμὴν ἄξων χθόνα,
Τῶν νῦν παρόντων πημάτων ἀναψυχάς.
Πρὸ μέν σ' ὅδ' ἡμῖν μῦθος· ὃν δ' ἀποκτενεῖν
Δοκεῖς Ὀρέστην, ποντίῳ λαβὼν σάλῳ,
Ἤδη Ποσειδῶν χάριν ἐμὴν ἀκύμονα
Πόντου τίθησι, νῶτα πορθμεύων πλάτῃ.
Μαθὼν δ', Ὀρέστα, τὰς ἐμὰς ἐπιστολὰς,
Κλύεις γὰρ αὐδὴν, καίπερ ὢ παρὼν, θεᾶς,
Χώρει λαβὼν ἄγαλμα, σύγγονόν τε σὴν.

Alii vero trahetis in mare naves celeres;
Ut a mari et a terra equitationibus
Captos ipsos, aut *de* aspera rupe
Praecipites demus, aut palis figamus corpora?
Vos autem horum consiliorum conscios
Mulieres, postea, quum ocium nactus fuero,
Puniam: nunc enim in praesentium *rerum*
Studium intenti, non manebitis quieti.
M. Quonam, quo manum hanc *fugientes*
Insequentem ducis, o Rex Thoas? Audi haec
Minervae verba. Desine persequi, et impetum
Excitate exercitus: Fatalibus enim oraculis Apollinis
Huc venit Orestes, iram Erinnyum
Fugiens, et sororem Argo reducturus,
Statuamque sacram in meam laturus terram.
Et haec quidem ad te nostra *est* oratio.
Quem vero occidere decreviste
Orestem, marinis interceptum Procellis,
Illi jam in meam gratiam Neptunus
Tranquillum maris facit dorsum, transmittens eum
Navi. Tu vero, Orestes, audiens mea mandata,
Audis enim vocem, licet praesens non adsis Deae
Vade accepta statua, et tua sorore.

Et cum veneris Athenas divinitus conditas,
Eſt quidem ager in extremis Atticae
Finibus, vicinus jugo Caryſtio,
Sacer, meus populus eum vocat *Alas*:
Illic extructo templo, colloca ſtatuam
Cognominem Tauricae *Dianae*, et tuorum laborum
Quos tuliſti oberrans per Graeciam,
Stimulis Erinnyum. Dianam vero ipſam homines
Poſthac ut Tauricam Deam canent.
Et hanc legem pone, quando populus celebravit
Feſtum tuae a caede liberationis, admoveat enſem
Ad *alicujus* viri cervicem, et ſanguinem emittat
Religionis cauſa, et Deae ut honores habeat.
Te vero, o Iphigenia, ad ſacras rupes
Brauronias oportet eſſe aedituam hujus Deae:
Ubi enim ſepelieris mortua, et peplorum
Monumenta tibi ponent, texta pulchro ſtamine,
Quae mulieres in partu animam agentes
Reliquerint in aedibus. Has autem ut educas ex *hac*
Terra Mulieres Graecas *tibi* mando,
Ob probitatem earum, quandoquidem te ſervavi
Etiam prius in Marito pago: paria ſuffragia
Vincere ſtatuens, o Oreſtes, et eadem lege,

Ὅταν δ' Ἀθήνας τὰς θεοδμήτους μόλῃς,
Χῶρος τί ἐστιν Ἀτθίδος πρὸς ἑσπέρους
Ὄροισι, γείτων δειράδος Καρυστίας,
Ἱερὸς, Ἁλάς νιν δῆμος ὀνομάζει λεώς.
Ἐνταῦθα, τάξας ναὸν, ἵδρυσαι βρέτας,
Ἐπώνυμον τῆς Ταυρικῆς, πόνων τε σῶν,
Οὓς ἐξεμόχθεις, περιπολῶν καθ' Ἑλλάδα,
Οἴστροις Ἐρινύων· Ἄρτεμιν δέ νιν βροτοὶ
Τολοιπὸν ὑμνήσουσι Ταυροπόλον θεάν·
Νόμον τε θέσθαι τόνδ', ὅθ' ἑορτάζῃ λεὼς
Τῆς σῆς σφαγῆς ἄποινα, ἐπιχέτω ξίφος
Δέρῃ πρὸς ἀνδρὸς, αἷμά τ' ἐξανύέτω
Ὁσίας ἕκατι θεᾶς, ὅπως τιμὰς ἔχῃ.
Σὲ δ' ἀμφὶ σεμνὰς, Ἰφιγένεια κλίμακας
Βραυρωνίας δεῖ τῆσδε κληδοῦχον θεᾶς·
Οὗ καὶ τεθάψῃ κατθανοῦσα, καὶ πέπλων
Ἀγαλμά σου θήσουσιν, εὐπήνους ὑφὰς,
Ὅς ἂν γυναῖκες, ἐν τόκοις ψυχορραγεῖς,
Λείπωσ' ἐν οἴκοις· τάσδε δ' ἐκπέμπειν χθονὸς
Ἑλλήνιδας γυναῖκας ἐξεφίεμαι,
Γνώμης δικαίας οὕνεκ', ἐκσώσασά σε,
Καὶ πρίν γ' Ἀρείοις ἐν πάγοις ψῆφος ἴσας
Κρίνασ', Ὀρέστα, καὶ νόμισμ' εἰς ταυτόγε,

Νικᾶν, ἰσήρεις ὅσις ψήφῳ λαβὴ.
Ἀλλ' ἐκκομίζω σὴν κασίγνητον χθονὸς,
Ἀγαμέμνονος παῖ, καὶ σὺ μὴ θυμῷ, Θόας.
Θ. Ἄνασσ' Ἀθάνα, τοῖσι τῶν θεῶν λόγοις
Ὅσις κλύων ἄπιστος, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖ,
Ἐγὼ δ' Ὀρέστῃ τ', εἰ φέρων βρέτας θεᾶς
Βέβηκ', ἀδελφῇ τ' οὐχὶ θυμοῦμαι· τί γὰρ
Πρὸς τὼς θέοντας θεὼς ἀμιλλᾶσθαι καλόν;
Ἴτωσαν εἰς σὴν σὺν θεᾶς ἀγάλματι
Γαῖαν καθιδρύσαντό τ' εὐτυχῶς βρέτας.
Πέμψω δὲ καὶ τάσδ' Ἑλλάδ' εἰς εὐδαίμονα
Γυναῖκας, ὥσπερ σὸν κέλευσμ' ἐφίεται.
Παύσω δὲ λόγχην, ἣν ἐπαίρομαι ξένοις,
Νηῶν τ' ἐρετμά· σοὶ τάδ' ὡ δοκεῖ, θεά.
ΑΘ. Αἰνῶ· τὸ γὰρ χρεών σε δεῖ καὶ θεῶν κρατεῖν.
Ἴτ', ὦ πνοαί, ναυσθλοῦτε τὸν Ἀγαμέμνονος
Παῖδ' εἰς Ἀθήνας· συμπορεύσομαι δ' ἐγὼ,
Σώζουσ' ἀδελφῆς τῆς ἐμῆς σεμνὸν βρέτας.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἴτ' ἐπ' εὐτυχίᾳ τῆς σωζομένης
Μοίρας, εὐδαίμονες ὄντες.
Χ. Ἀλλ', ὦ σεμνὴ παρά τ' ἀθανάτοις,
Καὶ παρὰ θνητοῖς, Παλλὰς Ἀθάνα,

Ut vincat, quiſquis paria ſuffragia habuerit.
Quamobrem educ tuam ſororem e terra,
O fili Agamemnonis, et tu ne iraſcaris, Thoas.
T. Regina Minerva, deorum praeceptis
Quiſquis *ea* audiens, non paret, *is* non recte ſentit.
Ego igitur Oreſti, etſi auferens ſtatuam deae
Abiit, et *ejus* ſorori, non iraſcor. Quid enim
Adverſus potentes Deos certare decet?
Eant cum ſtatua deae in tuam
Terram, et feliciter ſtatuam *ibi* collocent.
Mittam vero et has in Graeciam beatam
Mulieres, quemadomum mandat tua vox, et retinebo
Exercitum, quem eram miſſurus contra hoſpites,
Et navium remos. Haec quemadmodum tibi, o Dea
Placent. M. Laudo. Nam et te, et Deos fatum
Vincit. Ite, o aurae, navi-ducentes Agamemnonis
Filium Athenas. Comitabor autem *ipſos* et ego,
Servans meae ſororis venerandam ſtatuam.

ANAPAESTI.

M. Ite propter felicitatem ſervatam
Partis, Deum canentes.
C. At, o veneranda et inter immortales,
Et inter mortales, Pallas Minerva,

SEP 20 1928